

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund

Innehållsförteckning:

FJÄRDE KAPITLET

Lammet	1
FÖRSTA DELEN	
Lammets horn och ögon	2
1. Lammet i vårt ställe	2
2. Lammet i oss eller vi i honom.....	5
3. Det tidsenliga Lammet	6
ANDRA DELEN	
Lammets död	9
I. Vad är vildjuret?	10
1. Vildjuret är världens synd.....	10
2. Vildjuret är världens skuld	11
3. Vildjuret är världens straff.....	11
II. Vad äro Pilatus och Kaifas?	13
Pilatus	15
Kaifas	16
III. Lammets lidande	19
1. Vrede och nåd	19
2. Andevattnet.....	22
3. Lidandesfrestelsen	25
4. Sammanfattning	27
IV. Lammets blod	29
1. Frö-blodet	29
2. Frö-blodets uppväxt till frukt-blod	38
3. Frukt-blodet	42
4. Sammanfattning	45
TREDJE DELEN	
Det förfalskade Lammet.....	49
1. Vägen till Lammets förfalskning	49
2. Solkvinnans Lamm	50
3. Skökans Lamm.....	52
FJÄRDE DELEN	
Sammanfattning	63

FJÄRDE KAPITLET

Lammet

Och jag såg mitt i tronen och bland de fyra livsväsendena och mitt bland de äldste ett lamm stå, som var lika som det hade varit slaktat, och hade sju horn och sju ögon — de äro »de sju Guds andar, utsända till hela jorden». Och det kom och tog boken ur hans hand, som satt på tronen; och när det hade tagit boken, föllo de fyra livsväsendena och de tjugufyra äldste ned inför Lammet, och de hade en harpa var och en och gyllene skålar fulla med rökverk, som är de heligas böner. Och de sjöngo en ny sång, sägande:

»Du är värdig att taga boken och öppna hennes insegel, ty du har låtit dig slaktas, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor av alla stammar och tungomål och folk och folkslag och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster, och de skola regera på jorden.»

Och jag såg och hörde en röst av många änglar runt omkring tronen och livsväsendena och de äldste, och deras antal var tio tusen gånger tio tusen och tusen gånger tusen. Och de sade med hög röst:

»Lammet, som blev slaktat, är värdigt att mottaga makten, så ock rikedom och vishet och starkhet och ära och pris och lov.»

Och allt skapat, som är i himmelen och på jorden och under jorden och på havet och allt vad där är, hörde jag säga:

»Honom, som sitter på tronen, och Lammet tillhör lovet och äran och priset och väldet i evigheternas evigheter.»

Och de fyra livsväsendena sade: »Amen»; och de äldste föllo ned och tillbådo (Upp 5:6–11).

Vi ha ofta talat om kristalltemplet. Och på det ligger hela vikten. Ty det är »Herrens härlighet» i motsats till belätshärligheten, »Guds rike» i motsats till världsriken, och »den lilla stenen», som krossar dem alla.

Kristalltemplet består, som vi sett, av sju saker: kristallvalvet, kristallgolvet, safirtronen, riksplanet, de sju lamporna, krysolit julen och kerubkonungen, som har detta tempel både inom och utom sig.

Och kerubkonungen består av sju saker: ansiktena, vingarna, ögonen, händerna, ljuskläderna, eldskroppen samt det glödande silver- och guldhjärtat.

Och alla fjorton sakerna äro en och samma sak, nämligen »Herrens härlighet» eller »härlighetens ande» (1 Petr 4:14). Denne ande har skapat dem alla, i denne ande ha de alla sitt bestånd; alla äro de blott olika sidor och former, krafter och uppenbarelser av Guds ande. De äro det rike, som består i rättfärdighet, frid och fröjd i helig ande; märk »i helig ande» (Rom 14:17).

Därför hade Kristus blott ett enda ämne för alla sina predikningar; och det var: »himmelriket». Han predikade »evangelium om riket» (Matt 4:23; 9:35; 24:14; Mark 1:14; Luk 4:43; 8:1; 16:16). Himmelriket är templet.

Och därför hade han blott en enda uppgift på jorden; och den var att uppbygga templet. Ty så var det profeterat om honom: *Så säger Herren Sebaot: Se, där är en man, som skall kallas Telningen. Under honom skall det gro, och han skall bygga upp Herrens tempel. Ja, han skall bygga upp Herrens tempel och förvärva majestät och sitta på sin tron och regera, och en präst skall han vara på sin tron* (Sak 6:12, 13). Alltså: Telningen skall vara tempelbyggaren. Det är hans enda och hela uppgift. Lägg märke till det.

Och det var även profeterat, såsom vi sett förut, att templet skulle byggas med Guds ande: **genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot** (Sak 4:6). Och om detta tempel i nytestamentlig gestalt säger »Telningen»: *Kvinna, tro mig: den tid kommer, då I varken på detta berg eller i Jerusalem skolen tillbedja Fadern... en tid kommer, ja, den är redan inne, då sanna tillbedjare skola tillbedja Fadern i ande och sanning; ty sådana tillbedjare är det som Fadern vill hava. Gud är en ande, och de som tillbedja honom måste tillbedja i ande och sanning* (Joh 4:21–24). Detta sanningens andetempel är just kristalltemplet, pingstkyrkan, himmelriket »i helig ande».

Och då alltså templet skulle byggas med ande och i ande och till den grad bestå av ande, att Telningen både till ande, själ, blod och kropp skulle bli »anden», så är det klart, att Lammets hela betydelse ligger i anden. Hans uppgift är helt och hållet och på varje punkt i livet och i döden en **andeuppgift**.

Och just denna andeuppgift är avbildad i vår text med Lammets 7 horn och 7 ögon, som äro de 7 Guds andar.

Sålunda: vilja vi hava en rätt uppfattning av Lammet, så skola vi lägga märke till dessa horn och ögon, som äro sinnebilderna av hans sjufaldiga ande. Varom icke, så sjunka vi ned i den andelösa och köttsliga lammlära, med vilken skökan fördärvar alla jordens folk.

Vi taga nu fyra synpunkter: Lammets horn och ögon; Lammets död; det förfalskade Lammet; och sammanfattning.

FÖRSTA DELEN

Lammets horn och ögon

Och här taga vi tre synpunkter: Lammet i vårt ställe; Lammet i oss eller vi i honom; samt det tidsenliga Lammet.

1

Lammet i vårt ställe

Då människan släppte förstabudsståndet i anden, då förlorade hon »Herrens härlighet». Och hon utdrevs ur paradiset, som är kristalltemplet; eller — vilket är detsamma — anden togs ifrån henne och med honom templet. Och då anden var förlorad, var allt förlorat. Ty ingen kunde återtaga den, emedan människan blivit kött, d.ä. djur (1 Mos 6:3).

Då framträdde Lammet och steg i vårt ställe; och det redan i Guds eviga råd och på fallets dag.

Och han stod i liv och död i vårt ställe just i den rustning, som behövdes i en andelös värld: **sju horn och sju ögon**.

Vad dessa ögon äro ha vi sett. De äro Guds sju andar, som beteckna Guds ene och samme ande i hans oändliga mångsidighet, mångfald och mångkraft.

Och namnen på dessa andar ha vi tagit hos Jesaja (11:1-5). De heta **Vishet, Förstånd, Rådfullhet, Starkhet, Kunskap, Fruktan** och **Rättfärdighet**.

Denna sjufaldige ande »vilade» sekundligen över Lammet och nedsteg i honom.

Och denne sju-ögon-ande var Lammets tempelvalv, tempelgolv, tronen, planet, lamporna, hjulen, ja, lammkonungen själv med det glödande silver- och guldhjärtat, eldskroppen, ljuskläderna, ansiktena, vingarna, ögonen och händerna. Men allt detta blott i helig förnedringsgestalt. Anden var för honom en sekundlig livsuppgift med ett sekundligt ansvar. Lammet gick *i skola*, lärde sig att lyda (Hebr 5:8), ända till den stund, då han säger: »Det är fullkomnat».

Ty Lammet hade ock sju horn. Och horn äro vapen till anfall och försvar. I hornen ligger djurets styrka. Och ett djur har i regel ett horn för vart öga. Ögat uppfattar faran, hornet avvärjer den.

Så har ock Lammet ett horn för vart öga. Vid **Vishetens** öga sitter **Vishetens** horn, vid **Förståndets** öga sitter **Förståndets** horn o.s.v.

Den sjufaldige ögonanden är alltså en sjufaldig hornande, d.ä. **kraftande**. Vi kalla honom så.

Och just en sådan helig hornande eller kraftande behövdes i horndjurens värld. Ty Lammet hade att möta draken, som har 10 horn (Upp 12:3), och lejonbjörn-leoparden, som har lika många, och lammormen, som har 2 horn.

Här stå alltså 7 horn mot 22 horn. Och mellan dem står striden. Lammets hela liv ända in i döden var ett sekundligt hornmöte, en sekundlig sammandrabbning mellan helig kraftande från ovan och ohelig kraftande från nedan. Och här gällde det för Lammet blott ett: att övervinna, att med ande övervinna ande. Därpå hängde allt i liv och i död.

Och det gjorde han. Med **Vishetens** kraftande övervann han det fallna förnuftets, den dåraktiga världsvishetens kraftande; med **Förståndets** kraftande övervann han oförståndets kraftande; med **Rådfullhetens** kraftande övervann han rådlöshetens, försagdhetens och den sataniska listens kraftande; med **Starkhetens** kraftande övervann han den mänskliga svaghetens och den sataniska styrkans kraftande; med den levande **Kunskapens** kraftande övervann han den förstabudslösa, andetomma och pösiga kunskapens kraftande; med **Fruktans** kraftande övervann han lättsinnets, tungsinnets och trotssets kraftande; och med **Rättfärdighetens** kraftande övervann han orättfärdighetens och egenrättfärdighetens kraftande. Och härmed voro alla tre horndjuren övervunna. Och det är detta, som den högst förunderliga bilden av 7 horn och 7 ögon vill lära oss.

I denna övervinnande ögon- och hornandekamp in i döden ligger Lammets hela betydelse. Ett enda nederlag — och allt hade varit förlorat. Ty han hade då icke varit det vank- eller felfria Lammet. Allt berodde på om han var »den starkare», som kunde »övervinna» och avvärja »den starke»; såsom vi sett i kapitlet om Lejonet.

Och i denna sekundliga kraftandekamp, ofta under starkt rop och tårar, växte Telningen upp från Isai stubbe och Davids rot och blev livets träd i Guds paradiset. Och allt detta skedde i vårt ställe och oss »till godo».

Lammet hade blott ett enda mål på jorden. Och det var anden. Han hade nämligen av Fadern fått löftet om den helige ande (Apg 2:33), härlighetens ande, som han ägde, innan världen var. Men det löftet kunde vinnas blott genom ett sant, ett felfritt människoliv in i döden. Han måste sekundligen forma sin ande, själ och kropp till en helig tempelboning åt Guds ande. Ty blott i gestalten av en sann människa kunde Guds ande bliva ätbar mat, drickbar dryck och inandbar luft till evigt tempelliv för oss människor. Därför vilade Lammets blick sekundligen på Faderns löfte om anden. Och det löftet fick han ut.

Lidandet var alltså icke det yttersta målet. Det var blott det nödvändiga *medlet* för målet. Lidandet var för Lammet *en skola*, i vilken han skulle inlära en lydiga ande. Ty blott såsom fullärd i lydnad kunde han giva den lydnadsande, som orsakar vår eviga frälsning, emedan den sätter oss i stånd att lyda Lammet. Och någon annan frälsning än lydnadsfrälsningen genom Lammets ande finns icke (Hebr 5:8–10).

Döden var icke det yttersta målet; den var blott den nödvändiga *vägen* till målet. Döden var Lammets *födelse* till härlighetens rike. Ty så står där: *Gud gjorde slut på dödens födslovåndor* *, emedan det icke var möjligt att han kunde hållas bunden av döden (Apg 2:24). Dödsqualen voro alltså födsloqual. Långfredagen var hans födelsedag. Och sådana kval äro icke *mål*, utan *medel*. De ha till uppgift att framföda barnet. Huvudvikten ligger ju icke på smärtorna utan på det, som framfödes i dem. Och det som här framföddes, var den i förnedringen fullkomnade, fullgångna människan, tempelmänniskan, kärilet för härlighetens ande. På våndorna gjorde Fadern slut, då Lammet hade fullhelgat sig själv. Och Faderns ande tog det andelydiga, genomheliga och genomrättfärdiga kärilet i evig härlighetsbesittning. *Det* var målet.

Och så står Lammet mitt i tronen med sju horn och sju ögon till tecken, att han levat in, lidit in och dött in i sig Guds sju andar. Han har dyrt förvärvat sig dem. Och nu äger han dem som sjufaldig härlighetsande i människogestalt för evigt. Och allt detta skedde i vårt ställe och oss »till godo».

På denna Lammets andeuppgift och andegestalt lägger Skriften hela vikten. Paulus säger om det förhärligade Lammet, såsom vi sett: »Herren är **anden**» (2 Kor 3:17) — se där målet! Och: »den siste Adam vart till en livgivande **ande**» (1 Kor 15:45) — se där målet! Och: »om någon icke har Kristi **ande**, så hör han icke honom till» (Rom 8:9) — se där målet! — Till den grad ligger Lammets betydelse i anden. Hela hans ande, själ, blod och kropp äro nu anden; såsom vi sagt förut. Hela hans liv och död ha gått upp i anden. Allt är *personen*. Och denne

* Så betyder ordet i grundtexten.

person är försoningen för världens synder, enligt Johannes. Denne fulllydige *person* är upphovsmannen* till vår frälsning, enligt Hebreerbrevet (5:8, 9). Denne »Jesus Kristus», alltså själva *personen*, är den enda grund, som är lagd för vår frälsning, enligt Paulus (1 Kor 3:11).

Lammet-anden är »tillfyllestgörelsen, gottgörelsen». Ty han är stam-Lammet, stam-anden, stam-templet. Och Gud nöjer sig med den världsövervinnande och världstillgodostående stammen, tills grenarna kommit in och burit övervinnandets andefrukt. Då är försoningsverket fullbordat, *då*, när vi *låt*it försona oss med Gud genom ingrening i stammen.

2

Lammet i oss eller vi i honom

Stammen finnes. Men därmed är ännu ingen människa personligen frälst. Vi måste utgrenas ur vilddjursstammen, vildviljan, vildsinnet, vildhjärtat, korteligen: ur vildanden, och ingrenas i Lammet-anden, så att vi hava lammviljan, lammsinnet, lammhjärtat, korteligen: Lammets ande. Ty Skriften känner ingen annan frälsning än andefräsningen: »*Den, som icke har Kristi ande, hör honom icke till.*»

Och att hava Lammets ande, det innefattar mycket mer än vad de flesta tro. Ty det innebär att hava de sju kraftandar, varav hans ande består. Och dessa andar äro till sitt väsen segerandar, aldrig nederlagsandar. Så långt jag övervinner, så långt har jag dem, och så långt jag övervinnes, så långt saknar jag dem.

Jag måste alltså med **Vishetens** kraftande övervinna det fallna förnuftets, den dåraktiga världsvishetens kraftande; med **Förståndets** kraftande övervinna oförståndets kraftande; med **Rådfullhetens** kraftande övervinna rådlöshetens, försagdhetens och den sataniska listens kraftande; med **Starkhetens** kraftande övervinna den mänskliga svaghetens och den sataniska styrkans kraftande; med den levande **Kunskapens** kraftande övervinna den förstabudslösa, andetomma och pösiga kunskapens kraftande; med **Fruktans** kraftande övervinna lättsinnets, tungsinnets och trotssets kraftande; och med **Rättfärdighetens** kraftande övervinna orättfärdighetens och egenrättfärdighetens kraftande.

Och detta sju sidiga övervinnande *måste* komma till stånd. Ty så sammanknyter Lammet mitt övervinnande med sitt: *Den som övervinner, han skall få sitta med mig på min tron, såsom ock jag har övervunnit och sitter med min Fader på hans tron* (Upp 3:21). Han har alltså icke övervunnit i mitt ställe, så att jag skall *slippa* att övervinna, utan så, att jag skall *kunna* övervinna genom honom.

Och detta övervinnande kommer icke till stånd som genom ett trollspö; såsom många gå och vänta och under tiden bara flyta med i nederlagsanden. Så skall du få gå och vänta förgäves.

Nej, Lammet giver sig åt en människa såsom mat och dryck: *Utan att I äten Människosonens kött och dricken hans blod, haven I icke liv i eder. Jag är det levande brödet; om någon äter av detta bröd, så skall han leva evinnerligen* (Joh 6:51, 53). Men att äta Lammet, det är icke

* Så betyder ordet i grundtexten.

att förhålla sig till honom som en påse, i vilken man skall ösa och stoppa allting. Utan det är, som vi sagt förut, att inbegära, inkänna, intänka, invilja, inhjärta, insjåla, inkrafta och införstå honom, smälta, omsätta, inöva och utöva hans segerande i firsidig förstabudskärlek och i tusenfaldig andrabudskärlek, just där du är ställd i livet. Här flyga inga stekta sparvar i munnen. Vill du gå och drömma dig fram över och utanför dina jordiska plikter såsom för simpla för dig, då dunstar du bort i din ande; hoppar du över livets »vardaglighet», då hoppar du i galen tunna. Nej, än en gång: arbeta med fruktan och bävan på din själs frälsning. Ty hon måste sekundligen frälsas genom sekundligt övervinnande.

I början blir det många och bittra nederlag, ända till dess du har stångat av dig alla vilddjurshornen och antagit lammhornen; ända tills Lammet fått i grund krossa dina själviska kraftandar; ända till dess allt själviskt löpande och farande upphört, så att hela ditt liv samlar sig blott i detta enda: att släppa ditt själviska själv och förbliva lammsjälvet i Lammet.

Och särskilt under din svaghetstid får du erfara ställföreträdarekapets oändliga nåd. Ty Lammet står »i Guds åsyn dig till godo». Och med sin fullkomlige segerande, som är försoningsanden, överskyler han din ofullkomlige segerande och griper dig barmhärtigt och ömt, där du ligger övervunnen och nedslagen i de mörka djupen, och reser dig upp. Och så går det en tid, men så ligger du där igen. Och så griper han dig på nytt och reser dig upp. Och så gång på gång, och måhända i årtal. *Men vid detta upp och ned, stå och falla, får du icke stanna och tro, att det icke kan bliva annorlunda, såsom mångtusen lögn-evangeliska sköko-själar tro och lära i vårt land.* Nej, då gå dina evighetslöften förlorade. Ty de äro bundna vid övervinnandet; som du ju tydligt ser. Det kan du icke förneka. Och om du förbliver i detta skökoevangelium, så skall du så småningom få erfara, att samme ande, som så ofta rest dig upp, han låter dig nu ligga, och du börjar bli känslolös och förtorka. Den gren, som icke bär övervinnandets andefrukt, den avhugges och kastas i elden. Ty det förbliver orubbligt vid vad Paulus har sagt: Den som icke har Kristi ande — och den är segeranden, aldrig nederlagsanden — han hörer honom icke till.

Alltså: gren, gren i Lamm-Lejonet! Där ligger det. »*Om I förbliven i mig, så förbliver ock jag i eder. Mig förutan kunnen I intet göra*» (Joh 15:4, 5).

3

Det tidsenliga Lammet

Lamm och vilddjur äro varandras motsatser. Då Kristus liknas vid ett lamm, ställes han i den allra skarpaste motsats till vilddjuret.

Lammet är den himmelske anden i människogestalt. Hela hans betydelse ligger i hans ande från ovan.

Vilddjuret är den jordiske och underjordiske anden i människogestalt. Hela dess betydelse ligger i dess ande från nedan.

Lammet och vilddjuret äro alltså de skarpaste motsatser, som finnas. Ty de äro himmelsk och jordisk ande, Guds och Satans ande.

På denna motsats hänger kristendomens tillvaro på jorden. Den skall därför sekundligen, oryggligen och intill blods hållas vid makt i lära

och liv. Ty annars flyta kristendom och värld tillsammans. Och det är just detta de hava gjort. Och denna blandning är skökan, som fördärvar alla jordens folk. Utplånandet av den djupa, fina och skarpa gränsen mellan Lammet och vilddjuret är den stora världsförförelsen i vårt världsrrike.

Lammet skall vara tidsenligt. Och tidsenligt är det blott då, när det får vara vad det är: den absoluta motsatsen till vilddjuret.

Detta är i varje tid det *nya* Lammet, som alltid är det *gamla* Lammet. Det nya består i det *högre* mått av ande, som Lammet vill och måste giva i varje tid för att hålla jämna steg med det *högre* mått av ande, som vilddjuret utvecklar i varje tid. Kristendomen *släpper* aldrig det gamla; men den *stannar* också aldrig vid det gamla, gör den det, så dör den. Den måste »taga fram nytt och gammalt», det gamla i tidsenlig andekraft, ljus och gestalt. Evangelium står, även det, under utvecklingens omutliga: »Rulla!»

Det i sanning »moderna» evangeliet är alltså det, som kommer med en förnyad kraftande, den där avslöjar, upplöser och övervinner det nya vilddjuret, den moderne världssanden.

Detta är oemotsägligt. Och därav se vi två saker: dels att en stor del av den gamla, levande kristendomen icke är tidsenlig, ty den besitter icke den kraftande genom steget-ut-frälsningen, som tiden kräver; dels att en stor del av den s.k. moderna kristendomen är alldeles icke modern, utan mycket gammalmodig. Hela den »moderna vänstern» är blott den moderna skökan. Ty den absoluta motsatsen mellan Lammet och vilddjuret hålles icke heller där vid makt. Man smetar evangelium även där på djuret; i stället för att döda det med evangelium. Det nya består blott däri, att man mera nosigt och fräckt tager vilddjuret, den moderne världssanden, i försvar och omstöper läran efter hans smak.

Att den personliga frälsningen ligger i och icke utanför Lammets djurövervinnande kraftande, *den gamla* sanningen, skall fram i hela sin himmelska styrka, väckelse och vikt. Ty i annat fall kommer evangelium att utrotas ur vårt land, såsom det fordom skett i många kristna länder, och detta blott därför att Lammet icke fick vara tidsenligt, icke fick giva det nya andemått, som krävdes mot den nye världssanden.

Icke i statskyrkans eller i småkyrkornas fall ligger den största faran för vårt land. Ty de äro till en stor del eller till större eller största delen endast skökodöttrar. Utan faran ligger i bristen på tidsenlig förstabudsfrälsning genom Lammets förstabudsande hos de kristna i vårt land.

Ty i vår tid blir det onda allt mer och mer *andligt* och *andekraftigt*. Vilddjuret suger läkekrafter ur själva avgrunden och uppstiger i förfärande styrka och fart. Och skarorna samlas i millioner kring det nya djuret.

Det lilla hornet, den offentlige och uppenbare antikrist-anden, är icke längre *litet*. Det når snart över alla de andra. Och det kräver världsherraväldet, som vi höra, och bereder sig till det.

Och detta horn har människoögon. Det se vi. Det är så hjärtans mänskligt mot människorna och tager dem om hand på alla vis och vill framför allt rädda dem från den »fördummande» tron på Gud och hans

Son, från »det förfäande får-evangeliet, djävlasvärjan», som man nu öppet och offentligt kallar kristendomen i tidningar och tal.

Ja, det förskräckliga och etterarga hornet har människoögon. Det se vi. Den fallne, förstabudslöse människoanden framträder nu i en utbildad människokrustning och människoförgudning som aldrig tillförne. Det fallna förnuftet sättes upp såsom världens enda ljus. Förstabudslös vetenskap, konst, bildning och kultur äro de gudamakter, som skola grundlägga himmelriket på jorden. De skola frälsa mänskligheten från allt elände. Ja, så predikar hornet med människoögon. Och det är det sjunde världens djurevangelium.

Ty detta horn har ock en mun. Och den talar stora ord och händelser. Och de orden äro icke »tomma». De äro fyllda med den uppstigande avgrundssanden. Där ligger i dem en *andekraft*, som tager människorna med tjugande makt och med storm. Den anden vinner nu dagligen tusentals själar i världen. Och den har löfte om att få taga varenda själ på vår jord, som icke är otäglig genom Lammets horn-övervinnande **kraftande**.

Här ligger faran. Lammet är icke tidsenligt. Det predikade ordet är till en stor del icke ett himmelskt kraftande-ord *ur* och *genom* Lammet, utan ett jordiskt och andesvagt ord om Lammet. Och så blir Lammet neddraget och hopokat med vilddjuret.

Vårt liv och vårt ord äro alldeles för lätta mot det väldiga avgrundsliv och avgrundsord, som nu stiga upp och taga världen i besittning. — Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot. Men det är den, som fattas.

Stora skaror av de troende ha blott ett känslöfäste i Lammet då och då. De sitta väsentligen inne i djuret, världsanden, men vilja gå och gälla som Guds folk. Hornet ser det och ler och talar om det för de sina.

Lammets 7 horn och 7 ögon har man tagit bort och skaffat sig ett tvåhornat ormlamm. Så blir »Lammet» tidsenligt *för hornet*. Det banar hornets väg till världsväldet.

Skenet, frasen och ytan få ersätta väsendet. Lövverk, fladder och flarn, papper och bokstav, i förening med en »kristelig» rolighetsande träda i stället för evangelisk tronfrälsning genom den sju sidige kraftanden på tronen. Och det farligaste av allt är det, att dessa arma människor och särskilt många av deras ledare *försvara* eländet, och det i Guds namn, i Lammets namn.

Sen upp, I Herrens heliga! Gränsen mellan Lammet och vilddjuret utplånas allt mer. Och den skall utplånas ända därefter, att hela jorden blir fördärvad av skökan. Och detta som den naturliga och nödvändiga följden därav, att Lammet icke fick vara tidsenligt, utan sammanblandades med djuret. Fram med Lammet just sådant det står där mitt i tronen: med 7 horn och 7 ögon. Fram med den sju sidige kraftanden, den enda makt i himmel och på jord, som avslöjar och övervinner den i elftehornskonungen *samlade*, sjuhövdade världsanden. Den nuvarande kristendomen, i stort sett, räcker icke till. Den måste bli tidsenlig, *Harmageddonisk*. Herrens heliga i alla kyrkor, både stora och små, måste bli *i sanning* moderna, modernt evangeliska, det är, iklädda den övervinnande kraftanden, den himmelske tronanden, inför vilken hela världsvilddjuret segnar ned på Harmageddon.

Fram med det himmelska lejonmodet, det allt fördragande, allt lidande lamm-modet, den överjordiska och övervärldsliga första- och andrabudskärlek, som går i döden med de 42 månadernas aftonsol och de 1.000 årens morgonsol på sin panna.

ANDRA DELEN

Lammets död

Sedan vi nu gjort några allmänna antydningar om Lammets liv och död, vilja vi något närmare betrakta den senare.

Då Lammet hade mottagit världsboken och därmed övertagit världens styrelse och frälsning, föllo de 4 livsväsendena och de 24 äldste ned inför Lammet och sjöngo en ny sång, sägande: »*Du är värdig att taga boken och öppna hennes insegel, ty du har låtit dig slaktas, och med ditt blod har du åt Gud köpt människor av alla stammar och tungomål och folk och folkslag och gjort dem åt vår Gud till ett konungadöme och till präster, och de skola regera på jorden.*»

Detta är alltså hela den kerubiska skapelsens lovsång över Lammets död. Och märk nu de tjugofyra äldstes ord: »*Du är värdig att taga boken och öppna hennes insegel, **ty du har låtit dig slaktas.***»

Men nyss förut sade en av dessa äldste, att Lejonet är värdigt att öppna boken, **ty det har övervunnit.**

Alltså: först lägges Lammets värdighet *i övervinnandet*; strax därpå lägges samma värdighet *i slaktandet*.

Vad är det då, som de besjunga i Lammets död? Svar: övervinnandet under slaktandet. Icke lidandet i och för sig beprisa de, utan den övervinnareande, den segerande, med vilken han genomgick lidandet. Det se vi ju tydligen.

Och detta övervinnande in i döden framhäves med en så väldig kraft och skärpa, att först får ett särskilt djur, lejonet, tjäna som bild för detsamma och därmed anslå själva grundtonen och visa upp själva grunduppgiften i hans liv och död. Och strax därpå får själva Lammet i den högst besynnerliga, nästan vidunderliga bilden av 7 horn och 7 ögon skarpt och bjärt framhäva samma sak.

Sålunda: ett lejon, som övervunnit det rytande lejonet jämte båda dess tjänstevilddjur, eller en sjufaldig horn- och ögonande, d.ä. kraftande, som övervunnit 22-hornsanden, vilken är det ondas hela kraftande, — det är vad hela den kerubiska skapelsen inlägger i Jesu död. *Det är* ock vad vi skola inlägga och besjunga i densamma. Och ingenting annat.

Där står ett segerrikt kungslejon eller en segerrik, sjufaldig tronande i Lammets död. Det är värdet, kraften och makten i hans död.

Här ha vi alltså den enkla och säkra grundlinjen, *andelinjen*, lejonlamm-andelinjen, genom livet, döden, uppståndelsen, himmelsfärden och upp på tronen. Den skola vi följa. Ty släppa vi den, då bär det ned i de andelösa, köttsliga skökolärorna, som fördärva alla jordens folk. Ty skökan är den oandliga andligheten eller den andliga köttsligheten, som smittar ner hela världen.

Vem är det, som slaktar Lammet? Svar: vilddjuret. Vi taga då fyra synpunkter: vad är vilddjuret?; vad äro Pilatus och Kaifas?; samt Lammets lidande; och Lammets blod.

I

Vad är vilddjuret?

Vilddjuret är allt ont. Det är motsatsen till Lammet, som är allt gott. Det förra är anden från nedan; det senare är anden från ovan. Allt ont är ande; allt gott är ande.

Men det onda är synd, skuld och straff. Alltså är vilddjuret världens synd, skuld och straff.

1

Vilddjuret är världens synd

Ty vilddjuret är, som vi sett, den förvildade, själviske och upproriske människoanden, som nedsjunkit i och *under* det skapade och tillbeder det som sin Gud. Och denne ande älskar och försvarar sitt *underjordiska* liv, alldeles som vilddjuret i skogen kämpar för sitt liv.

Vilddjuret är det själviska jaget eller köttet, vars innersta och djupaste livsväsen är fiendskap mot Gud och hans bud (Rom 8:7, 8) och hans heliga. Genom detta hat är människoanden ingrenad i själva avgrundsdjurets stam-ande, vars hela liv är just detta tresidiga hat.

Och detta hat, som är den glimmande drakelden på botten av varje vildhjärta, är människans utesägligt djupa och hemska förvildning. Och huru djupt det arga och ettriga djuret sitter, och huru seglivat det är, det få Herrens heliga länge erfara. I förargelsens natt-tider vill det gärna blixtra av bitterhet mot Gud i deras andes djup.

Och just emedan synden är denne djupt förvildade djurande, lägger Paulus i den följande versen (Rom 8:9) frälsningens hela tyngdpunkt i **ombyte av ande**, i utbyte av kött- eller vilddjursanden mot Kristi ande. Det är ingen »smetfrälsning», det.

Men just här har skökan i alla kyrkor frälst djuret genom sin oandliga eller halvandliga utanför-frälsning och utanpå-frälsning. Världens synd i det sjätte huvudets tid är icke blott den världsbehärskande lejonbjörnleoparden, utan framför allt den listigt världsbehärskande lammdraken, den »evangeliske» ormen, som slingrar sig undan andeombytet.

Vid läran om synden i vårt världsrike skall skökosyn den, som är den farligaste, emedan den är det förklädda vilddjuret noga beaktas. Ty denna synd är i hela kristenheten, i stort sett, förtegrad och förbigången; naturligtvis, ty hela kristenheten, i stort sett, är skökan. Och inte står hon och talar om, vad hon gjort eller gör. Nej, hon står tvärtom vakt kring sin synd, och det som för livet, ty hon tror sig vara bruden. Lyfter du aldrig så litet på ormkvinnans slöja och visar vad hon verkligen är och gör, då fräser och gaddar hon, och du blir biten och får lida hennes etter. Särskilt i den romerska kyrkan hava många Herrens heliga fått lida den kvalfullaste död, därför att de ryckt bort ett stycke av skökans förklädnad. Och samma dödliga hat få de erfara av alla hennes döttrar, både stora och små, om också icke det går till blods.

Sålunda: världens synd är icke blott vilddjuret rätt och slätt, utan framför allt lammormen, vilken är vilddjuret »under sken av Kristi namn», såsom Luther uttryckte det.

2

Vilddjuret är världens skuld

Ty världen har genom eget förvållande blivit vilddjuret. Och Guds krav på henne är, att hon borttager djuret och återställer keruben.

Synd och skuld äro nämligen samma sak, sedd från olika sidor. Det visar femte bönen i Fader vår. Hos Lukas lyder hon så: »*Förlåt oss våra synder*» (11:4). Och hos Matteus lyder hon så: »*Förlåt oss våra skulder*» (6:12).

De 10.000 pund äro 10.000 synder, men också 10.000 skulder, det är, 10.000 **minus** i andens och därmed själens och kroppens *rätta* förhållande till Gud. Likasom synden innerst är en ande, så är ock skulden innerst en ande. Synden är **plus-anden**, som *fyllt i sig* och *fyllt i sig* med synd, tills han blev syndanden, full av 10.000 syndpund. Och skulden är **minus-anden**, som *minskat av sig* och *minskat av sig* keruben, tills han blev skuldanden, full av 10.000 skuld-pund.

Världens synd är vilddjuret, som hon själv gjort, och som hon låtit skökan lammbehorna, smetfrälsa; som vi sett. Och världens skuld är vilddjuret, som hon är skyldig att göra ogjort både i gestalten av lejonbjörnleoparden och lammormen. Och denna senare, skökoskulden, är den farligaste. Den trycker till sist hela världen ned i Harmageddons domsdjup. Och där denna skökoskuld uppsåtligen fasthålls, där kräves den ut i evighetens eld och rök (Upp 19:3) och under himmelskt hallelujajubel till Gud, som i rätt och rättfärdig dom dömt den stora världsfördärvande skökan och som utkrävt sina tjänares blod ur hennes hand (19:2).

Så fruktansvärd, så fasansfull är världens skökoskuld. Men det tiger man med. Ty hela kristenheten är fördärvad av skökan. Och I, Herrens heliga, akten eder för att här tiga med!

De »evangeliske» tala så vitt och brett om syndens skuld. Men den skuld, som de dragit och draga över sig själva och över land och riken genom smetevangeliet, som frälsar och vitmenar djuret, den tiga de med; naturligtvis, ty de se den icke, de äro druckna av horerivinet.

Och det är denna skökoskuld, som i våra dagar trycker både modern och alla hennes döttrar i alla land, och som snart kommer att krossa dem alla vid tröskeln till det sjunde världsriket.

3

Vilddjuret är världens straff

Ty då världen trots samvetets varningar ville bliva djuret, då överlämnade Gud henne åt vilddjurets våld. Och att vara lämnad av Gud åt djurets, syndens, förvildande och förhärjande makt, det är den andliga döden, eller den *döde* anden, det inre fördärvet, lagens inre förbannelse, vilket allt är *straffet* i dess andeväsen och kärna.

Synd- och skulddjuret är den kerubiska elden, lösgjord från den heliga gudselden och vorden en allt gott förhärjande vådeld, som människan är skyldig att släcka och att gottgöra all brandskada.

Straffdjuret är själva ödeläggelsen genom denna eld. Dödsdjuret är självförbränning, självupplösning, självförruttelse. Straffet är resultatet av syndens och skuldens 10.000 frätande och ätande maskar, resultatet av syndens och skuldens 10.000 tärande eldslågor. Vid verklig syndkänedom får man erfara, hur det kryper, biter och bränner i ande, själ och kropp och det med olidlig vanda. Och här hjälper ingenting annat än det Paulinska receptet: **andeombyte**.

Vilddjursmänniskorna äro vandrande maskbylten; det dräller av dem överallt, det luktar as av dem överallt, även om de äro klädda i siden och sammet och hållt över sig en tunna parfym. De äro vandrande vådeldar; de tända eld överallt. Akta dig för dem.

Dödsdjuret, straffdjuret, är den maskfylld och maskfrätte as-anden, som gjort as-själen och as-kroppen, är den förbrände och förbrinnande kol-anden, som gjort kol-själen och kol-kroppen. Likasom synd och skuld äro ande, så är ock straffet innerst en ande. *De äro synd-, skuld- och straffanden*. Du ser alltså, att Paulus har goda skäl för andeombytet frälsning. Ty här räcker ingenting mindre än en ny ande. Men skökan reder sig gott det bytet förutan.

Och då världen, trots varningar i samvetet och i Skriften och från Herrens heliga i alla tider, ändå ville bli smetfrälsad, då satte Gud henne under skökans toffel, kjolregemente och evangeliska sminkburkar. Och att vara överlämnad åt hennes tjusande och förföriska orm-makt, det är en högre grad av straff död. Ty att ligga under lejonbjörnleopardens makt, det är den andliga döden rätt och slätt, men att ligga under lammormens makt, det är *den död*, som går i döden *därpå*, att den icke är död, utan liv. Därav kommer den blinda, berusade hänförelse och arga seghet, varmed skökomänniskorna försvara och utbreda sin halvandelighet. Och därav kommer ock den vämjelige, kväljande och giftige ande, som du alltid känner i deras närhet. Det är den lamm-behornade, ringlade och i 10.000 krökar sig ringlande ormanden, den vite straff anden.

Och under denna straffande ligga stora hopar av de troende i vår tid. Denna skökodöd är döden i andelös nåd. Och denna död är det högsta straffet denna sidan evig död. Ty skökosynden står invid gränsen till synden mot den Helige Ande och springer över i den, i samma mån som den blir fullt medveten och uppsåtligt fasthållen. Just denna fara påvisade Herren för den judiska skökan (Matt 12:31, 32). Och med ett fasansfullt 8-faldigt ve ställde han henne fram i hennes rätta belysning (Matt 23:13-39). Och vad var hennes synd? Smetfrälsning, vitmening, säger han. Hon var den vitmenade graven, invärtes full av de dödas ben och all orenlighet. Och Paulus fortsätter varningen för denna utvärtesfrälsning utanför anden: *Den är icke jude, som utvärtes är det, ej heller är det omskäreelse, som utvärtes sker på köttet; utan den är jude, som invärtes är det, och omskäreelse är hjärtats omskäreelse genom anden* — märk: genom anden — *icke genom bokstaven* (Rom 2:28, 29).

Alltså: världens straff är icke blott det farliga dödsdjuret: lejonbjörnleoparden, utan framför allt det ännu farligare dödsdjuret: lammormen; icke blott den svarta utan i all synnerhet den vitmenade andedöden. Glöm aldrig det! Ty i kristenheten tiger man därmed. Låt

alltid vilddjuret n:r 1 följas av vilddjuret n:r 2; just så, som Skriften ställer dem. Blott så blir läran om det onda bibliskt hel. Glöm aldrig djurets förklädnader. Ty då är du snart förklädd och fördärvad, även du.

Sålunda är vilddjuret världens synd, skuld och straff. Och såsom vilddjuret är en ande, så äro ock synd, skuld och straff en ande. De äro den tresidige vilddjursanden: syndanden, skuldanden och straffanden.

Och då nu synd, skuld och straff äro ande, så följer därav, att de aldrig kunna *lidas* bort, de kunna blott *levas* bort i lidandet genom en överlägsen god ande. Därav kommer det sig, att Skriften lägger hela vikten på Lejonets eller Lammets övervinnande in i döden.

I Lammets död står ande mot ande. Det är en tvekamp mellan två riksandar om riket, mellan två världsandar om världsherraväldet. På korset väger det mellan kvald lammande och kväljande vilddjursande. Där står gott och ont i sina centrala livsväsen, som äro ande från ovan och ande från nedan.

II

Vad äro Pilatus och Kaifas?

Vilddjuret jämte dess horn- och kvinnoförklädnader är världens synd, skuld och straff, ha vi sett. Men nu är varje människa *hela* världen. Hon är, som man brukar säga, mikrokosmos eller världen i smått. Till sitt grundväsen bor *hela* världsanden i varje världsmänniska.

Vilddjuret avlas, födes och växer upp i varje vilddjursmänniska. Och redan i ungen ligger hela djuret. Och det stora världs vilddjuret är sammansatt av alla dessa millioner »människodjur». Kunde vi se vilddjuret så, som Gud ser det, så skulle vi se varje djurmänniska på jorden sitta inne i det som en vidrig och hemsk djurklump, en kattbjörn med 7 huvud och 10 horn och fullsatt av hädelsenamn överallt. Och alla bilda de tillsammans ett starkt och levande helt, ett synd-, skuld- och straff-andehelt. Ty det, som håller dem tillsammans, är den ene och samme världsanden, som tagit väsentligen samma gestalt och lever väsentligen samma liv i vart och ett enskilt »människodjur». Och denne djuriske världsande är innerst själve avgrundsanden med 7 huvud och 10 horn (Upp 12:3) och med det tresidiga hatet i sig: gudhat, budhat och brudhat. Detta avgrundshat är världsandens pårot. Ur den skjuter det förfärande världsträdet upp. Och varje världsmänniska sitter i det som en gren. Och varje gren är ju stammen och hela trädet i smått.

Alltså har den enskilda djurmänniskan hela djurväsendet i sig. Allt vad som rör sig därute i den vida vilddjursvärlden, det finns väsentligen hos henne, även om hon ännu är blott en kattbjörnsunge.

Och djurmänniskan älskar och försvarar sitt djurväsen av allt hjärta, all själ, all kraft och allt förstånd. Det får du se, om du går henne in på livet med sanningen. Då reser sig djuret i henne, och hon visar sig vara ett äkta barn av vilddjuret. Och såsom dess barn är hon ock dess arvinge enligt den gudomliga arvslagen för gott och ont.

Detta hemska barnskap och denna förskräckliga arvslag, i vad den gäller det onda nämligen, påvisade Herren för judarna. Han sade: »*I ären barn av dem, som dräpte profeterna. Nu väl, uppfyllen då edra fäders mått... Och över eder skall komma allt rättfärdigt blod, som är utgjutet på jorden, ända ifrån den rättfärdige Abels blod intill*

Sakarias', Barakias' sons, blod, hans, som I dräpten mellan templet och altaret. Sannerligen säger jag eder: Allt detta skall komma över detta släkte» (Matt 23:31, 32, 35, 36).

Märk nu hans ord: »Sakarias, som I dräpten. Men denne Sakarias dräptes flera hundra år, innan de voro födda, som han här talar till (2 Krön. 24:20–22). Dock voro de hans dråpare; och hans blod skulle komma över dem, säger Herren. Ty de voro andliga barn av Sakarias' dråpare. Och det visade de, då de fyllde sina fäders mått genom att hata Herren, den rättfärdige, och slutligen dräpa honom. Och såsom dråparnas barn måste de ärva alla dråpares synd, skuld och straff från världens begynnelse.

Så förskräckliga, så fasansfulla äro synd, skuld och straff, just därför att de äro en *ande*, den ene och samme djuranden i alla djurmänniskor, den gemensamme vilddjursanden med gemensam synd, gemensam skuld och gemensamt straff för dem alla. Allt slags synd, som vilddjursanden begått från världens begynnelse, den har jag begått, om jag har vilddjursanden, som begått den. Jag har dräpt Abel, Sakarias och alla de andra, om jag har vilddjursanden, som dräpt dem.

Allt oskyldigt blod, som är utgjutet på jorden, det är utgjutet av min hand, om hon är vilddjurshanden, som utgjutit det. Och allt detta blod skall Gud kräva ur min hand. Detta är, enligt Herrens ord, den gudomliga arvslagen för det onda.

Lagen för vilddjuret är alltså denna: All synd på jorden, som alla vilddjursmänniskor begått, har varje vilddjursmänniska begått, emedan hon till sitt grundväsen är just det vilddjur, som begått den. Hon är ett levande ja, ett vilddjurs-ja till alla vilddjursynder på jorden. Och hon skulle ha gjort dem alla eller åtminstone icke gjort något för att avstyra dem, om hon varit med där de gjordes. Och emedan hon på detta sätt bejakar all synd, så skall hon ock ärva all världens synd, skuld och straff. Denna förskräckliga arvslag är alltså en fullkomligt rättvis lag. — Människa, människa, kan du bäva, så bäva här! Står du inne i vilddjurets ande, så står du inne i all världens synd, skuld och straff såsom din synd, din skuld och ditt straff.

Synd, skuld och straff äro långt farligare saker, än vad flertalet troende ens anar. Ty de äro förvisso icke några blott yttre saker, som man tror sig komma ifrån genom en lättvindig utanför-frälsning i »Lammets blod», såsom ett blott och bart pinoblod. Nej, synd, skuld och straff i deras grundväsen och livskärna äro min ande med hans rådande vildhjärta, vildvilja, vildsinne, vildtankar, vildkänslor och vildbegär, hela detta inre sekundliga mot-väsen och sekundliga mot-göra mot de »två buden», korteligen: min vilddjursande, i vilken allt ont på jorden är magasinerat. Har jag världsanden, om än aldrig så väl förklädd, så har jag det fasansfulla världsödet över och i mig.

Men ännu mer. Arvslagen gäller icke blott det förflutna utan även det tillkommande; och detta både för världen och för den enskilde. Varje världsrike fyller sitt syndmått. Det första fyller sin ande med sina synder. Det andra tager denne ande i arv och ökar den med sina synder. Så det tredje och fjärde o.s.v. Och härav följer, att varje nytt världsrike icke blott ärver all synd i det förflutna utan ock lägger den levande grunden och giver den levande kraften till all synd i det tillkommande, såsom vi sett förut. Det bär i sin ande icke blott alla synder, som gjorts,

innan det vart till, utan ock alla synder, som komma att göras, *sedan* det icke mer är till. De förra stå skrivna i dess ande såsom redan gjorda; de senare stå skrivna där, såsom de där på grund av utvecklingens omutliga »Rulla!» måste göras av alla dem, som taga den anden i arv. Så är varje världsrike ett levande världs-ja till all synd på jorden både i det förflutna och i det tillkommande. Och så måste varje världsrike ärva all synd, skuld och straff från världens första till hennes sista dag. Arvslagen griper in i dödsrikets världsregioner och, där så behöves, i evigheternas eld.

Och på samma sätt den enskilda världsmänniskan, som väsentligen har *hela* världsanden i sig. Hon ärver icke blott all synd i det förflutna utan ock all synd i det tillkommande. Ty hon *är* väsentligen *hela* det sjuhövdade vilddjuret, vilket på varje punkt av sin tillvaro lägger grunden till framtiden, och vilket måste fylla världssyndamåttet till brädden i det sjunde världsriket. Hon *är*, i och med sin vilddjursande, ett sekundligen uttalat ja även till alla vilddjurssynder i framtiden. Och hon skulle göra dem alla, om hon vore där, eller åtminstone tigande samtycka till dem. Ty syndens väsen är i varje tid detsamma; det är endast graden och sättet, som skifta. Och på grund av detta sitt djurande-ja till all världens synd *måste* hon ärva all världens synd, skuld och straff från tidens början till tidens slut. Och denna arvs lag tillämpas på henne icke blott i tiden utan även i hennes fängelse i dödsriket och, om så behövs, i evigheternas eld.

Så fruktansvärda, så fasansfulla äro synd, skuld och straff, just därför att de äro mitt världs vilddjur, min världsande, med världs barnaskap och världsarv. Och därför blir det, vid en syndakännedom som går till själva roten, aldrig fråga om min lilla värld såsom lösryckt från det hela. Nej, *jag är världen* med all världens syndaelände i och över mig.

När detta blir en av Guds ande verkad *levande* sanning för en människa, då blir det fullt frälsningsallvar, och det blir sekundligt, sekundligt, sekundligt. Det blir nu frågan om Lammet, Tron-Lammet, med 7 horn och 7 ögon, vilket med sin sjufaldige kraftande kan rycka mig ut ur det sju-hövdade vilddjuret. Det blir frågan om blott *ett, ett, ett enda: ombyte* av ande. Ty så länge jag sitter inne i den rådande djuranden, så har jag all världens synd, skuld och straff i och över mig, även om jag »utvärtes» vore så rättfärdig och ren, att jag ginge och gällde för ett helgon.

Därför ve och åter ve den, som lär människorna att lägga frälsningen utanför Lamm-Lejonets övervinnareande. Det är detta, som skökan gör. Och därför väntar henne den ousägliga plågan i evigheternas eld och rök. Och skall det brinna någonstädes evigt, så skall det väl brinna där, varest man i Lammets namn fördärvar alla jordens folk.

Pilatus

Till sitt grundväsen bor sålunda allt ont på jorden i varje vilddjursmänniska. Alltså mötte Lammet i varje sådan människa världens synd, skuld och straff. I henne voro alla världens synder kastade på honom. Icke en enda saknades. Hon hade väsentligen tänkt alla onda tankar, talat alla onda ord och gjort alla onda gärningar; hennes hand dröp av allt »rättfärdigt blod» på jorden. Världens synder levde som *ande* i hennes ande, dels såsom redan gjorda, dels såsom de där måste göras. — I varje sådan människa bar Lammet världens synd,

skuld och straff i gestalten av hennes tresidige vilddjursande. Han visste, såg och kände, vad i människan var. I djupet av sin rene, finkänslige ande upptog, bar och led han hennes elände i hela dess djup, vidd och höjd; och detta i kärleken *så*, som om det varit *hans* elände.

Och slutligen står han inför Pilatus och Kaifas. Och vad äro de? De äro de två högsta representanterna för det »förskräckliga» femte världsricket. Men detta rike innefattar väsentligen i sig både de fyra föregående och de två efterföljande världsricken. I Pilatus och Kaifas bor alltså hela det sjuhövdade vilddjuret. I och genom sin vilddjursande äro de arvtagare till all världens synd, skuld och straff.

Pilatus är lejonbjörnleoparden. Kaifas är lammormen. I den förre bor 20-hornsanden, vilddjursväsendet utan förklädnad. I den senare bor 2-hornsanden, som är 20-hornsanden förklädd till lamm.

Pilatusdjuret är krönt. Ty alla hornen bära kronor. Han är det romerska kungsdjuret, som har makten att »förtrampa och uppsluka hela jorden». Han har ock makten att korsfästa Lammet. Och märk Jesu ord: *»Du hade ingen makt över mig, om den icke vore dig given ovanefter»* (Joh 19:11). Alltså var Pilati makt att döda Lammet *given* av Gud. Den var sålunda ett straff över Pilatus. Ty han hade kunnat »vara av sanningen», så att han hört och sett sanningen i Lammet (18:37). Och då hade han förr låtit döda sig själv, än han låtit döda Lammet. Men han var icke av sanningen. Och till straff fick han en ande, i vilken han begick den högsta hedningesynd och ådrog sig det högsta hedningestraff inom förlåtlighetens gränser. Den blinde Pilatusanden, som dödade Lammet, var en straffande, given av Gud. Och i och med denne ande, överfördes all världens synd-, skuld och straffande på Lammet. Och i den anden mötte, bar och led han all världens synd, skuld och straff.

Kaifas

Kaifasdjuret är ock krönt. Ty i dess två horn har avgrundsdjuret och havsdjuret insatt sina 20 krönte horn. »Det andra vilddjuret utövar det första vilddjurets hela makt». Detta skökodjur har alltså en fruktansvärd makt. Och med den hade det fördärvat hela judafolket. Och fördärvet bestod däri, att den judiska skökokyrkan lärde folket en »utvärtes»-frälsning, som lät människan »invärtes» sitta kvar i vilddjursanden och därmed i världens synd, skuld och straff. Själv djuret hade hon ingen blick för djuret. Själv andelös hade hon intet öga för, att gott och ont äro ande. Själv en dotter av profeternas mördare kvarhöll hon folket i djurbarnskapet och därmed i djurarvet. Och så bragte hon över hela släktet allt oskyldigt blod på jorden. Och allt detta gjorde hon i Guds namn.

Så förskräcklig är skökan, så fasansfull hennes synd och så fruktansvärd hennes andemakt. Ty hennes ande är i varje tid världens högste straff-ande, sänd av Gud.

»Straff-ande», sade vi. Ty så här beskriver Paulus den judiske skökoanden i både Gamla och Nya Testamentet: *Vad Israel söker, det har det icke fått, men de utkorade hava fått det, och de övriga hava blivit förhårdade, såsom skrivet är: »Gud har givit dem en dvalans ande, ögon att icke se och öron att icke höra intill denna dag.» Och David säger: »Blive deras bord till en snara och till en fångst och till*

en stöttesten och till en vedergällning åt dem; förmörkas må deras ögon att de icke se, och deras rygg krökt för alltid!» (Rom 11:7–10).

Detta är förskräckliga ord. Och lägg märke till dem. Vad var judarnas synd? En andelös ande, som sökte frälsning utanför anden. Och vad var deras straff? En andelös ande, som varken hörde eller såg. Och märk: denne förskräcklige straffande var *given av Gud*. Han gav dem en blind och döv, en förmörkad och förhärdad ande, en dvalans ande. Så straffar Gud. Han giver en ande med ögon att icke se, med öron att icke höra, en ande, som måste fylla syndmättet till brädden. Detta är Guds straff i själva dess tyngdpunkt, dess inre fasansfulla andeväsen och kärna. Det värsta straffet bär jag alltid inom mig. Och det består i min förhärdade och förblindade djurande. Människorna oroa sig mest över de onda gärningar, som ligga bakom dem, och det straff, som de måste draga, men den sekundligt avlande och födande synd-, skuld- och straff-anden, själva straff modern inom dem, den beakta de icke. Henne äro de rädda om som ögat. Och på henne sätta de två lammhorn. Och så går hon och galler för kristen. Det är den judiske straff-anden, som går igen i den kristna skökan.

Det rika bord, som Gud dukat för judarna på allehanda sätt och framför allt i Lammet, blev dem till en snara och en vedergällning. Korsfästelsens synd blev just snaran kring deras hals. Då de självförvållat icke sågo Lammet, gav Gud dem en sådan blindhetsande, att de sågo sig själva som lamm och Lammet som ett vilddjur, som borde utrotas från jorden. Denne bakvände och upp- och nedpåvände ande, i vilken Satan for in, var det högsta straff, som Gud kunde giva dem inom förlåtlighetens gränser, den högsta förbannelse, den djupaste andedöd denna sidan evig död, Guds högsta vrede närmast evigheternas obemängda kalk.

Men huru kunde Gud giva dem en sådan ande? Jo, han måste giva Lammet till världens frälsning. Och inför Lammet sattes de på det hala. Med sin ande avslöjade Lammet deras ande. Nu *måste* de antingen dö ut från djuranden och leva in i Lammets ande eller leva upp i djurandens högsta grad genom att döda Lammet. De stodo inför andeombytet; men de bytte icke. Och riket, tronvagnen, *måste* fram. Där den icke bestiges, där krossar den. Den kan icke stå och bjuda och krusa och vänta i alla tider på halsstarriga och trotsande själar. Ty då ginge ju riksplanen sönder och hela världen förlorad. För eller emot! Mogna skall människan i gott eller i ont. — Gud giver det goda, därmed giver han ock det onda, då hans goda vändes till ondo. Gud gör det goda, därmed gör han ock det onda, då hans goda göres till ett ont. Funnes icke Gud, funnes icke heller Satan; funnes icke gott, funnes icke heller ont. I denna mening gör och giver Gud allt ont. Ty det kommer såsom den naturliga följdén därav, att det goda icke får vara det goda. Den gode anden giver den onde anden. Ty får Guds ande icke vara den gode och allt behärskande anden från ovan, så driver han fram anden från nedan. Och han driver upp den ända till en djävulsande, en satanslike, som i Lammet ser vilddjuret. På den punkten stod den judiska skökan. Och hon stod där såsom full växt och fullmogen i självförhärdelse under andens förtorkande och förbrännande sol. Ty där denna sol icke får giva liv, där giver hon död.

Denne synd-, skuld- och straffande, denne förbannelse-, döds- och vredesande bodde i skökoprelaten Kaifas. Han är den judiska skökans

högste representant. I detta förskräckliga skökodjur stod hela det femte världsricket. Och i detta stod hela det sjuhövdade världsvilddjuret, såsom vi sett. Kaifas-djuret är världsvilddjuret på den högsta höjd, vartill det kan komma inom nådens gränser. Det står här i ett enskilt folk, judafolket, på väsentligen samma höjd, vartill hela världen utan förklädning stiger upp i det sjunde världsricket. På Golgata slaktar det Lammet; på Harmageddon slaktar det Lammets heliga. Där vill det utrota Lammet, här vill det utrota Lammets folk. Det tresidiga hatet är på båda ställena detsamma.

Vem är det nu, som slaktar Lammet? Kaifasdjuret. Och vad är nu Kaifasdjuret? Hela världsvilddjuret, hela vilddjursmänskligheten. Och i den är *jag* med. Alltså har jag slaktat Lammet. Det var *jag*, som slog in spiken. När det blir en levande sanning för människan, då stinger stynget till botten. Och där skall spiken förr eller senare sticka. Och först då ser hon det verkliga Lammet. Och då går Lammet till bottenfrälsning med henne, invärtesfrälsning, andeombyttets frälsning.

Vem slaktar Lammet? Kaifasdjuret. Och vad är Kaifasdjuret? **All världens synd-ande med alla världens synder i sig.** Icke en enda saknas. Vad svider i såren? All världens synd. Så bar han våra synder i sin kropp upp på korsets trä (1 Petr 2:24). I korsfästelsesyndens ligga de alla inneslutna; i den synden stiga de till sin högsta höjd inom förlåtlighetens gränser; genom den synden överförs de alla på Lammet; *nämigen såsom all världens syndande*, som tränger ända till botten i Lammets ande. (Huru det var möjligt få vi se i avdelningen: »Lammets lidande».) — På korset stå två kungstroner mitt emot varandra. På dem sitta två krönte världsandar: den syndfrie, sjusidige kraftanden på lammtronen och den syndfulle tjugotvåsidige kraftanden på vilddjurstronen. Kampen gäller heligt eller oheligt andevälde över världen. Frågan är blott den: vem blir övervinnare?

Vem slaktar Lammet? Kaifasdjuret. Och vad är Kaifas-djuret? **All världens skuld-ande med alla världens syndaskulder i sig.** Icke en enda saknas. I korsfästelseskulden ligga de alla inneslutna. I den stiga de alla till sin högsta höjd inom förlåtlighetens gränser. Genom den skulden överförs de alla på Lammet; *nämigen såsom all världens skuldande*, den där tränger ända till botten i Lammets ande. — På korset stå två kungstroner mitt emot varandra. På dem sitta två krönte världsandar; den sjusidige oskuldsanden på lammtronen och den tjugotvåsidige skuldanden på vilddjurstronen. Kampen gäller oskuldens eller skuldens andevälde över världen. Frågan är blott den: vem blir övervinnare?

Vem slaktar Lammet? Kaifasdjuret. Och vad är Kaifasdjuret? **All världens straffande med alla världens syndastraff i sig.** Icke ett enda saknas. I korsfästelsestraffet (snaran kring Kaifashalsen) ligga de alla inneslutna. I detta snarestraff stiga de alla till sin högsta höjd inom förlåtlighetens gränser. Genom detta snarestraff överförs de alla på Lammet; *nämigen såsom all världens av Gud givne, blinde och blodige straffande, döds-, vredes- och förbannelseanden*, den där tränger ända till botten i Lammets ande. — På korset stå två kungstroner mitt emot varandra. På dem sitta två krönte världsandar: den sjusidiga ostrafflighetsanden på lammtronen och den tjugotvåsidige straffanden

på vilddjurstronen. Kampen gäller straff-frihetens eller straff-fullhetens andevälde över världen. Frågan är blott den: vem blir övervinnare?

Genom korsfästelsens straffsynd, till vilken judarna drevos genom straffanden, fastnade Kaifasdjuret i Guds snara, stötte mot stenen och fick vedergällningen. Och i denna straffandesnara sitter judafolket än i dag. Hon är Lammets blod såsom ett förbannelseblod, ett snareblod kring deras hals. Och i den röda straffandesnaran skola de sitta i 42 månader; nämligen tills hedningarnas tider äro gångna. Och i denna straffandesnara sitter den lammförfalskande och lammdödande skökan under hela det sjätte världsriket, nämligen tills hon blir uppbränd i de tio konungarnas eld. Hennes blinde och döve, förhärdade och berusade ande är hennes »vedergällning».

Sålunda: på korset står allting i ande. Där står Lammets syndfrie, oskyldige och ostraffbare ande mot den synd-, skuld- och straffande, som Gud givit Kaifas-Pilatusdjuret. Det är andelinjen. Märk den! Och håll den orubbligt fast; annars bär det ned i de oandliga skökolärorna.

Genom min ande skall det ske, säger Herren Sebaot. Ty vad som icke sker genom den, det är icke skett till bestånd inför Gud. Därför måste Lammets död stå i anden och utföras i anden genom Herren Sebaots ande, så att han blev den fullskolade och fullfödde övervinnareanden, som är världens försoning.

III

Lammets lidande

Här taga vi fyra synpunkter: vrede och nåd; andevattnet; lidandesfrestelsen; och sammanfattning.

1

Vrede och nåd

»Detta är eder stund, och nu har mörkret makten»

Så sade Lammet till översteprästerna och till befälhavarna och till de äldste, då de kommo för att gripa honom (Luk 22:52, 53).

Långfredagen är alltså de mörka makternas dag, avgrundsdjurets, havsdjurets och jorrdjurets dag, en vilddjursdag.

Och en sådan dag är en Guds vredes dag. Ty då brinner Gud i sitt tempel och inhöljer sig i röken från sin härlighet och makt, och ingen kan ingå i templet, förrän vredens plågor äro fullbordade (Upp 15:8). Detta känner du igen från *din* mörka dag, *din* långfredag.

Då Gud stänger dörren till sig, då springa alla onskans dörrar upp. Då Gud går in, går vilddjuret ut. När Gud fördöljer sig, då kommer i dagen vad i hjärtat bor. Så får mörkret makten.

Gud övergav både Lammet och judafolket. Och så blev det uppenbart vad bådadera verkligen voro. Då han övergav Lammet, kom *Lammet* i dagen i hela dess kraft. Och då han övergav folket, kom *vilddjuret* i dagen i hela dess kraft.

Långfredagens gudsövergivenhet är ett uttryck för Guds vrede mot världen på grund av hennes synd; men icke ett uttryck för hans

fördömvredde eller för den obemängda vreden (Upp 14:10), utan ett uttryck för den med *barmhärtighet* bemängda vreden.

Men varför övergav han då Lammet, som *icke* hade synd, och som följaktligen *icke* kunde vara föremål för Guds vrede? Jo, han övergav eller utrymde Lammets ande, för att där skulle bli rum för all världens synd-, skuld- och straffande. Ty denne ande kunde övervinnas endast inne i en helig människoande. Därför måste den insläppas i Lammets ande för att i den *upplösas*, såsom på det lekamliga området ett gift upplöses och oskadliggöres i kroppens inälvor. — Härom mer i nästa avdelning, som handlar om »andevattnet».

Och då Gud genom övergivenheten insläppte synd-, skuld- och straffanden i Lammet, då insläppte han även sin vrede i Lammet. Ty straff- eller dödsanden är Guds vrede. Sålunda inträngde Guds vrede i gestalten av all världens straff-, döds- eller vredesande i Lammet. Hela floden av eld från den Gamles tron inströmmar i Lammet. Och sålunda brinner Gud genom sin doms- eller straffande i Lammet. Och han brinner, tills denne ande är heligt genomliden, det är, övervunnen av Lammet.

I denna vredeseld befanns Lammet vara »silver och guld». Och inför detta rena silver och guld stod vreden maktlös och kunde alltså icke bli en vrede mot Lammet. Den verkade blott mognande, fullkomnande, *födande*.

Ty långfredagens vrede är Guds *födslokval*, i vilka han fullfödde Lammet. Gud var nämligen »i *Kristus*», den övergivne, »försonande världen med sig själv» (2 Kor 5:19). Herren Sebaots ande utförde försoningen. Och hans ande kan lida (Jes 63:10; Ef 4:30).

Och Lammet tog Guds vrede såsom sina *födslokval*, vilka förde honom fram till fullkomningen.

Lammet tvingade vreden att föda vredens avvändare: Lammets fulländade människoande, över vilken icke Guds vrede utan Guds välbehag måste vila.

Lammet tvingade syndanden att »föda» sin överman: den sjuvidige kraftanden, som så blev försoningsanden.

Lammet tvingade skuldanden att »föda» sin baneman: den sjuvidige oskuldsanden, som så blev försoningsanden, lösenanden.

Lammet tvingade straffanden att »föda» sin förgörare: ostraffbarhetsanden, som så blev försoningsanden, gottgörare-anden.

Lammet tvingade döden att »föda» sin död: livet; tvingade förbannelsen att »föda» sin undergång: välsignelsen; tvingade hela världsriket att »föda» gudsriket, vilddjuret att »föda» Lammet, den starke att »föda» den starkare, helvetet att »föda» himlen, allt ont att »föda» allt gott, långfredagens mörker att »föda» påskdagens ljus».*

Och allt detta tvång åstadkom han blott genom att i allt stå Lamm, stå Lamm, stå Lamm.

Just så bragte han allt att arbeta på hans egen och därmed på all världens frälsning.

Just så utvecklade han hela den omätliga andekraft, inför vilken alla onda andekrafter segnade ned. Så tog han makten från mörkrets makt. Och detta allt blott genom att stå Lamm, stå Lamm, stå Lamm.

Och så blev vredens dag en nådens dag.

* Härom mer i vårt 6:e kapitel.

Detta är den enkla men oändligt djupa hemligheten i Jesu lidande. Det är ock hemligheten i de heligas alla lidanden. De skola sammanväxa med Lammet genom en lika död (Rom 6:5). Och ingrenade i försoningens övervinnareande tvinga de fram sin dagliga fullkomning, sin dagliga födelse, förnyelse i anden. De tvinga allt jordiskt ve att i dem föda allt himmelskt väl, all tidens nöd att föda all evighetens nåd, jordens tårar att föda himmelens fröjder. Se, det är försoningens djupt allvarliga och djupt saliga hemlighet.

Står du sekundligt i försoningens ande, då arbeta himmel, jord och helvete sekundligt på din födelseförsoning med Gud ända in till fullkomlig lammlighet.

Och blott såsom födelseförsoning kan försoningen mottagas. Ty blott den, som har Lammets ande, hör Lammet till.

Och blott såsom daglig födelseförsoning kan försoningen bevaras. Ty stannar andens rundgång, då tages han tillbaka.

Försoningsanden är övervinnareanden och finns alltså icke till i någon annan gestalt än som övervinnare. Glider han dig ur händerna, då arbetar allting omkull dig, och alla evighetens löften glida ur din hand; ty de sitta alla som pärlor på övervinnandets band, och *blott* på det.

Så salig är försoningens nåd. Den är en himmelsk *tronande*, *kraftande*. Jag har blott att taga emot den som en *gåva*. Och så — »Rulla, Rulla, Rulla!» Och vagnen går ledigt och lätt uppför alla branter och genom alla djup.

Ja, så salig och så allvarlig är försoningen. Men vad har icke skökan gjort av den! Aj, aj, aj! Hon fördärvar hela jorden med sin andelösa försoning.

Långfredagens vrede, var alltså icke en vrede mot Lammet. Den kunde ha blivit det, nämligen om han icke förblivit Lammet. Ett enda steg in i djuranden, och elden hade nappat i. Men han stod Lamm; och därmed stod han utanför vreden. Och fördold stod Gud i honom, *med* honom och *för* honom. Så står han ock fördold *i*, *med* och *för* dig på dina långfredagar. Det är blott djuret i dig, på vilket han vredgas. Och så långt du är djuret, så långt brinner du. Men så långt du är lammet i Lammet, så långt ligger du i den skyddande och stödjande handen. Fåret måste gå genom elden; men icke varda till intet i elden (Sak 13:7–9).

Alltså icke mot Lammet utan mot vilddjuret var Guds vrede riktad. Vreden släppte djuret löst inom fastställda gränser och gav det dess mörka maktstund, för att den genom Lammet skulle bli dess dödsstund. Gudsvreden kastade djuret på Lammet för att få sin fördömsedom, sitt oläkliga dödssår av det fullfödda Lammet (Rom 8:2); sålunda för att djur-Kaifas skulle dödas och en lamm-Kaifas kunna födas och hela djur-judafolket kunna bli lamm-judafolket; och för att djur-Pilatus skulle dödas och en lamm-Pilatus kunna födas och hela djur-mänskligheten kunna bli lamm-mänskligheten; och för att alla i dödsparadiset (Abrahams sköte) väntande andar skulle utfå löftet (Hebr 11:39, 40); och för att alla i dödsriket ingångna och alltjämt ingående djurmänniskor, som ej i tiden stått avgörelseståndet inför det förhärlligade Lammet, skulle kunna lösas av lösenanden ur

dödsfängelset och bliva frälsta; för att alltså även alla avlidna vilddjursfolk skola kunna träda fram ur hadesvärldens alla vredesregioner och tillbedja långfredagens Gud, vars barmhärtiga vrede födde den försonande segeranden i Lammet. Och så få vi måhända se både Kaifas och Pilatus knäböja inför Lammet, sedan de genom fasansfulla fängelsekval blivit rättvisligen dömda till deras djur- eller köttmänniska (1 Petr 4:6). Ty deras synd på jorden var ännu förlåtlig, enär den var förkastelsens synd mot den förnedrade, icke mot den upphöjde Människosonen, som är anden. — Långfredagens armar famna vitt; det är den »stora barmhärtighetens» famn. I den ligga både Lammet och alla dess fiender och alla släkten, som varit, och alla släkten, som komma. Långfredagens Gud brinner, men han gråter ock. Det är icke kalken av obemängd vrede, som han här giver, den är övervägande nåd; det är den urreviga kärlekens hand, som framräcker den.

Långfredagen är en Guds domsdag. Då gick en dom över världen (Joh 12:31); men icke en dom av den kalla rättfärdigheten, som uttager sitt intill sista skärven. Denna den gudomliga rättvisans dag är framskjuten till yttersta dagen. Utan den var den barmhärtiga rättfärdighetens vägbrytande dom till världens frälsning. Det var den *skapande, födande* rättfärdighetens dom, som bröt syndens, skuldens och dödens andemakt över världen genom Lammets övervinnareande, en nådesdom, som i grund rev upp och rev ned frälsningsomöjligheten och lade frälsningsomöjligheten i dess ställe. Lammets långfredagskval äro icke evighetskval, utan *födslokval, skapelsekval*. Här kräves ingen lagisk eller juridisk gottgörelse, ingen summa av evighetspina, som skulle väga upp världens skuldsumma, utan en gottgörelse i *lammande*, som in i döden väjde upp, d.ä. övervann all världens vilddjursande.

Alltså ingen slutuppgörelse med fienden på långfredagen. Vilddjuret endast övervanns. Det finnes ännu till. Och det blev etter rasande genom dödssåret, i vilket det måste förblöda (Upp 12:12). Synd-, skuld- och straffanden är icke utrotad ur världen. Lejonbjörnleoparden och lammormen regera över »alla som på jorden bo». Hela världen är ännu i den ondes våld. Guds vrede från himmelen uppenbaras alltjämt över människornas ogudaktighet och orättfärdighet (Rom 1:18). Ondskan går sin breda kungsväg genom tidevarven och stiger återigen till himmelshöjd på Harmageddon. Vilddjuret skall än en gång blodta tand och sönderriva de 12 gånger tolv tusen lammen. Den långfredagen, vars morgon redan grytt, blir *deras* födelsedag till tusenårig jubeldag, men den blir ock vilddjurets dödsdag.

På Lammets långfredag blev alltså världen endast **stamförsonad**; grenförsoningen återstår. Och den utföres överallt, där andeombytet sker, utbytet av den övervinnande djuranden mot den övervinnande lammanden.

2

Andevattnet

Ande är som vatten (Joh 4:13, 14). Och när två vatten mötas, ingå de i varandra. På samma sätt två andar. När de mötas, ingå de i varandra. Det känner du. När du träffar en god ande, så intränger han i dig, och det ända till botten i din ande; och han genomtränger varje droppe i

din ande, så att det kännes så ljuvt och så gott i hela din varelse. Och när du träffar en ond ande, så intränger han i dig, och det river och svider i hela din varelse. Du fick vilddjuret icke blott *på* dig utan i dig.

God ande är sött vatten; ond ande är bittert vatten (Jak 3:10, 11). När de blandas, uppstår en kamp på liv och död mellan sött och bittert. Den gode anden står i fara att bliva en ond, en bitter ande. Det känner du. Möter du ont med ont, då har *han besegrat dig*; möter du ont med gott, då har *du besegrat honom*.

När Gud »övergiver» en god människa, då tager han sin kännbara andesötma ifrån henne; och hans ande finnes då till hos henne blott såsom det fördolda stödet i kerubväsendets rot. Och *att* han övergiver henne, beror därpå att hon är ofullkomnad och måste fullkomnas i lidande. Men en ofullkomnad och övergiven ande är just en för den onde anden öppen och blottställd ande. Och det i samma mån som övergivandet är djupt. Ty då inströmmar i henne den bittra anden i motsvarande grad och kraft. Det känner du.

Så Lammet på korset. Men i oändligt högre grad än vi kunna erfara. Ty han är den människoande, i vilken alla människoandar äro skapade och i vilken de alla hava sitt första skapelsebestånd (Kol 1:16, 17). Han är även den *urpingstliga* stammen, i vilken alla människor sitta utgrenade i kraft av den första skapelsen. Och såsom sådan stod han ofullkomnad till sitt andra stamväsen och övergiven av Gud, och därmed öppen och blottställd för hela den fasansfulla världs- och avgrundsfloden av Satans, havsdjurets och jorddjurets dödligt hatfulle ande. Och emedan han ännu var ofullkomnad, kunde han icke utestänga den. Ty det kan blott en fullkomnad ande, hos vilken möjligheten till synd och därmed möjligheten till frestelse äro för evigt avskurna. Och han *ville* icke utestänga den. Han hade i Getsemane på sant människovis tillkämpat sig den fullt undergivna viljan att dricka kalken med det bittra vattnet. Och han mottog den med fysisidig förstabudskärlek till Fadern och med tusenfaldig andrabudskärlek till hela mänskligheten, som han stamvis bar uti sig.

Och så drack han det bittra vattnet. Och så genomträngde detta andevatten hela hans ande och därmed hela hans själ och kropp på varenda punkt. Han blev totalt uppfylld av all världens bittra synd-, skuld- och straffande. Han fick hela världs vilddjuret icke blott på sig, utan i sig, så att han i viss mening *var* vilddjuret för oss. Så gjorde nämligen Gud honom till synd för oss; han insläppte all världens syndande i Lammets ande. Så var han en förbannelse för oss; ty Gud insläppte all världens förbannelse-, döds- och straffande i honom. Så hängde han på korset som en orm, det är, full av vår ormande med all vår ormgiftsplåga (straffplåga) i sig (2 Kor 5:21; Gal 3:13; Joh 3:14).

Stanna här ett ögonblick. Har du sammanväxt med Lammet genom en lika död, då förstår du något litet av det förskräckliga vi nu antytt. Ty då vet du, att i din djupare gudsövergivenhet var du så full av synd-, skuld- och straffanden, av djuret och ormen, att du erfor en hemskt spännande frestelse att riva och bita omkring dig och förgifta alla och allt; så full av sur- och bittervattnet, att du måste hålla dig riktig ryggrak och mycket knävek och balanserande i Lammets övervinnareande, att det icke rann över och surade ner dig själv och andra; och du måste gå så stilla, lätt och försiktigt, som ginge du på ägg, annars gick det överända och blev översvämning och du följde med floden. *Det* har du

säkerligen i början mer än en gång gjort. Men Lammets förlåtande försoningsande grep dig, innan du försvann i det bottenlösa djupet. — Av sådant kan du något litet ana, vad Lammets lidande var, och med ousäglig glädje se, vad hans försoningsande är. — Blott på den vägen, dödslikhetens väg, förstå vi hans död, så mycket som vi behöva förstå den. Men för den, som saknar denna erfarenhet, är hans död en gåta och galenskap, såsom den ock var för hans första lärjungar under alla åren de vandrade med honom före hans död (Matt 16:21, 22; Luk 18:31-34).

Vi gå vidare. Huru gjorde nu Lammet med denne dödligt hatfulle vilddjursande? Jo, han mottog kalken lammvilligt, drack den lammundergivet, sväljde den lammstillt, led den lammtåligt och upplöste den lammuthålligt i sin andes inälvor, alldeles som på det lekamliga området inälvorna upplösa, oskadliggöra och avföra ett lekamt gift. Genom detta orubbliga lammstånd *förblev* hans ande sötvattnet, som besegrade bittervattnet. *Så, så* övervann han. Det är Lejonet, som övervann vildlejonet. Det är Lammet med sju horn och sju ögon, den sjusidige kraftanden, som övervann den sjuhövdade vilddjursanden eller den 22-hornade kraftanden. — *Så* smakade han döden för alla. Så blev döden **stamvis uppsvulgen** i segern eller **uppslukad** i segern (1 Kor 15:54). *Så* verkställde han genom sig själv en rening från synderna (Hebr 1:3). *Så* helgade han sig själv för oss, på det att vi måtte vara i sanning helgade (Joh 17:19).

Men, o människa, tag icke skökostånd inför detta: »för oss», såsom inför ett kvitto i din hand på att nu är allting fullgjort och fullidet, såsom många göra och så i sitt inre blott följa med survattensströmmen. Nej, »kvittot» är Lammets ande, och det skall du ha i din ande, ty hans försoningsande är det enda i himmel och på jord, som kvitterar bort din synd, din skuld och ditt straff, som äro ande. Ty — än en gång — på korset stå gott och ont i sina centrala grundväsen, som äro ande. Detta ha människorna, även många av de troende, så svårt att förstå, ty de äro så övervägande själiska och kroppsliga, att de icke kunna se Guds rike, som består, i ande, ej heller det ondas rike, som ock består i ande. De ligga väsentligen blott i det yttre och se synd, skuld och straff blott såsom något yttre; och så tänka de sig försoningen även som ett yttre, såsom en blott lidandessumma, som är erlagd i deras ställe; och det skall man tro på; och så är man försonad, fastän man flyter med strömmen; men man tröstar sig med »kvittot».

Nej, försoningen är en ande, sötvattensanden, som övervunnit survattensanden. Och försonad med Gud är icke survattensmänniskan, utan sötvattensmänniskan, som sekundligen övervinner det sekundliga survattnet. Ty se här, hur Lammet fastknyter sina lärjungar vid sin död: **»Min kalk skolen I dricka»** (Matt 20:23). Se, det är annat, det! Så allvarlig är saken. Hans bitterkalk sättes till dina läppar. Och du skall mottaga den villigt som Lammet, dricka den undergivet som Lammet, nedsvälja den stillt som Lammet, lida den tåligt som Lammet och upplösa den i din andes inälvor uthålligt som Lammet. Blott så har du försoningens nåd, och blott så bibehåller du försoningens nåd, som är den övervinnande sötvattensanden.

Människa, Lammets kalk skall du dricka. *Svälj, svalj, svälj!* Ty du har din bestämda andel av världens synd-, skuld- och straffande att

svälja och upplösa som Lammet. Ingrenad i hans övervinnareande skall du för din del »fullborda vad som fattas i Kristi lidande». Och alla Herrens heliga skola i den Heliges spår svälja och upplösa hela den synd-, skuld- och straffande, som ännu råder över världen. Stenen skall krossa belätet. Den Harmageddoniska kalken skall »stenriket» svälja och upplösa för att få världsväldet. Så allvarliga saker förestå.

Människa, Lammets kalk skall du dricka. *Drick, drick, drick!* Desto förr har du tömt *din* kalk. Så stöt då icke bort, utan tag emot; spotta icke ut, utan svälj; kräks icke upp, utan upplös! Sekundlig övning; i början mycket bristfull; det gör mindre; blott icke nederlagen få gräva in sig och bliva rådande nederlagsande. Snart växer du till övervinnare, som i Lammets seger-ande mottager, sväljer och upplöser Lammets bittra kalk. Men få äro de, som förstå upplösningens heliga konst. De flesta blott läppja på kalken; och strax spotta de. Och så bliva de dagligen förgiftade i stället för dagliga giftupplösare.

3

Lidandesfrestelsen

Gudsövergivenheten är alltid en knut av allsidig svaghet. Den omfattar ande, själ och kropp och därmed hela den yttre världen och livets alla förhållanden. Hela den jordiska tillvaron står övergiven och försvagad. Allt är andelöst. Ingenting bär upp; men allting drar ned. Alltings silverblick är sluten. Ädelstenarna på gudaberget ligga där som svarta kol. Men i stället är allting andefyllt från nedan. Allt står vredgat och väpnat mot den övergivne. Allt är genomandat av förbannelsens ande. Allt är dött och räcker dödens kalk. Detta känner du till.

Så Lammet. Han stod övergiven av Gud. Och därmed var han allsidigt övergiven. Även kropps- och själskrafterna sviktade. Han dignade under korset. Nattvak, gissling, örfilande, ansiktbespottning, gyckelmakeri och begabberi, blodförlust och själskval uttömde de naturliga krafterna. Och vart han vände sitt öga, sökte han förgäves Faderns blick. I stället möter honom vilddjuret överallt. I allas blickar ser han all världens synd-, skuld- och straffande. Även lärjungarna voro djuret, då de förargades över hans död och väntade *omedelbart* ett jordiskt messiasrike. Allt är övergivet av Gud, och allt är så innerligt enigt om att draga ned. All ond ande samlar sig som det kolsvartaste moln kring den korsfäste *svage* (2 Kor 13:4). Allt utandas förbannelsens ande över och in i hans andefattige ande. Allt räcker dödens kalk. Allt står i *försvagad* och i *försvagande* ande.

Och här var fara å färde för Lammet. Och den var lidandesfrestelsen. Ty en lidande och övergiven ande står alltid i en tvåsidig fara: att *förvekna* eller *förhårdna*. Andeförvekning är lidandets vänsterfara; andeförhårdning är lidandets högerfara. Den förra är det förtvylade *vemodet* (den begynnande andegråten), som bortkastar tron och uppger hoppet och sätter sig »tjuriskt» fast i en syndig, självtagen svaghet. Den senare består i det förtvylade trotset (andens tandagnisslan), som »lejoniskt» sätter sig fast i en syndig, självtagen kraft och rasar emot Gud. Detta vemod och detta trots äro den tvåsidiga *förargelsen*, de båda gapen till avgrunden. De fortsättas nedåt i det bottenlösa djup, som Lammet just kallar »gråten och tandagnisslan».

Dessa två förargelsegap äro de gestalter, som *synden mot den helige Ande* antager i lidandet. Därför känner du alltid, när du pjunkar och misströstar eller förbittras och förhårdnar, *skarpa* varningar av Anden. Ty här står du inför den eviga döden. Och du kan med uppsåtligt vemod och uppsåtligt trots *tvinga* Anden att släppa det fördolda men fasta greppet kring din andes rot. Och släpper den handen, då är du släppt. Och då bär det nedåt i evig död, redan i detta livet, med ömsom gråtande ömsom gnisslande ande.

Lammet frestades i *allting* liksom vi. Alltså frestades han ock till synden mot den helige anden, nämligen mot den över honom vilande sjufaldige anden. Och liksom den synden är den farligaste för oss, så var den ock den farligaste för honom. De två förargelsedjupen voro just hans dödsfara. Det var om frälsning från den han bad och åkallade med starkt rop och tårar. I Getsemane snuddade han vid den, då han bad om att få slippa kalken, och då ångesten var nära att strypa honom. Och i den stunden då han klagar: »min Gud, min Gud, varför har du övergivit mig?» då står han alldeles på brädden av de bottenlösa djupen.

Mellan detta vänsterdjup och detta högerdjup, som äro tjurförvildningen och lejonförvildningen i fulländade gestalter, låg den *smala, smala* spången. Och den spången var Herren Sebaots ande, den nu fördolde anden, övergivare-anden. Just i denne ande, som nu syntes ingenting vilja göra, måste även nu såsom hittills allting göras. I den anden måste nu Lammet taga trons torra fäste och samla in sin ande, själ och kropp just i den hand, som varken sågs eller kändes. På denna smalsmala andespång, på denna hårfina kraftlinje mellan den eviga dödens bråddjup måste han nu balansera sig fram. Och detta i sin gränslösa svaghet och med all världens synd-, skuld- och straffande över och i sig, såsom vore den *hans* ande.

Här står pinofrestelsen, som är otrons svindelsugning ned i vänsterdjupet och svindelsugning ned i högerdjupet. Och här ha vi ett bibelord, som enkelt och djupt ställer saken inför oss just i dess centrala andeväsen. Och det lyder så: **Genom evig ande frambar han sig själv som ett felfritt offer åt Gud** (Hebr 9:14). Här står han alltså i anden. Med sin ande, som nu var den övergivne människoanden, all världens stam-ande, grep han det evigt avgörande greppet i Herren Sebaots fördolda ande, och så bar han sig själv, felfri, ande-, själs- och kroppsren, sötvattensren, utan minsta steg till höger eller vänster, *rätt fram till Gud*. Så följde han andelinjen troget till slut.

Just detta hans fullpinade, fullfrestade, fullskolade, fullfödda, felfria, till Gud framburna: »**sig själv**», just denna fulländade, fullkomnade andeperson, Jesus-människan, är **offerlammet** för världens synd. Han offrade för världens synder, »då han offrade **sig själv**», **sig själv, sig själv** (Hebr 7:26, 27). I detta felfria människosjälvgigga alla människosjälvgigga stamvis inneslutna. I detta stamsjälvgigga fick Gud alla människosjälvgigga stamvis rena tillbaka. Detta stamsjälvgigga är försoningen.

Allt i himmel och på jord måste göras i Herren Sebaots ande, om det skall hava bestånd inför Gud. I den anden hade Lammet gjort allt i livet. I den anden gjorde han allt i döden. I den anden bar han sig själv och därmed alla själv sekundligen i liv och död fram till Gud. I den anden *var och förblev* han den allt övervinnande, över allt sig höjande människoanden, *frambärareanden*. I denna frambärareande, offerande,

ligger hans livs och döds hemlighet; *där* ligger tyngdpunkten. Och där skola vi låta den ligga.

4

Sammanfattning

Så blir försoningen mycket enkel och lättfattlig i erfarenheten, så långt vi behöva förstå den. Och så får den sitt sanna och sitt oändliga djup. Ty det finns ingenting djupare i himmel, på jord och i helvetet än anden, då ju Gud själv är en ande och Satan är en ande, och följaktligen allt gott och allt ont till sina grundväsen äro ande. Också är anden det enda, som uttrannsakat allt, och som går till grunden och botten med allt (1 Kor 2:10–16).

Lammet hade blott att stå felfritt Lamm, att steg för steg uppehålla Lammets absoluta motsats till vilddjuret i gestalterna av avgrundsdjuret, havsdjuret och jorddjuret; att stå segeranden från ovan mot allt slags ande från nedan. Så enkelt var det; men så omätligt djupt, högt och vitt var det.

Sålunda: Lammet försonade världens synd genom att stå syndfritt Lamm i allt det lidande, som syndanden kunde och efter Guds tillstädjelse *fick* tillfoga honom. Därmed upplöstes eller övervanns syndens övermaktsande över världen — stamvis.

Lammet försonade världens skuld genom att stå oskyldigt Lamm i allt det lidande, som skuldanden kunde och efter Guds tillstädjelse *fick* tillfoga honom. Därmed upplöstes eller övervanns skuldens övermaktsande över världen — stamvis.

Lammet försonade världens straff genom att stå ostraffligt Lamm i allt det lidande, som den av Gud givne straff-, döds- och förbannelseanden kunde och efter Guds tillstädjelse *fick* tillfoga honom. Därmed upplöstes eller övervanns straffets, dödens och förbannelsens övermaktsande över världen — stamvis.

Gudsövergivningen på långfredagen är just den vredesställning, som Gud måste intaga till världen på grund av hennes synd och skuld, såsom vi sett. Sålunda försonade Lammet Guds vrede genom att stå synd- och skuldfritt Lamm i allt det lidande, som gudsövergivningen kunde och måste tillfoga honom genom att lössläppa *mot* honom och insläppa i honom all världens synd-, skuld- och straffande. Och just genom att lammundergivet upplösa denne tresidige världsande bibehöll Lammet gudstillgivenheten mitt under gudsövergivningen eller bragte *det* Guds välbehag, som alltid *vilade* över honom (Matt 3:17; 17:5; 2 Petr 1:17), att *vila* över honom *även* in i döden, fastän han icke fick förnimma dess sötma. Sålunda: genom att stam vis i sin person vrida hela världen i rätt förhållande till Gud medelst upplösningen av vredens orsak, som är hennes synd- och skuldande, avvände han Guds vrede eller misshag från världen och tillvände henne Guds välbehag; *men, men* — märk noga! — allt detta blott *stamvis* i sin person. Utanför denna stam och utanför de grenar, som genom andebytet blivit insatta i honom, fortgår Guds vrede över världen i mån av hennes synd och skuld och stiger i de »7 yttersta plågorna» ända därefter, att gudsövergivningen i förening med det Harmageddoniska andeevangeliet gör av hela världen en fasansfull brasa, i vilken belätet och vilddjuret uppbränns som agnar i eld.

Till frågan om Guds vrede återkomma vi i det sjätte kapitlet.

Sålunda är hela världen framburen till Gud, återgiven åt honom i oskadat skick, i det eviga stamsjälvet: Lammet. Detta stamsjälvt är världens försoning med Gud; som vi sett. Men därmed är ännu ingen människa personligen försonad med honom. Hon måste utfå eller tillträda sitt eviga själv i det eviga stamsjälvet. Och det sker blott genom döds- och uppståndelselikhed med Lammet. Blott på den vägen kommer andeombytet till stånd.

Människan måste stå mellan de båda förargelsedjupen alldeles som Jesu första lärjungar (Matt 26:31). Blott här får hon lära känna, vad synd-, skuld- och straff anden är: en krönt, konungslig kraftande, som har makt att störta henne i avgrundsgapen, en sådan andemakt, att all mänsklig kraft och makt på vår jord äro mot den såsom minsta fjäder i stormen. Och blott här får hon se, vad försoningen *verkliga* är, nämligen en krönt konungslig övermaktsande, som kan rycka henne ut ur all ond övermaktsande. Blott en fläkt av detta upplösare-, frambärare- och övervinnaresjälvt, och synd-, skuld- och straffsjälvt ligger där upplöst och maktlöst. Det har du som förpingstlig lärjunge ofta erfarit. Men det stannar icke vid fläktar. Försoningsanden, försoningssjälvt, tager pingststånd i din ande. Och så är du ditt eviga själv i det eviga stamsjälvet. Så är du försonad med Gud. Ty försoningen är ett *självt* både såsom stamsjälvt och grensjälvt, både såsom objektiv och subjektiv försoning.

Och nu kan du hålla balansen mellan de båda svindlande djupen. I början stiger du måhända vid sidan och faller ett stycke ned. Men försoningsanden griper dig, så framt du icke griper till vildtjuren och vildlejonet. Så får du lära dig att i din evige ande i Lammet frambära dig själv som ett grenofferlamm till Gud; och det ofta på den *mycket* smala, hårfina spången. Blott så kan du bevara och växa till i ditt själv. Blott så förbliver du i försoningens nåd. Ty försoningens nåd är ett själv, ett gåvosjälvt, ett pingstfött själv i Lammet. Och i och genom detta försoningssjälvt, som är detsamma som den i dig pingstfödde försoningsanden, kan du stå lamm, stå lamm, stå lamm i Lammet.

Och så blir du så invand vid det, att allt står i ande, alt du törs icke och kan icke taga ett steg eller leva en sekund utan Lammets ande. Du går och står i anden, sitter och ligger i anden, äter och dricker i anden, gör och låter i anden. Så har du Lammets ande; och så hör du Lammet till.

Fram med Tron-Lammet, Sötvattenslammet, Upplösarelammet, Frambärarelammet, Andelammet, i de andefyllda tider, som nu bryta in. Vår andelösa kristendom är en fruktansvärd fara. Det är denna andesvaghed, som i mångt och mycket är orsaken till att människorna nu mejas ned som gräs för lie av den väldige elftehornsandens, bittervattensandens, vilken nu översvämmar och genomsyrar vårt folk. Tempelkällan är lösryckt från tronkällan genom bristande tronfrälsning. Och därför sina hennes små droppflöden i »hedmarken», och hennes svaga sötvatten övervinnes av det bittra vattnet i världens »Döda hav».

Var är o nu Herrens heliga? Var är o världens krönte konungar och präster? Var är stenrikesfolket med Herren Sebaots ande, den ende, som *kan* någonting? Var äro lejonerna, som kunna kasta sig i lejonets gap? Var äro lammen, som kunna dricka Lammets kalk? Var äro den fyrsidiga förstabudskärlekens och den tusenfaldiga andrabudskärlekens glupska uppslukare, som kunna upplösa världens synd-, skuld- och straffande på Harmageddon?

Jo, de finnas. Och de finnas i alla kyrkor, både stora och små. Och snart skola de gå ut ur de brinnande och fallande skökoryrkorna. Och då de träda in över tröskeln till det sjunde världetsriket, med brinnande skökoruiner bakom sig, då bryter ett jubel fram, likt »rösten av mycket vatten och av starka tordön», från syskonskaran däruppe, som hälsar Harmageddons brud med ett himmelskt: »**Halleluja!**», vilket gjuter en flod av Harmageddonisk, apostolisk ande och fröjd över Harmageddons slaktefår och viger dem till döden, såsom Lammet med Tabors ande och fröjd vigdes till död (Upp 19:6–8; Luk 6:31). Halleluja, Halleluja! Snart äro vi där.

IV

Lammets blod

Här taga vi fyra synpunkter: frö-blodet; frö-blodets uppväxt till frukt-blod; frukt-blodet; och sammanfattning.

1

Frö-blodet

Sannerligen, sannerligen säger jag eder: om icke vetekornet faller i jorden och dör, så förbliver det ensamt; men om det dör, så bär det mycken frukt (Joh 12:24).

Här ha vi ett av de ord, som börja med ett tvåfalt »sannerligen», och på vilket alltså Lammet har lagt den största vikt. Det handlar nämligen om frö-döden, som är det oeftergivliga villkoret för nytt liv. Och han ställer sig själv under denna grundlag. Han är »vetekornet».

Sålunda var den jordiske Kristus endast fröet till den himmelske Kristus. Såsom konung och präst i förnedringen var han blott fröet till den himmelske tron-konungen och till den himmelske översteprästen. Han var blott frö-människan till härlighetsmänniskan, frö-Lammet till Tron-Lammet.

Och sålunda var hans jordiska kropp blott fröet till den himmelska kroppen. Och därmed var hans jordiska blod endast ett frö-blod till det himmelska blodet.

Också talar Paulus om jordiska kroppar och himmelska kroppar (1 Kor 15:40). Och de förra säger han vara *fröna* till de senare (15:35-38).

Enligt denna anvisning av Kristus och av Paulus kalla vi den jordiska kroppen för frö-kroppen och det jordiska blodet för frö-blodet.

Människoanden kan icke leva ett fullt liv utan blod (kropp), varken på jorden eller i himmelen. Blodet är andens natursida både här nere och där uppe.

Anden (*i* och *med* själen) bor i blodet. Och blodet bor i kroppen. Blodet och kroppen äro andens jordiska tempel, naturfröet till det himmelska naturtemplet. Också säges Guds ande bo i själva kroppen såsom hans jordiska tempel (1 Kor 3:16). Och på grund av detta inneboende är även kroppen *helig* (3:17).

Men den tresidige djuranden (synd-, skuld- och straff anden) har tagit frötemplet i besittning. Vilddjuret bor i blodet. Där har det sitt naturfäste och sin tron. Och där regerar det över den andelöse människoanden. Därmed ha blodet och kroppen blivit ett andelöst blod och en andelös kropp, ett andligen *dött* blod och en andligen *död* kropp. Djurmänniskans kropp är »syndens och dödens kropp» (Rom 6:6; 7:24), en synd-, skuld- och straff kropp, och hennes blod ett synd-, skuld- och straffblod (Ef 2:3).

Alltså är själva fröblodet, frökroppen, frötemplet, *dött* och *odugligt* till utsäde. Ur dem kan intet himmelskt blod, ingen himmelsk kropp, intet himmelskt tempel växa upp. Och därmed är himlen evigt oåtkomlig. Allt blod på jorden har förlorat sin groddkraft; och därmed är det evigt förlorat.

Därför måste striden mellan den tresidige (den synd-, skuld- och straffrie) lammanden och den tresidige vilddjursanden stå i själva blodet och *om* blodet: huruvida det skulle förbliva det synd-, skuld- och straffria lammbloodet eller övergå i ett synd-, skuld- och straffblod, förbliva ett levande fröblod eller varda ett *dött* fröblod.

Och därför måste Lammets kropp utgivas i vilddjurets våld. Vilddjuret måste få utöva hela sitt världsvälde över hans tempel, som var världstemplet. Och detta välde sträckte sig till blodets utgjutande och templets nedbrytande i döden. Därmed överfördes på Lammets ande den döde och dödande vild-ande, som bodde i vilddjurets blod. Och i och genom denne vild-ande, vilken här såsom alltid genom sin gärning drack eller insög i sig vildblodets kerubiska substans, överfördes all världens döds- eller vildblod på Lammets blod. All världens »Döda hav», all världens döda och dödande blodshav (Upp 16:3) samlar sig i Lammets blod. På hans sår överföres och i dem svider »det onda och svåra såret» (16:2), förstabudssåret, svalget mellan skaparen och det skapade genom förstabudssynden, såret med alla sår på vår jord i sig. Hela skapelsens av djuret grumlade och orenade kristallhav med Guds vredes eld i sig (15:2) bär Lammet i sin kropp och i sitt blod. — Härigenom sattes Lammets ande på sitt högsta prov: naturprovet, det kerubiska kropps- och blodsprovet: huruvida han mitt i tempelstämman kunde bevara templets helighetsväsen, d.ä. hel-väsen, och med detta samla ihop bitarna och uppbygga templet och frambära det till Gud i oskadat skick; huruvida han kunde släcka vredens sårbrand i kroppen och blodet och därmed släcka elden i skapelsens kristallhav, så att hans blod fick den erforderliga andekraften till läkning av alla sår, till hela skapelsens rening från vildande, vildsjäl och vildblod, till alla människoandars, själars och kroppars rening från och förlåtelse för all synd; korteligen: huruvida han kunde sträcka sitt övervinnande andevälde ned i själva blodet och kroppen och därmed ned i hela skapelsen intill minsta kryp, blomma och sandkorn. I annat fall vore hans frälsning absolut oduglig.

Och i sin död drack Lammet, som vi sett, vilddjurets ande. Och den drycken inträngde i varje punkt av hans övergivne ande. Men varje sådan punkt var ock en punkt i det övergivna *blodet*, i vilket hans ande bodde. Och så blev varenda blodsdroppe genomträngd av vilddjurets tresidige ande, blev en droppe, gjord av Gud till en synd-, skuld- och straffblodsdroppe för oss, till en droppe av dödsblod, förbannelseblod, vredesblod för oss, till en upphöjd ormförgiftad droppe för oss.

Något av denna gräsliga blodshemlighet får du uppleva i den syndkännedom, som ingår i din dödslikhet med Lammet. Det river och svider i själva blodet och kroppen. Där sitter någonting, likt klor av eld i huvud och bröst, i armar och ben, i händer och fötter, ut i fingrar och tår. Det sargar, brinner och bränner på varenda punkt i hela din varelse ut i själva skinnet, så att även de lekamliga vätskorna torka ut och tungan blir som en näverlapp. Det är vilddjuret i ditt blod. Det är ditt synd-, skuld- och straffblod. Själva ditt fröblod är förgiftat och dött. Och med det är du för evigt utestängd från det himmelska livet, som kan bo endast i ett himmelskt blod. Ur detta fasansfulla blodsfördärv räddar ingenting annat än Lammets andefulla segerblod eller blodfulle segerande.

I Lammets blod stodo alltså de två kungstronerna. På dem sutto de två krönta världsandarna: den sju sidige lammanden på lammbloodstronen i lammbloodstemplet och den tjugutvåsidige vilddjursanden på djurbloodstronen i djurbloodstemplet. Vad är det fråga om? *Fröet, fröet*. Frågan är, huruvida Lammets blod skall förbli det felfria och obesmittade Lammets blod, det *heliga* blodet, ty blott såsom sådant hade det groddkraft till himmelskt härlighetsblod. Ett enda steg in i vild tjuren eller vildlejonet, och hans blod hade sprungit över i vilddjursblod. Och därmed hade allt människoblod varit för evigt förlorat. Till den grad hängde både himmel, jord och helvete på Lammets blod.

Låtom oss nu hålla oss något närmare till bilden av vetekornet. Det är en naturlag, att den begynnande grodden i ett frö uppäter fröet till dess kerubiska livsväsen och upplöser och omsätter det till ett växtväsen av samma slag som fröet. Så dör fröet och lever upp i en ny växt. Och det är växtens kerubiske ande eller liv, som i kraft av ett skapelsens: »Rulla!» utför detta. På ett motsvarande sätt gjorde Lammet i sin vetekornsöd. I sin ande åt han sin kropp och och drack han sitt blod, nämligen till deras kerubiska livsväsen och upplöste och omsatte dem till en andekropp och ett andeblood, och detta innerst i kraft av ett Herren Sebaots skapelseord. Men därmed åt och drack han även vilddjuret, som satt på varje punkt i dem, och upplöste och avsondrade det ur sin ande, själ och kropp. Så blev vilddjuret *utan* ande i Lammets ande, *utan* själ i Lammets själ, *utan* blod i Lammets blod, och *utan* kropp i Lammets kropp. Det blev *utan* tempel i Lammets tempel både till dess översta våning: anden, och till mellan våningen: själen, och till bottenvåningen: blodet och kroppen. Så grundligt och allsidigt räddade Lammet sin frömänniska från vilddjuret*. Så väl renade och helgade han sig själv från djuret, som gudsövergivenheten släppte på honom och in i honom.

* Då vi här tala om »våningar», så är det ju en mycket »haltande bild». Men i brist på annat begagna vi den.

Och så måste vildjuret bliva *utan* ande, utan själ, utan blod, utan kropp, utan tempel i varje människa, som låter helga sig i Lammet till ande, själ och kropp. Det är denna grundliga, allsidiga och outsägligt saliga frigörelse du känner, då du blivit verkligen tronfrälst, d.ä. frälst genom en gåvotron i Tron-Lammet.

Och så övergick Lammets jordiska blod och jordiska kropp i ett himmelskt blod och en himmelsk kropp, ett andeblood, en andekropp, oändligt finare än luften, oändligt lättare än etern, oändligt klarare än solen. Det är detta himmelskt ljuva, evigt friska och rena element du sekundligen äter och dricker under namn av Lammets »kött och blod». Det är frö-blodet, vordet frukt-blod.

Skriften lägger, som vi veta, en omätlig vikt vid Lammets blod på korset. Naturligtvis; ty det är det räddade frö-blodet till hela den nya mänskligheten, det räddade frö-templet till den »oräkneliga skaran» av tempelmänniskor, det räddade fröriket, fröhimlen och fröhärligheten till deras natursida. Det är »Jesu Kristi kropps offer en gång för alla» (Hebr 10:10), genom vilket alla människor äro stamvis helgade och kunna bliva grenvis helgade. I Lammets frödöd »dogo alla» stamvis från den tresidige djuranden och kunna så grenvis dö från honom (2 Kor 5:14, 15).

Så är Lammets övervinnareblod det dyra lösenblodet med den tresidige (synd-, skuld- och straffrie) lösenanden i sig. Ty Gud lät Satan, lejonbjörnleoparden och skökan inlåsa Lammets blod i vårt blodsfängelse, då han genom övergivenheten insläppte alla tre djuren i hans ande och därmed i hans blod, så att hans blod vart så genomträngt av förbannelsens ande, att det var ett förbannelseblod för oss. Och nyckeln till detta fängelse, dödens nyckel, gav Gud åt dem, då han gav dem deras mörka maktstund. Och så låste de inne Lammets blod i vårt blodsfängelse. Och nu stod Lammet under slutkravet. Och kravordet uttalades i och genom övergivenheten. Och det lydde så: »Lås upp fängelsedörren i mänsklighetens ställe med livets nyckel!» Ty en sådan nyckel hade Lammet. Och den hade Gud givit honom. Och den låg i Herren Sebaots ande, som alltid vilade över Lammet. Det gällde nu att använda den; men icke i ett lagiskt tvång — då hade allt varit förlorat — utan i firsidig förstabudskärlek och i tusenfaldig andrabudskärlek. Ty blott kärleken kan svälja, smälta, upplösa och avsöndra djuret, som är själviskheten. Därför stod Lammet aldrig under något »lagiskt eller juridiskt» krav, utan alltid under det evangeliska *kravet: lagens kärleksande, Sebaotsanden, som giver allt och gör allt och därför kräver allt, kräver fullkomlig genkärlek, såsom han giver fullkomlig kärlek**. Och nu sattes Lammets genkärlek på sitt högsta prov. Och han bestod provet, understödd av den fördolda fadershanden. Med sin vänstra hand grep han »tjurfast» tag i övergivarehanden. och med sin högra hand satte han »lejonmodigt» livets trefalsade nyckel** i dödens trefalsade lås, och »lejonkraftigt» låste han upp; och på kärlekens örvingar lyfte han genom fröförvandlingen sitt blod ur vårt blodsfängelse och bar det fram till Gud.

* Härom mer i vårt 6:e kapitel.

** Den synd-, skuld- och straffrie andens nyckel.

Så lossade han syndens, skuldens och straffets eller dödens blodsboja, förde hela mänskligheten stamvis i sin person ut ur syndens och dödens kropp, gav henne stamfrihet upp ifrån anden, ned genom själen och ända ned i blodet eller kroppen, förde henne stamvis ut ur trevåningsfängelset in i trevåningstemplet, som är hans segerande, segersjäl och segerblod, så att hela skapelsen står absolut lammhelig och djurfri inför Gud, nämligen *stamvis* i Tron-Lammet.

I vår text prisas Lammet därför, att han »med sitt blod har köpt människor åt Gud». Och Johannes prisar honom därför, att »han löst oss från våra synder med sitt blod» (Upp 1:5).

Denna »friköpning» är en genomgående världsgrundlag för all skapad livsande. När det lekamliga vetekornet är utsått i jorden, vaknar livet i detsamma. Men samtidigt vaknar ock dödens möjlighet. Med livets: »Rulla!», följer alltid ett döds möjlighetens: »Rulla!». När kornet börjar svälla, står det inför detta: »liv eller död!» Och nu börjar ett drygt arbete för den kerubiske vetekornsanden, fröanden, att skyndsamt rädda kornet från förruttnelsens död. Två lejon träda fram: det i kornanden medskapade kerublejonet, driften och kraften till självbevarelse, samt dödslejonet. Mellan dem utkämpas en kamp om frölivet. Frågan är: vem blir övervinnare? Och nu måste det förra genom övervinnandets oeftergivliga världs lag »friköpa» sig självt från dödslejonet, och icke blott sig självt utan hela veteväxten, veteståndet med dess stänglar, blad, blommor, ax och korn, vilket allt ligger inneslutet i vetekornet. Här är alltså »friköpning» från dödslejonet detsamma som övervinnandet av detsamma.

Och vem är här friköparen? Vetekornsanden. Och vad är det friköpta? Vetekornsanden med hela veteståndet i sig. Och vad är köpe- eller lösepenningen? Vetekornsandens segerliv i döden, segerrika övergång från fröliv till växtliv. Lösepenningen är alltså vetekornsanden själv såsom *övervinnare* i frödöden. Sålunda är friköparen, det friköpta och lösepenningen i grunden samma sak, nämligen det kerubiska lejonet.

Och från vem friköptes veteståndet? Från dödslejonet. Och vem fick lösepenningen? Männe dödslejonet? Nej, då hade ju vetekornsanden, som *är* penningen, varit förlorad. Vem fick penningen? Lagstiftaren. Den gavs åt skaparen såsom fullgjord lejonlag. I den segerrike kornanden fick Gud veteståndet räddat från döden.

Denna segerrika vetekornsöd är alltså *ställföreträdande*. Vetekornet har dött från döden och uppstått till livet för hela veteståndet. Det gav sitt liv till lösen för detsamma. Utan denna övervinnande döds kamp hade hela veteståndet varit förlorat. Och det gav sitt liv under allt det lidande, som en vetekornsande kan undergå.

Ställföreträdareskapet är en genomgående världsgrundlag. Och även det är blott ett annat namn på kerublejonet. Och ställföreträdareskapet ligger aldrig i *enbart* lidande, utan i *övervinnandet* av livets fiende i lidandet.

Sålunda äro friköpning, lösepenning och ställföreträdareskap endast olika namn på samma sak. Saken är kerublejonet, övervinnandets världsgrundlag, vid vilken allt liv och alla livets löften äro bundna.

Och samma förhållande äger rum bland djuren. Modern är sin unges ställföreträdare. Med segerrikt lidande »friköper» hon sig själv och honom från dödslejonet och frambär åt Skaparen lösepenningen, som är hon själv såsom *övertvinnare* i födslökvalen.

Så ock på människans område. Modern träder i barnets ställe. Och med sina segermärter »friköper» hon sig själv och barnet från dödslejonet och giver åt Skaparen lösepenningen, som är hennes segerliv i födslökvalen, eller hon själv såsom *övertvinnare*.

Och även om icke synden kommit i världen, skulle modern hava fött med smärta. Men i följd av synden har denna smärta fått en beskaffenhet av domslidande. Naturligtvis; ty det är i grunden Herren Sebaots ande, som framföder varje barn. Det är han, som stödjer och bär varje moder. Det känner hon, om hon har känsel för honom. Hon ligger i en fast och stadig hand, som både ryckvis giver erforderlig lindring och håller henne vid liv in i själva döden. Men på grund av synden i hennes och barnets blod måste han stå värnad och väpnad med den barmhärtiga vreden. Dess udd känner hon ock, om hon har känsel.

Sålunda är modern ställföreträdare och friköpare. Hon är ock lösepenningen. Ty hon gav sig själv intill döds såsom lösen för sig och sitt barn. Hon är på naturområdet det övertvinnande lejonet, som in i döden ryckte sitt barn ur dödslejonets klor. Hon *övertvann*. Däri ligger allt. Och utan detta övertvinnande hade både hon och barnet varit förlorade.

På samma sätt Kristus. Han *övertvann* under sina födslökval på korset. Däri låg allt. Och därför sammanfattar han både ställföreträdareskapet, friköpningen och lösepenningen i detta enda ord: »*Jag har övertvunnit*» (Upp 3:21). Så ock en av de äldste: »*Lejonet av Juda stam har övertvunnit*» såsom vi sett förut.

Ty på det andliga området gäller samma grundlag. Därvid skall man naturligtvis höja sig över bilden. Ty då på det lekamliga området den födande och den födde äro skilda personer, modern och barnet, så äro de på det andliga området samma person, som genom födelsen övergår från ett gammalt till ett nytt tillstånd. Liksom Kristus är både den offrande och själva offret, så är han både den födande och den födde.

Och nu till »vetekornet» på korset. Vem är friköparen? Lejon-Lammet. Vad är det friköpta? *Lejon-Lammet* med hela mänskligheten stamvis friköpt i sig. Och vad är lösepenningen? Hans segermärta i födelsen, hans lejonliv in i döden, hans övertvinnareande ned i själva blodet, så att detta blev det räddade fröblodet och därmed lösenblodet.

Också sade han sig skola giva sitt liv till lösen för många (Matt 20:28). Och Paulus säger: *En människa, nämligen Kristus Jesus, gav sig själv till lösen för alla* (1 Tim 2:5, 6). »Gav **sig själv**», står där. Lösepenningen är alltså *hela* personen, sådan han, lejon-lammenligt, guld- och silverrent, utstått allt det lidande, som det rytande dödslejonet genom all världens synd-, skuld- och straffande kunde och fick tillfoga honom.

Detta är ställföreträdareskapet. Dess tyngdpunkt och värde ligger alltså icke i en summa lidande *i och för sig*, utan i *segerlejonet* under födslökvalen, eller i fullbordandet av övertvinnandets världsgrundlag, lejonlagen, som på grund av synden måste vara lammlagen: den lidande rättfärdighetens, den missförstådda och föraktade men undergivna kärlekens lejonlag.

Alltså äro även här ställföreträdaren, friköparen, det friköpta och lösepenningen samma sak. Saken är personen själv: *Lejon-Lammet*.

Och från vem friköptes den i *Lejon-Lammet* inneslutna mänskligheten? Från synd-, skuld- och straffdjuret, som innerst är det »rytande lejonet». Ty det *var* och *är* ännu vilddjuret, som har »makten över alla stammar och folk och tungomål och folkslag».

Det *var* och *är* sålunda icke Gud, som håller människorna fångna, utan vilddjuret. För att inse detta skall man lägga märke till djurets uppkomst och inre sammansättning. Därom ha vi gjort några antydningar förut. Se här ytterligare ett par ord i saken:

Världen står under Guds tron-ande, som är hans » 7 ögon, vilka överfara hela jorden». Intet skapat undgår dem. De se på allt, men *så*, att de genomtränga allt och sitta inne i allt, så att allt är fullsatt av Guds ögon.

Eller: denne tron-ande är Guds 7 andar, som äro utsända över hela jorden, men *så*, att de icke blott omsluta allt, utan äro inne i allt, så att allt lever, röres och har sin varelse i dem.

Och denne Herren Sebaots ande står *inför* och *inne i* varje människa såsom kärleken och med krav på firsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Går hon nu in på kravet, då börjar hon sitt tempelbygge, och då »glädjas dessa sju ögon», när de se murlodet i hennes hand (Sak 4:10). Men »dessa sju» sitta inne i henne. Och hon känner i sig Herren Sebaots ögonfröjd. Hans ögon stråla i henne, och hon strålar i dem. Detta är Guds välbehag. Och sådana välbehagliga tempelbyggare hava funnits även bland hedningarna. Skökan Rahab var en. Och de greker, som gjorde det goda, så att »härlighet, ära och frid» vilade över dem, voro sådana (Rom 2:10).

Men lyssnar hon icke till kravet, utan tager det skapade som sin Gud, då är hennes ande självisk, han är djuranden, syndanden. Och nu mörkna »dessa sju». Och det känner hon, ty de sitta *inne i henne*. Det blir mörkt i henne. Det är döden, som följer synden. Och detta mörker är ett Guds misshag *till* henne och *i* henne. Hon mår illa. Det är Guds vrede, som följer synden. Och det blir en tyngd *över* henne och *i* henne. Det är skuldkravet, som följer synden.

Så fick hon Guds ande över sig som en domsande, såsom en dödande, vredgad och krävande ande. Men icke blott *över* sig; hon har den *i* sig. Den sitter i hennes ande, själ och kropp som tusen mörknade, vredgade och krävande ögon. Och dessa mörka ögon äro outplånliga, så länge hennes ande är syndanden. Och de mörkna i den mån syndanden tilltager. Och om han växer till en evig syndande genom synden mot den helige Ande, då släckas de för evigt. Men de sitta evigt i henne som lågande eldsglöder, vilka brinna till nedersta helvetet. — Men dessa ögon ljusna, i den mån syndanden avtager. Och när han dör, då stråla de åter av fröjd.,

Denne domsande lämnar aldrig syndanden ett ögonblick. Människan måste *leva i den och sekundligen äta, dricka och omsätta den till sin egen ande, omsätta Guds dödande ande till sin straff- eller dödsande. Guds vredgade ande till sin vredesande, Guds krävande ande till sin skuldande, Guds förbannande ande till sin förbannelseande*. Ty floden

flyter oavlåtligt från tronen. In i skapelsen måste den, antingen som livsvatten eller dödsvatten. Så allvarlig är saken.

Bygga måste varje människa: antingen sitt tempel eller sitt fängelse. Bygger hon icke med livets ande sitt livstempel, så måste hon bygga med Guds dödande ande sitt straff- eller dödsfängelse. Bygger hon icke med välbehagets ande, så måste hon bygga med misshagets ande sitt vredesfängelse. Bygger hon icke med den allt givande kärleksanden, så måste hon bygga med kravanden sitt skuldfängelse. Bygger hon icke med den välsignande anden, så måste hon bygga med den förbannande anden sitt förbannelsefängelse. Bygger hon icke keruben, så måste hon bygga vilddjuret. — Så uppstår synd-, skuld- och straffdjuret; och så är det sammansatt.

Det är alltså icke Gud, som fängslar människan; utan det är människan, som fängslar sig själv i Gud. Genom sin syndande förvandlar hon Guds ande till en domsande och får den över och in i sig som sitt fängelse. Det är icke Gud, som håller henne fången, utan det är hon, som håller sig fången i Gud genom syndanden.

Människan är icke Guds, utan »syndens träl». Och denne träl har trasslat in sig i Guds domsande. Hennes syndande har förvandlat Guds ande till en snara kring sin hals; och den måste draga åt i den mån syndanden växer. Och växer den till evig syndande, så måste den draga åt med evig dödsande. Men den släpper efter i den mån syndanden avtager. Och den släpper helt och hållet, när syndanden dött.

Vi skola alltså bibehålla den ordning, i vilken Skriften ställer saken, och läsa så: synd och död, synd och vrede, synd och förbannelse; och icke så: död och synd, vrede och synd, förbannelse och synd. Synden är *grundfängelset*, död, straff, vrede, förbannelse är *följdfängelset*, som står och faller med synden.

Att många hedningar kunnat genom Herren Sebaots ande göra det goda, så att Guds frid vilat över dem; att, såsom Petrus insåg, då han stod inför den fromme hedningen Kornelius, det bland varje folk kan finnas sådana, som frukta Gud och öva rättfärdighet, så att de äro honom täckeliga (Apg 10:34, 35) — det visar, att det aldrig vilat över världen en fördömelsevrede, som Kristus först måste taga bort genom att lida den eviga döden i hennes ställe, innan Gud kunde släppa någon lös. Ty då skulle alla de vara evigt fördömda, vilka icke fått denna »Kristi förtjänst sig tillräknad genom tron». Och då voro Rahab och alla de andra förlorade. Och många tusen millioner människor, som icke fått höra evangelium, skulle vara evigt förtappade. Och en sådan förskräcklig Gud dyrkas ännu av många även i vårt land. Det är en stygg Gud. Och den skola vi lägga bort. Ty han finns icke.

Vi fortsätta nu. Vem fick lösepenningen? Ja, vid en utlösning skall väl den, som frigiver fångarna, få betalningen. Och det var från vilddjuret de utlöstes. Och vilddjuret är innerst själva avgrundsdjuret, som enligt Johannes har hela världen i sitt våld. Det är alltså Satan, som skall ha lösepenningen. Men det är omöjligt. Ty då skulle han ha fått själva den »människan Kristus Jesus», som ju enligt Paulus är lösepenningen. Och Gud kunde icke få lösepenningen som betalning för att *släppa* människorna; ty han höll dem icke fångna. Och så stå vi där och komma icke ur fläcken med denna lösenaffär. Och vad visar

det? Jo, att vi icke få taga denna köpesak bokstavligt utan *bildligt*, och att vi icke få utföra bilden *utöver de gränser, som den förebildade saken själv uppdrager*. Och detta är helt naturligt. Ty friköpning är här detsamma som fullgörandet av övervinnandets världslag. Och detta fullgörande liknas vid ett köp på grund av det höga pris, som det krävde. Det krävde Lejon-Lammets liv eller blod för att lösa människoblodet ur djurblodsfängelset.

Man skall alltså vid denna lösensak avstå från varje tanke på att någon fick lösepenningen som betalning för lössläppning. Men sedan man gjort det och alltjämt fasthåller det, så skall man gå vidare och säga: Gud fick »lösepenningen», icke som betalning för lössläppning, utan för att i och med den lösenmänniskan Kristus Jesus återfå mänskligheten stam vis löst från vilddjuret och för att kunna genom honom grenvis lösa henne från det. Lösepenningen gavs åt lagstiftaren såsom fullbordad lejonlag i personlig gestalt, övervinnandets oeftergivliga världslag står här i gestalten av övervinnaren. Och denne övervinnare är firsidig förstabudskärlek och tusenfaldig andrabudskärlek. Övervinnaren är kärlek, Guds kärleks son. Och kärlek som person är högsta lagfullbordan. I den har lagstiftaren nått lagens högsta mål och därmed fått ut sitt oeftergivliga krav, som är kravet att lagen bliver människa. Ty Gud är lagen, han är kärlek. Och Gud vorden inkarnerad i människan är den enda laglydnad, som han godkänner. En sådan var Lejon-Lammets laglydnad. Därför prisas just hans lydnad såsom själva väsendet och värdet i allt hans livs- och dödsverk. »*Därför att han var lydig intill döden, ja, intill korsets död, därför har Gud upphöjt honom över allting och givit honom det namn, som är över alla namn*» (Fil 2:8, 9).

Och när denna lydnad ända ned i blodet var fullfödd person, då lossade Gud dödens födslovåndor. Och då sade Lammet: »*Fader, i dina händer befaller jag min ande.*» Det var slutpunkten på förnedringens andelinje, som han följt så troget ända hit. I den anden framräckte han åt Gud sig själv och därmed hela sitt livs och sin döds resultat. I den anden låg det räddade frö-blodet till dess kerubiska livsväsen. I den anden gav han åt Gud lösepenningen, friköpningen, ställföreträdareskapet, hela den oeftergivliga lejon-lammlagsfullbordan, på vilken all världens öde hängde. Allt detta lade han i Faderns hand. Så fick Fadern lösepenningen, den oändligt dyra **Stampenningen**, på vars första sida stå de orden:

Fullkomlig frälsning från synden ända ned i blodet, och på vars andra sida stå de orden:

Fullkomlig frälsning från döden ända ned i blodet. Och den penningen fick Gud icke för att släppa människorna lösa, ty han hade inga fångna, utan för att med den kunna lösa människorna ur vilddjursfängelset.

Så låg då i Guds hand, i och med Lammets ande, **Stambetalningen** för all världens skuld. Ty i den anden är hela mänskligheten stamvis återställd i fullkomligt oskadat skick. I den anden är syndens plus-ande och skuldens minus-ande borttagen ända ned i blodet, alla 10 000 synd- och skuld pund äro borta, och med dem äro alla de 10 000 dödspunden, straffpunden, förbannelsepunden, vredespunden borta. Så fick Gud ut det oeftergivliga kravet: borttagandet av djuret och återställandet av keruben ända ned i blodet.

Men allt detta är blott stambetalning. Och med den är ännu ingen människa personligen frälst, ännu ingen människas personliga skuld betald. Det sker genom grenbetalningen, i det att människan blir grenpenning i stampenningen, grenvis lagd i Guds hand i oskadat skick ända ned i blodet. Och det är denna »friköpning», som omtalas i vårt text. Och den verkställer Lammet genom att med sitt blod »köpa» människor åt Gud ur »alla stammar och tungomål och folk och folkslag», som äro vilddjuret, och göra dem till konungar och präster, som skola regera på jorden.

Och när alla, som låtit »köpa» sig från djuret, blivit fullkomligt ingrenade i stampenningen ända ned i blodet, så att det är vordet ett himmelsblod i en himmelskropp, då är världens skuld även grenvis betald. Och då står »Telningen» i Guds paradys, såsom livets träd med den »oräkneliga skaran» av grenar i sig. Då är försoningsverket fullbordat. Och då bär »vetekornet mycken frukt».

2

Frö-blodets uppväxt till frukt-blod

Då Herren liknar sig vid ett vetekorn, ett tempel, ett vinträd o.s.v., så har han därmed sagt, att han är på ett högre område, vad dessa saker äro på ett lägre. Men icke blott det; utan han har sagt, att han är det sanna vetekornet, det sanna templet, det sanna vinträdet o.s.v. Han är alltså själva ur bilden till dessa sina lägre avbilder, själva urkornet, efter vilket vetekornet är skapat, och i vilket det har sitt bestånd.

Vi äro alltså skyldiga att göra bruk av vetekornsbilden för att genom den lära känna det högre vetekornet. Ty alldeles samma lagar gälla för dem båda, endast med den skillnad som deras olika livs- och världsområden kräva. Men här sättas vi på ett allvarligt prov: huruvida vi kunna höja oss från bilden till ur bilden, från det lägre vetekornets väsen och natur till det högre vetekornets väsen och natur. Här kräves vetekornsnyckeln, som är Herren Sebaots ande; ty han är sanningen både i det lägre och i det högre vetekornet och den ende som kan förena, jämföra och åtskilja dem båda. Utan denne ande fastna vi vid bilden och komma aldrig utöver densamma. På detta sätt har skökan satt sig fast i bibelns bilder, oriktigt tillämpat dem och utfört dem utöver deras gränser såsom t.ex. vid lösepenningen. Där står hon och köpslår alldeles som på en marknad. Och i Lammets blod kan hon icke se något annat än det lekamliga blodet. I det hugger hon tag; och där står hon. Sådan människan är, sådan gör hon sin lära. Jordisk och oandlig som skökan är, gör hon överallt läran jordisk och oandlig. Och så fördärvar hon alla jordens folk.

Den jordiskt lekamlige Kristus är frö-Kristus. Hans liv före döden är fröbildningen. Han står under såningsmannen, Herren Sebaots ande, som utsår sig själv, d.ä. utsår sanningen i honom. Och han upptager den sekundligt i sig och omsätter den i ett jordiskt människoliv, som är frölivet till det himmelska härlighetslivet. Och så blev han det »fullmatade», utsädesdugliga vetekornet.

Hans död är groddbildningen. Den hade visserligen fortgått förut genom det sekundliga lammståndet, som var en sekundlig död från djuret. Men i korsdöden sker fullgroningen. Och efter »3 dagar» är han

stängel med frukt bärande ax. Under »40 dagar» mognar han, kraftigt bestrålad av Herren Sebaots andesol. Efter ytterligare 10 dagar (mellan himmelfärden och pingsten) är han fullmogen frukt i den himmelska människan. — Och det var Herren Sebaots ande, som innerst utförde hela verket. Så banade han sig väg till oss i den människan Kristus Jesus. Steg för steg ingick han i henne: såsom frö-ande, grodd-ande, stängel- och ax-ande och slutligen som fruktande i den förhärligade Jesus-människan, som därigenom vart anden. Det var slutpunkten på upphöjelsens andelinje. Så vart frö-Kristus frukt-Kristus. Det är Lammets levnadshistoria.

Tagom så bilden av ett tempel. Under sitt liv före döden byggde och bebodde Lammets förnedringens frö-tempel. I döden räddade han det från djuret, som slog sönder det. Efter 3 dagar byggde han det upp som ett härlighetstempel. Under 40 dagar visar han det för lärjungarna och låter dem få några härliga tempelstunder; men stadigt tempelliv kan han ännu icke giva dem. Under 10 dagar inviges det i himmelen genom tronbestigningen och prästhälsningen (Hebr 5:10). Nu är det fullfärdigt frukttempel. Och nu sänker det sig ned i lärjungarna på pingstdagen såsom kristalltemplet med alla dess 14 tillbehör. »Rulla! Rulla!» Och tempelvagnen går segergången.

Så byggde Telningen Herrens tempel med Herren Sebaots ande och sitter konung och präst uti det. Och detta tempelbygge var hans hela och enda uppgift i livet, döden, uppståndelsen och himmelfärden. Och tempelbygge är hans hela och enda uppgift från pingstdagen fram till den stora pingstdag, då mänskligheten står där såsom tusenårstemplet, i vilket alla folk tillbedja Herren Sebaot, och slutligen fram till den största och sista pingstdag, då himmel och jord stå där som ett enda tempel i evigheternas evigheter.

Men återvändom till blodet. Genom den lekamliga födelsen ingick Lammets ande i det lekamliga blodet; genom dödsutfödelsen från djuret och uppståndelse-infödelsen i anden ingick han i det andelekamliga blodet. Denna förvandling av ett jordiskt blod till ett himmelskt blod är en helt naturlig och förnuftig sak för alla dem, som leva i den högre ande- och blodsnaturen ovanom djurets ande- och blodsnatur. Det är samma kerubiska världslag, som på ett lägre område förvandlar t.ex. vatten i ånga. Det är örnen flykt mot högre rymder. Där lyfter han ett »jordvatten» till ett »luftvatten»; här lyfter han ett jordiskt blod till ett himmelskt blod, en jordisk kropp till en himmelsk kropp, som rör sig lika fort som anden, oändligt snabbare än blixten och lika lätt genom jord och berg, hav och luft: inga lyckta dörrar stänga hans väg. Och kommer gör det en dag, den stora förvandlingens dag, då örnen lyfter himlar och jord till nya himlar och en ny jord. »En helt naturlig och förnuftig sak», sade vi. Ja, det känner du. Efter dina djupare dödsutfödelse med Lammets får du ingå i dina djupare uppståndelseinfödelse med honom. Och då blir själva din kropp så ledig och lätt, att du tycker dig kunna springa och hoppa på trädens blad. Det är en obeskrivligt försötmande, försmältande och förvandlande lätthet i huvud och bröst, armar och ben, händer och fötter. Det är Lammets andefulla segerblod, hans fruktblod i ditt blod, hans fruktkropp i din kropp. Ditt jordiska fröblod är nära att utdrickas, din

frökropp nära att uppätas av din himmelske frukt-ande i Lammet. Blott några grader himmelsvärme till — och ditt »förgängliga skulle ikläda sig oförgänglighet, ditt dödliga ikläda sig odödlighet» (1 Kor 15:53, 54). — O! Ack! Vad *ser* du? Vad *hör* du? Vad *är* det? Tyst! Inga ord räcka här. Inga tankar bottna dessa sälla djup eller nå upp till dessa himmelska höjder. Tillbed! Tillbed!

Lammets kött var förlåten i hans frötempel (Hebr 10:19, 20). Den utestängde honom från den himmelska härlighet, som han hade, innan han »vart kött». Han levde sitt fröliv i »det heliga» denna sidan »det allra heligaste». Men i döden genombröt hans fröande denna kropps-förlåt, alldeles som vetekornsanden genombyter sin frökropp på varje punkt och upptager dess livsväsen i sig och omsätter det så småningom till en kropp för det nya växtlivet. — Och samtidigt härmed genombröt han vårt synd-, skuld- och straffblod, vartill gudsövergivningen gjort hans blod. Och därmed vändes *stamvis* Guds misshag till allt djuriskt människoblod (Ef 2:3) i välbehag till allt människoblod, *nämligen stamvis* i Lammet. Och till tecken av detta väldiga, evigt avgörande sönderbrott och genombrott av Lammets lekamliga blods- och kropps-förlåt, som Gud gjort till en synd-, skuld- och straff-förlåt, remnade förlåten i Jerusalems tempel, som var en bild av det himmelska templet. Därmed var för Lammet och för hela mänskligheten, som han *stamvis* bar i sig, dörren öppnad till det himmelska templets allra heligaste, som är det *övre* paradiset, den tredje himlen (2 Kor 12:2–4).

Dörren till detta allra heligaste öppnades alltså på långfredagen. Men varken Lammet eller någon annan kunde då stiga dit upp. Ty långfredagens blod, vars kerubiska grundväsen han bar i sin ande, var ännu icke utväxt till ett himmelsblod, ett övre-paradisblod i himmelska, paradisiska kroppsådror, genom uppståndelsen. På långfredagen är han blott i anden, ännu icke i den förhärligade kroppen. Och på den dagen steg han icke uppåt utan nedåt. Han gick »i anden» ned i dödsrikets båda rum och förkunnade den förlossning han vunnit från överträdelserna under det förra förbundet och det försoningsoffer han framburit för gångna tiders synder under Guds tålmod (1 Petr 3:18–20; 4:6; Hebr 9:15; Rom 3:25; Apg 17:30). — Han nedsteg i dödsrikets paradis, som är det *lägre* paradiset (Luk 23:43), i vilket »de kallade och heliga» förbidade löftet om anden och det eviga livets arv (Hebr 9:15; 11:39, 40). Här ha vi Gamla testamentets fromma (Hebr 11), som i tiden hade blott lag- och profetie-Kristus, vilken frövis frälst dem från djuret, men icke kunde giva dem anden.* Här ha vi ock Rahab (v. 31) och med henne »grekerna» och hela skaran av fromma hedningar »från östan och västan», vilka i tiden haft blott samvets-Kristus, som förde dem i riktning mot Kristus, och som frövis frälste dem från djuret. Bland alla dessa »kallade och heliga» trädde han in. Och lik morgonens sol, då hon höjer sig över horisonten, skingrar han det gryningsdunkel, i vilket de levde, och ett morgonjubel uppstiger ur dödsparadisets många regioner; alla hjärtan klappa, alla harpor

* Vad vi mena med en frälsning, som är blott »frövis» eller »rotvis», få vi se i vårt 6:e kapitel.

strängas, alla läppar röras till den nya sången, som snart skall ljuda från alla skapelsens rum (Upp 5:13). Och nu börjar det röra sig även i »de heligas» gravar (Matt 27:50–53). Fröblodet i Lammets ande sätter groddkraft i deras frökroppar; det dödliga börjar ikläda sig odödlighet. Men det blott började. Ty fruktblodet fanns ännu icke. Först efter hans uppståndelse kunde »många» till fullo stiga upp och uppenbara sig i den heliga staden; nämligen de »många», vilkas fröandar voro mogna för infödelse i härlighetskroppar. — Men han steg ännu djupare ned: i dödsrikets andra rum, fängelset, och inträdde bland dess många millioner kvalda andar och visade dem sin broderliga människoande, som sprängt deras synd-, skuld- och straffandebojor; och kastade till varenda fånge en stråle av hopp om förlossning, en gnista i deras nattmörker, vilken så småningom, allt efter fulliden rättvis dom, ställde dem inför avgörelsen: för eller emot.

Sålunda ingick han icke i det övre paradiset på långfredagen. Men efter 3 dagar strömmade fröblodet som fruktblod i hans andelekamliga ådror. Under 40 dagar utandas han det på lärjungarna. Men ännu blott fläktvis. Såsom ingående och inneboende pingstvind i deras hjärtan var det ännu icke moget. I himmelfärden stiger han upp med detta uppståndelseblod i den innersta helgedomen, det allraheligaste. Han kommer alltså dit in med korssets lekamliga fröblod i sig, *men förvandlat i ett andelekamligt himmelsblod*. Det förra slog upp dörren på långfredagen, det senare vart den »nya, levande, vigda vägen» in genom dörren på himmelfärdsdagen (Hebr 10:19, 20). Ty även om Lammet gäller den allmänna regeln: »Kött och blod kunna icke ärva Guds rike» (1 Kor 15:50). De måste först förvandlas till likhet med detta rike, innan de kunna ingå i det.

Så steg blodet till dess högsta höjd. Det lekamliga fröblodet blev andelekamligt fruktblod. Det översteprästerliga fröblodet blev översteprästerligt frukt-blod, oberoende av tid och rum och närvarande överallt, så att det kan »bära mycken frukt».

Denna blodets heliga växthistoria skall noga beaktas. Dess tregradiga utveckling från frö till frukt har Paulus påvisat i dessa ord: *Kristus är den, som har lidit döden; ja vad mera är; som också har blivit uppväckt; som även är på Guds högra sida* (Rom 8:34). Uppståndelsen är alltså icke ett bihang till döden eller blott ett »bevis på att döden var fullgiltig»; nej, den är ett »*mera*» (i grundtexten: mallon), den är en högre grad i hans historiska utveckling. Och himmelfärden är icke ett bihang till uppståndelsen; nej, den är ett »*även*» (i grundtexten: kai), den är den tredje graden i hans personliga livsutveckling. »*Rör icke vid mig, ty jag har ännu icke uppfarit till min Fader*», sade den uppståndne till Maria (Joh 20:17). Det fattades honom ännu något, innan han kunde giva det mättande fruktlivet åt ett trånande hjärta. Det fattades tronbestigning vid Faderns högra sida, innan denna djupa ande- och blodsgemenskap kunde komma till stånd: **Fader, du i mig och jag i dig och de i oss** (Joh 17:21).

3

Frukt-blodet

På Lammets blodsförvandling ligger omätlig vikt. Ty hans jordiska kött och jordiska blod är oätbart och odrickbart till personlig frälsning. Först såsom paradiskött och paradiskblod, såsom *andelekamligt*, kan det ätas och drickas av människoandar.

Visserligen hade frö-Lammet sin lekamen i sin makt, så att han kunde genom sin ande inlägga sitt kött och blod i sina ord till mat och dryck för nödvändig fröbildning (Joh 6:51–53; 60-63; 15:3); men till genombrott av synd-, skuld- och straffblodet kunde han icke giva sitt blod.

Lammets blod på korset är det fullkomliga och evigt gällande försoningsblodet; men såsom blott korsets blod är det otillgängligt för varje människa. Hade det stannat i denna gestalt, då hade hela världen varit förlorad. Ty det hade då varit den ofullväxta stammen, utan förmåga att ingrena människor i sig till fullkomlig frälsning från djuret. Ty denna ingrening sker genom ätande och drickande.

Därför säger Paulus: »*Om Kristus icke har uppstått, då är vår predikan fåfäng; då är ock eder tro fåfäng . . . och då aren I ännu kvar i edra synder; då hava de gått förlorade, som avsomnat i Kristus*» (1 Kor 15:14, 17, 18). Naturligtvis. Ty blott såsom korsfäst kan han icke bilda och bära upp en fullt frälsande tro. Därtill kräves uppståndet, himlafaret och tronsatt blod. Tron kan taga den korsfäste blott i den uppståndne. Långfredagslammets är ätbart blott såsom påskdagsslamm och himmelskt tronlamm. Långfredags-kristus blott frälsar ingen människa. Först då han kommer såsom Påskdagskristus och himmelsk Tronkristus kan han frälsa. Han måste till *hela* sin person vara anden för att kunna frälsa från djuret. Ty blott där Herrens ande är, där är frihet från djurande och djurblod (2 Kor 3:17). Han måste vara den livgivande ande-Adam även till *blod* och *k r o p p* för att kunna delaktiggöra människor av blods- och kroppsoffret på korset.

Också se vi, att den första församlingen lade en oerhörd vikt vid uppståndelsen. Ty så står där: **Apostlarna avgåvo med stor kraft vittnesbördet om Herren Jesu Kristi uppståndelse. Och stor nåd var över dem alla** (Apg 4:33).

Därmed är för alla tider angivet, huru en predikan skall vara beskaffad. Hon skall vara ett vittnesbörd om den uppståndne. Då kommer den »stora nåden», fruktnåden; och blott då.

Det var icke »den korsfäste»,* utan den uppståndne, som fick anden och som giver den ande, utan vilken ingen hör Kristus till (Apg 2:32, 33). Det är alltså till den uppståndne vi skola vända oss för att byta bort vår synd-, skuld- och straffande.

Det är icke »den korsfäste», utan den uppståndne, som »Gud har sänt till att välsigna» (Apg 3:26). Alltså: vill du bli av med lagens förbannelse, så skall du vända dig till den uppståndne.

Det var icke »den korsfäste», utan den uppståndne, som var närvarande och »förökade församlingen med sådana, som blevo frälsta» (Apg 2:47).

* Med »den korsfäste» mena vi frö-Kristus.

Det var icke »den korsfäste», utan den uppståndne, som botade den ofärdige vid tempelporten (Apg 3:15, 16).

Det är icke »den korsfäste», utan den uppståndne, som är »hövding och frälsare»; icke »den korsfäste», utan den uppståndne, som giver bättring och syndernas förlåtelse (Apg 5:30–32). Minns det! Och vänd dig alltid och i allt till honom!

Det är först i och genom uppståndelsen, som »Gud gjort den korsfäste till Herre och Kristus» (Apg 2:32, 36). Kom ihåg det! Och håll dig alltid till honom!

Det var på denne »Herre och Kristus», som Petrus fordrade tro. Och det var i tron på denne, den uppståndne, som den första församlingen bildades. Ty tron verkas av samma Guds kraft, varmed han uppväckte Kristus (Rom 4:24; Ef 1:19, 20; Kol 2:12). Den kristna tron, den sant evangeliska tron, vilar aldrig på »den korsfäste», utan alltid på den uppståndne. Hon är en *uppstånden* tro.

Ja, sådan var den första församlingens kristendom; sådan var apostlarnas predikan. Hon var uppståndelsepredikan. Och därför *vart* det ock uppståndelse. Och det så att hela världen skakades. — De satte den uppståndne och himlafarne i själva förgrunden. De visade alltid människorna till den uppståndne för att i honom finna den korsfäste. Ty först i den uppståndne och himlafarne är den korsfäste tillgänglig till frälsning.

Deras predikan var alltså grundväsentligt olik vår s.k. evangeliska predikan, som sätter den uppståndne i bakgrunden. Och därför blir det så litet *bibligt* uppståndseliv. En stor del av nutidens kristendom och andliga rörelser är endast frösaker och skökosaker. Den »stora nåden», fruktnåden, kan icke sänka sig ned eller träda fram. Hon står »i bakgrunden» med den uppståndne.

Sålunda: håll fast blodets heliga växtlinje från frö till frukt. Den linjen har skökan avbrutit. I sin köttslighet har hon ryckt till sig den jordiskt lekamlige kött- och blod-Kristus på korset. Där står hon och stirrar och gapar och lever på en lösryckt, ohistorisk långfredagspredikan, som innerst lämnar människorna kvar »i deras synder», i djurviljan, djurhjärtat och djursinnet. Därav denna ihåliga lovsång över »det dyra blodet», vilken hon jämt för på tungan, under det att hon ideligen jämrar sig över syndens övermakt, ja, sätter en ära i denna jämmer. I uppståndelsen ser hon blott ett »insegel på dödsöffrets giltighet». Påskdagen blir blott ett bihang till långfredagen, hennes uppståndelsepredikan endast ett tomt lärosläp. Och denna uppståndelsefattiga frökristendom är ett oerhört folkfördärv. Ty den binder uppståndelsens kraftande från ovan och banar väg för den uppstigande kraftanden från nedan.

På pingstdagen kom fruktblodet. Ty då kom anden, vattnet och blodet: paradisanden, paradisvattnet och paradisblodet.

Och dessa »tre äro till ett». Och detta »ett» är paradismänniskan, tron-Kristus, frukt-Lammet. Han *är* anden, *är* vattnet, *är* blodet. Alla tre äro i varandra och bilda tillsammans en himmelsk härlighetsenhet, ett ouplösligt evighetsgelt.

Därav kommer det sig, att frälsningen än tillskrives anden: »den som icke har hans ande hörer icke honom till»; än tillskrives vattnet: »den som dricker det vatten, som jag skall giva, han skall icke törsta till evig tid»; än tillskrives blodet: »utan att I äten mitt kött och dricken mitt blod, haven I icke liv i eder».

Anden är den sanna drycken, vattnet är den sanna drycken, blodet är den sanna drycken; och de äro icke tre, utan en och samma dryck: paradisdrycken, själva fruktpersonen.

Anden frälsar, vattnet frälsar, blodet frälsar; och det är icke tre, utan en och samma frälsning: frukt-frälsningen till ande, själ och kropp genom frukt-Kristus, eller tron-frälsningen genom Tron-Lammet.

Anden renar, vattnet renar, blodet renar; och det är icke tre, utan en och samma rening: frukt-reningen från djuret genom frukt-Lammet.

Att påblåsas med ande, eller bestänkas med blod, eller tvås i vatten, är samma sak, ty blodet och vattnet äro upptagna i anden och äro oskiljaktiga från honom; saken är bortblåsning av den tresidiga djuranden genom den tresidiga lammanden, eller rening av det tresidiga djurblodet genom det tresidiga lammbloodet, eller avtvagning av det tresidiga djurandevattnet genom det tresidiga lammandevattnet.

Säg: »anden» — och du har därmed även sagt: »vattnet och blodet». Säg: »vattnet» och du har därmed även sagt: »anden och blodet». Säg: »blodet» — och du har därmed även sagt: »anden och vattnet». Ty de tre äro till ett.

Sålunda: låt Kristus vara En och heta Ett. Plocka inte sönder honom, såsom skökan gör. Hon bortklyver anden från blodet, så att hon får ett andelöst blod, ett ouppståndet straffblod. Och 53 dagar därefter tager hon anden på släp: pingstsläpet. Hon lever på bortklyvning av just det, som dödar djuret och horn-ormen. Hon klyver allt Guds ord, ty hon har den klyvda ormtungan. Hon är ormkvinnan.

Sanningen är en och evigt odelbar: **»Jag är sanningen.»**

Det är djuret, som river sönder den. Då du blir rengjord från detsamma i Lammets andefulla fruktblod, då ser du sanningen överallt sitta ihop så fast och fint och så fint och fast — den är Gud En. Och då låter du den sitta ihop, *ty du behöver den just sådan, just hel.*

Det var en högtidlig stund i himmelen, då den »manliga ättlingen» upprycktes till Gud och till hans tron. Ty då steg Lammet in i den fyrfaldiga mitten: i tronens mitt, i kerubernas mitt, i de 24 äldstes mitt och i de otaliga änglars mitt (Upp 5:6, 11).

Och i samma ögonblick som han sätter sig på sin himmelstron vid Faderns högra sida, lejonsidan, flamma lamporna upp i evigt härlighetsljus, därför att de alltid flammade i lammrent helighetsljus allt intill döden.

Och så strålar hans paradistempel däruppe i evig härlighetskristall, därför att hans förnedringstempel strålat i aldrig grumlad helighetskristall.

Och i samma ögonblick som han mottager boken, böjas alla knän, ljuda alla harpor, fyllas alla skålar med rökverk; och den nya sången genombrusar alla himlar och uppstiger från alla skapelsens rum. Och allt detta jubel från himmelska höjder och från dödsrikets djup, så långt det fanns tungor med lossnande band, flyter tillsammans i dessa ord:

Honom som sitter på tronen och Lammet tillhör lovet och äran och priset och väldet i evigheternas evigheter

(Upp 5: 13).

Det var kröningens och prästvigningens högtid. Och därmed sattes världsfrälsningens och världsstyrelsens tron-vagn i rörelse. Och nu nedandas, nedgutas, nedströmma fruktanden, fruktvattnet och fruktblodet och skapa pingstdagens 3 000 paradismänniskor i paradismänniskan, Jesus Kristus.

Och nu far en dödens rysning genom avgrundsdjuret; och alla hans änglar blekna med outplånlig dödsblekhet. Mikael har dragit sitt svärd och kommenderat: »Framåt!» Och hela den dödsdömda hären nedkastas till jorden. Men här mötes Satan av Lammets andefulla segerblod i gestalten av fullblods församlingen, pingstförsamlingen. En himmelsk röst kallar henne »våra bröder». Bröderna däruppe störtade honom ned. Bröderna här nere fortsatte Mikaelstriden:

De överunno honom genom Lammets blod och genom sitt vittnesbörds ord; de älskade icke sitt liv så högt, att de ryggade tillbaka för döden (Upp 12:10, 11).

Se där vad som ligger i Lammets blod, nämligen:

ett uppståndelseliv, inför vilket avgrundsdjuret och alla vilddjursmakter måste segna ned;

ett vittnesbördsliv, vars ord äro tveeggat svärd: med högeregge och vänsteregg, lejonegg och tjuregg;

ett paradisliv, vilket aktar det härligaste belätesliv som ett gråpapper i rännstenen;

ett offerliv, som kastar sig mitt i vilddjurets gap, där vägen går genom det;

ett örnliv, som genom djupaste lidandesdjup stiger upp i safirblåa rymder till himmelsk härlighetshöjd.

Det är fruktblodet i fullblods församlingen, den tolvstjärnekrönte solkvinnan. För henne darrade hela det femte världariket. Och för Harmageddons solkvinna skall hela det sjunde världariket darra och nedsegna i döden för att aldrig mer stå upp.

I Herrens heliga, tagen icke miste på blod. Flyn det andelösa blod, med vilket skökan fördärvar alla jordens folk. Och nöjen eder aldrig med mindre än fruktblodet, paradislodet. *Ty här kräves ingenting mindre än apostoliska fullblodsmänniskor i de blodiga tider, som nu bryta in.*

Sammanfattning

Jag, Johannes, eder broder, som med eder delar bedrövelsen och riket och ståndaktigheten i Jesus, jag befann mig på den ö, som heter Patmos, för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull. Jag kom i andehänryckning på Herrens dag och fick då bakom mig höra en stark röst, lik ljudet av en basun, och den sade: »Skriv upp i en bok, vad du får se, och sänd den till de sju församlingarna i Efesus och Smyrna och Pergamus och Tyatira och Sardes och Filadelfia och Laodicea.» Och jag vände mig om för att se vad det var för en röst, som talade till mig; och när jag vände mig om, fick jag se sju gyllene ljusstakar och mitt

bland ljusstakarna en som liknade en människoson, klädd i en fotsid klädnad och omgjordad kring bröstet med ett gyllene bälte. Hans huvud och hår var vitt såsom vit ull, såsom snö, och hans ögon voro såsom eldslågor. Hans fötter liknade glänsande malm, när den har blivit glödgad i en ugn. Och hans röst var såsom bruset av stora vatten. I sin högra hand hade han sju stjärnor, och från hans mun utgick ett skarpt tveeggat svärd, och hans ansikte var såsom solen, när hon skiner i sin fulla kraft. När jag såg honom, föll jag ned för hans fötter, såsom hade jag varit död. Men han lade sin högra hand på mig och sade: »Frukta icke. Jag är den förste och den siste och den levande; jag var död, men se, jag lever i evigheternas evigheter och har nycklarna till döden och dödsriket» (Upp 1:9–18).

På korset se vi människosonen i lidandesfullkomning; på Patmos se vi honom i härlighetsfullkomning. Där förhärligade *han* Fadern, här förhärligar *Fadern* honom (Joh 17:4, 5).

På korset var han fjättrad av svaghet och hölj i smälek och förakt. Där var det mörker, och allt syntes sluta i evig natt, då även Gud övergav honom. På Patmos strålar han som solen, då hon lyser i sin fulla kraft. Här står han alltså på evig middagshöjd av härlighet, makt och majestät.

Just sådan han ser ut på Patmos, så se anden, vattnet och blodet ut, då de stigit till paradisande, paradisvatten och paradisblod. Så ser försoningsoffret ut, då det genomgått de 53 dagarnas härlighetsutveckling och lupit även uppåtlinjen till slut. Här står »fröet» i fullmogen frukt. Och han vill, att vi skola se detta och taga honom just sådan han där står.

Ty märk hans ord: »Jag är den levande; jag var död, men se, jag lever i evigheternas evigheter och har nycklarna till döden och dödsriket.» Med detta: »jag är den levande», i motsats till detta: »jag var död», och med detta starka: »se, se, jag lever», vill han rikta hela vår uppmärksamhet — på vad? — *på sig: sådan han nu är.*

Alltså: vill du *leva*, så vänd dig till denne *levande*; vill du bli löst från synd-, skuld- och straffanden, från djuret och djurets förklädnader, från syndens och dödens kropp, från syndens grundfängelse och förbannelsens följdfängelse, så gå till den himmelske nyckelmannen. Blott han kan lösa.

Som kors-Kristus löste han sig själv och därmed hela världen stamvis ur fängelset med livets nyckel. Men längre kom han icke. Såsom blott kors-Kristus kan han icke lösa dig. Med honom är du ännu kvar i dina synder. Först då han står som den levande på härlighetens middagshöjd, kan han sätta livets nyckel i ditt dödslås. Ty han betygar ju, att det är han *såsom den levande*, vilken har nyckeln till döden och dödsriket. Han, den *levande*, är det, som har nyckelmakten att både låsa upp och låsa till (Upp 3:7), därför att han både lät låsa till om sig och låste upp för sig på korset.

Vi skola alltså se på *denne* Jesus och lära oss det sekundliga umgänget med *denne* »vår broder», i helig fruktan och kärlek. Ty att han är att frukta, det fick Johannes erfara. Han föll till hans fötter såsom död; och detta oaktat hans härlighetsglans var så dämpad som möjligt. Men där denna fruktan finnes, där vilar hans hand på vårt huvud, och

där strömmar paradisande, paradisvatten och paradisblod från den. Det känner du tydligen.

Det är *i denne* Jesus vi hava allt vad han varit på jorden. Hela hans liv och död står här på evig middagshöjd. Han har icke kvarlämnat något bakom sig, som vi måste söka upp där och där. Ingenting är fördelat utefter linjen, så att vi hava att taga en del av vår frälsning på korset och en annan del i uppståndelsen. Nej, *allt* har han med sig, *allt* har han i sig, *allt* är fullmogen härlighetsperson i människosonen på Patmos. Där strålar varje hans tanke, ord och gärning, varje hans steg, varje hans droppe svett och blod, hela hans kvalda ande, själ och kropp — allt strålar på Patmos som middagens sol.

Det är just om denne middags-Kristus som Johannes säger:

Om någon syndar, så hava vi en försvarare hos Fadren, en som är rättfärdig. Jesus Kristus, och han är försoningen för våra synder, ja, icke allenast för våra, utan ock för hela världens (1 Joh 2:1).

Märk väl: det är om honom sådan han nu är »*hos Fadern*», som Johannes säger detta. Det är om denne, den rättfärdige däruppe, han betygar, att *han är* försoningen. I honom såg Johannes den korsfäste. Försoningen är alltså en person, både på korset och »*hos Fadern*». Skillnaden är den, att han på korset står i slutpunkten av förnedringslinjen och »*hos Fadern*» i slutpunkten av upphöjelselinjen: på förra stället nere i det djupaste djup och på senare stället uppe på den högsta höjd. Och på båda ställena är det rättfärdigheten eller hans rena lammliv, som är det försonande. Men på korset är detta lammliv ännu oätbart; hos Fadern är det ätbart. Där alltså, nämligen i det djurövertinnande *lammlivet* under lidandet, ligger försoningens tyngdpunkt, icke i lidandet i och för sig. Det ser du tydligen. Både på korset och hos Fadern är det själva personen, den »rättfärdige», som är försoningen. Märk det!

I gamla testamentet voro offret och den offrande två skilda saker. Och det kunde ju icke vara annorlunda på denna ofullkomliga ståndpunkt. Men i nya testamentet äro offret och den offrande samma sak. Den offrande själv är offret. Han frambar *sig själv* som ett felfritt offer åt Gud. Och det är just detta självoffer, offret »han själv», personen, som strålar likt solen på Patmos.

Men de flesta stanna vid det gammaltestamentliga: offret ett och personen ett annat. Offret blir själva lidandet, lösgjort från personen. Försoningen blir ett verk vid sidan av verkaren, en fullgjord gärning vid sidan av göraren. Och på detta försoningsverk kastar man sig, och vid det vilar man; personen ställes i bakgrunden och får blott stå och se på. Han var till för att göra denna gärning, sedan makas han åt sidan.

Denna opersonliga försoning är en *låg* ståndpunkt. Och den har givit upphov till den ohyggliga opersonlighet och oandlighet »med sken av Kristi namn», detta i hjärtegrunden obrutna djurväsen, som är skökofördärvet bland alla kristna folk.

Nej, försoningen är själva personen, säger Johannes: den frälsningsgrund, som Gud lagt, är »Jesus Kristus», säger Paulus. Och därvid förbliver det.

Det synd-, skuld- och dödsoffer, som Lammet *var* på korset, det är han fortfarande inför Gud; och det gör han alltfört gällande genom att utgrena människor från synd-, skuld- och dödsdjuret och ingrena dem i sig, så att de bliva grenoffer i stamoffret. Hans översteprästerliga ämbete är just därmed i full gång. Ty det inskränker sig icke till förbön blott, såsom skökan lärer, utan är hans fortgående försoningsverk, i vilket vi sammanväxa med honom till en lika död och lika uppståndelse.

Se nu här en liten antydning om huru han fortfarande utför försoningens ämbete. I dag blåser han på dig en fläkt försoningsblod, försoningsande med himmelsblod uti sig. Och du känner dig löst och står upp. Men kanhända att du redan i morgon åter sjunker ned i djuret och är träl under vildviljan, vildhjärtat, vildsinnet och vildbegäret. Så en ny fläkt försoningsande, lösenande. Och du känner dig mera löst än förut; och du står upp och segrar någorlunda över djuret. Men snart glider du åter ned i synd-, skuld- och straffanden. Så en ny fläkt försoningsande. Och du uppstår på nytt för en liten tid. Men så ligger du där igen, i synd-, skuld- och straff hjärtat, och kvider och ropar. Men så småningom går han så långt, att han giver dig ett mått försoningsande på försök för någon tid. Du får ett stycke provpingst. Och nu står du upp grundligare än någonsin förut. Nu tronar du verkligen över djuret, så långt du ser det. Och nu ser du vad försoning och lösepenning äro. De äro Lammets himmelske kraftande, inför vilken djuret är lätt som en duntapp och dess fängelse skört som ett papper. Nu har du den anden i ganska stort mått; och du känner dig försonad med Gud. Men så småningom glider han ifrån dig. Lammet måste återtaga honom. Ty djuret börjar ligga med i allting. Och snart sitter det åter på tronen. Vad är felet? Jo, du har ännu icke *dött* tillräckligt från djuret för att kunna äga och använda paradisen. Du måste in i en djupare dödslikhet med Lammet för att komma in i *den* uppståndelselikhet med honom, att du kan stadigt *stå, stå*, i anden, oberoende av ljuva eller bittra känslor.

Men här visar det sig vilket ohyggligt fördärv, som skökan åstadkommit och alltjämt åstadkommer genom sin opersonliga och oandliga försoning. Hon har lärt människorna, att försoningsverket är avslutat i och med Lammets död, att allt är fullgjort och fullidet, Gud har fått betalt genom strafflidandet på korset; saken är uppgjord och klar; det skola de tro, och vid det skola de vila. Och så slå de sig till ro på det lekamliga straffblodet, och vilddjuret övergår i den evangeliske horn-ormen, som frodas i detta andelösa blod. Och så förstå de icke Lammets försoningsväg, som alltid är döds- och uppståndelselikhet med honom. Han fläktar på dem försoningens ande, giver dem till och med prov-ande. Men alla dessa andliga dragningar taga de blott som bekräftelse på att de äro försonade med Gud, och att det är bra som det är. Så har skökan fördärvat många millioner människor.

Men — vi fortsätta näst föregående stycke — när människan fått i grundlig erfarenhet se, att försoningen är en person, en ande, och att hon kan bliva försonad med Gud blott genom andebytte, då blir det allvar av. Detta »upp och ned, upp och ned» blir olidligt. Hon inser, att en försoning, som icke gör henne till verklig **övervinnare** över djuret i alla dess gestalter och fasoner ända in i det onda begärets smygvrår, är ingen försoning med Gud. Och då gripes hon av ett sådant behov av andebytte, att hela världen bleknar bort och blir till intet inför henne. Det är lösenanden, som drager henne in i steget-ut-döden med Lammet och

därmed in i tron-livet med honom. Så fick hon försoningsanden, den blodfulle lösenanden. *Så* försonas man med Gud. *Så* utför den himmelske översteprästen försoningens ämbete med *en ihärdighet, ett tålamod, en barmhärtighet, ett fördragande och förlåtande av vildvettingens syndaelände, att stenarna kunde gråta.* — Och när du stiger som paradismänniska in över tröskeln till paradiset, då är försoningsverket fullbordat med dig.

Johannes befann sig på Patmos såsom martyr. Han var landsförvist av det romerska vildjuret »för Guds ords och Jesu vittnesbörds skull».

Och här stundar ett lidandets Patmos för Guds folk. Och då blir det fråga om Patmos-Kristus, nyckelbäraren, den *levande*; och ingen annan.

Och I kännen redan nu, I Herrens heliga, att här ligger allvar i luften. Han träder eder in på livet med Patmos-ordet: »Se, jag är den levande», och i Patmosgestalten så som aldrig tillförne: med sin snövithet, sin starka solglans, sin väldiga »vattenröst», sitt gyllene rättfärdighetsbälte, sina glödande fötter och lågande ögon, så att det lyser omkring dig och in i dig, brinner och bränner såsom aldrig förut. Världen bleknar bort för dig; Patmossolen går upp. Den allsvåldige Gudens stora dag bryter in. Bröderna däruppe stränga sina harpor. Stäm in, stäm in i Halleluja-sången! Ty tiden är Harmageddonisk. Och vilken dag som helst kan du stå på *ditt* Harmageddon, där kronan, den röda, dig räcket.

TREDJE DELEN

Det förfalskade Lammet

Här taga vi tre synpunkter: vägen till Lammets förfalskning; solkvinnans Lamm; och skökans Lamm.

1

Vägen till Lammets förfalskning

Lammets förfalskning är ett vidsträckt ämne. Ty det har blivit allsidigt och grundligt förfalskat; och det kommer att bli det i stigande grad under det falska profetdömetts yttersta tider.

Det sanna Lammet är sällsynt under den kristna skökotiden. Så var det ock under den judiska skökans tid. Icke ens lärjungarna kände Lammet i sanning före pingst. Först sedan de ingrenats i honom till en lika död och uppståndelse, kände de det sanna Lammet.

Och hela det »gudfruktiga» judafolket med fariséer och skriftlärdastod alldeles blint inför Lammet; så ock alla dessa skaror, som hörde och följde honom på avstånd till en tid. Och varför? Jo, de gingo icke med honom i döden från djuret.

På samma sätt under den kristna skökotiden. Alla kristna folk hava Lammet. Men det *är* icke det sanna Lammet. Ty man har icke dött och uppstått sig till det; blott hört och läst sig till det. Alla vilja ärva Lammet. Men det arvet vinnes aldrig utan genom döds- och uppståndelsefödelsen med Lammet. Blott födelse ger arvsrätt. Men den vägen slingrar sig den stora mängden ifrån. Så ock flertalet troende, alla dessa jublande »avståndsföljare» i alla tider. Och så blir hela

kristenheten i stort sett *utan* Lammet; och gör sig ett tvåbehornat ormlamm, ett skökolamm, ett andelöst känslö- och kunskapslamm, ett djurfrälsande lamm i stället för det djur-dödande Lammet.

Här ligger själva källan till alla förfalskningar av Lammet. Ur bristande döds- och uppståndelse-likhet med honom framväller hela floden av falska vägar kring Lammet och av falska läror om Lammet. Så enkel är saken. Ja, så enkel och nära liggande, att när människan får verklig erfarenhetsblick på den, så skäms hon i hela sitt liv, att hon icke kunde se en så enkel sak.

Det finnes i himmel och på jord blott en enda väg till det sanna Lammet. Och det är denna: »Följ mig, och du skall få livets ljus.» Men inför den vägen murrar djuret och gör 7 000 sidosprång. Ty där osar hett. Det vädrar sin död.

Bland de många förfalskningarna av Lammet vilja vi nu blott antyda en, nämligen den som är mest allmän, och som kallas det juridiska straffvikariatet.

2

Solkvinnans Lamm*

Vi ha i detta och i det näst föregående kapitlet gjort några antydningar om Lejonet och Lammet. Därvid ha vi sett, att Lammet är allt gott, och att vilddjuret är allt ont; att gott och ont äro till sina grundväsen ande; och att allt i Lammets liv och död stod i anden, ända därhän att själva kroppen och därmed blodet till slut ingick i anden, så att »Herren är anden». Med andra ord: att tyngdpunkten ligger i själva personen, i den medlare-människan Kristus Jesus, som växte upp ända till människosonen på den himmelska härlighetens middagshöjd; i vilken hela förnedring-livet på jorden nu evigt lever och verkar det frukt-konungsliga och frukt-prästerliga verket.

Den försoningslära, som vi därmed antytt — vi återkomma till densamma i de två nästföljande kapitlen — var den apostoliska solkvinnans eller församlingens lära; som vi sett. Och den närmast efterapostoliska solkvinnan eller vad man kallat »den gamla kyrkan» bibehöll densamma. Detta erkänner t.o.m. den för sin »lutherska renlärighet» vittberömde professor Luthardt. Han säger: »*Den gamla kyrkan betonade närmast mera Kristi person än hans verk: och älskade att i personen själv se försoningen mellan Gud och mänskligheten.*»**

Sålunda: den kristna martyrförsamlingen, som *levde in* och *led in* kristendomen bland folken, och som med sitt blod bjöd hela världen respekt för evangeliets överjordiska och övervärldsliga segerkraft över vilddjuret — denna församling »älskade att i Kristi person se försoningen mellan Gud och mänskligheten». *Det* skall beaktas. *Hennes* uråldriga vittnesbörd om försoningen skola Herrens heliga aldrig glömma. Ty hon har för alla tider skrivit och beseglat sin lära med strömmar av blod.

Det var hon, som upptog de himmelska brödernas Mikaelstrid och mottog det första anfallet av det nedkastade och rasande lejonet. Och

* Detta intaga vi här till klarare belysning av »Skökans Lamm» i den följande avdelningen.

** Kompendium der Dogmatik, s. 158.

hon övervann det »genom Lammets blod». Ty det blodet strömmade som paradisblod i hennes ådror. Blodet var person i Lammet och person i henne. Försoningen var för henne en person, både som objektiv och som subjektiv försoning. Och någon annan försoning finns icke. Det finns intet annat i himmel och på jord för en människa att kasta sig på och vila vid än personen på härlighetens middagshöjd. Ingen hans gärning, intet hans verk giver frälsning, vila och kraft, utan blott personen, han, som »Gud gjort till Herre och Kristus», och i vilken allt, vad han varit, lidit och gjort, lever och verkar sitt fruktverk. Blott genom denne person blir människan en person och hennes kristendom sant personlig. Och denne person var »den gamla kyrkans» Lamm.

Just i denna personliga försoning, andebytets försoning med Gud, låg själva källan till solkvinnans seger över det »förskräckliga» femte världsriket. I denne försoningsande drack hon lammligt det femte världsvilddjuret, sväljde och upplöste det, så att det blev utan ande i hennes ande, utan själ i hennes själ och utan blod i hennes blod. I denne lösenande friköpte hon sig själv och därmed alla kommande tiders solkvinna från vilddjuret, som ville utrota henne från jorden. Så ingick hon efter sitt mått i ställföreträderskapet och det ända till blods, gick troget i stamställföreträdarens spår och uppfyllde för sin del vad som fattas i Kristi lidanden.

Hon »älskade», att i Kristi person se försoningen. Och det skolen ock I Herrens heliga göra. För den kärleken fån I lida mycket av skökan. Ty hon hatar den personliga försoningen med samma hat, som förde försoningspersonen på korset.

Alltså fram med den urgamla försoningen, andebytets försoning, som övervann det femte världsvilddjuret. Ty tider stunda, då den gamla och den moderna skökan allmänt fördärvat kristendomen och gjort den respektlös bland folken, och då Harmageddons solkvinna måste leva och lida in den på nytt i den nya hedendomen och med sitt blod bjuda respekt för evangelii övervärldsliga tronkraft.

Fram med Lejonet, som försonar genom att giva övervinnareanden; ty Lejonet har skökan ställt bort i vrån. Fram med Lammet, icke blott det slaktade Lammet, som skökan gjort till sitt, utan det slaktade Lammet *med 7 horn*, som skökan slagit av, och *med 7 ögon*, som skökan rivit ut och därmed förfalskat Lammet. Fram med den himmelske horn- eller kraftanden, som försonar genom att giva en tron-ande Ty nu antager hela världen horngestalt. Det sjunde världsriket är helt och hållet ett horn, hornet med människoögon. I det riket har människan blivit hornet från nedan, d.ä. uppfylld, inkarnerad, av avgrundens ogudlige och antikristiske horn- eller kraftande. Och snart skall du få se, huru det hornet kan sticka och stånga. Och du känner, att här ligger »horn» i luften redan nu. Fram, fram med det sjubehornade Lammet!

Här stundar en långfredagskamp mellan helig och ohelig hornande, då Harmageddons solkvinna skall dricka, svälja och upplösa det sista världsvilddjuret och göra det ande-, själ- och blodlöst; då hon skall friköpa sig själv och därmed solkvinnan för 1 000 år och »1 000 evigheter».

3

Skökans Lamm

Den gamla kyrkan vittnade in himmelriket bland folken. I hennes ord stod en ande, som skar igenom vilddjursanden och ställde människorna inför en högre värld, just den värld, som de i sitt djupaste inre *sökte* utan att veta det. Och bakom hennes andeord stod ett andeliv, som icke blinkade för huggen eller ryggade för döden. Så blev solkvinnan en makt, med vilken man måste räkna. De kristna vunno anseende inför världen; ty de voro hennes samvete. Hennes bättre människa måste giva dem rätt. Och så vart solkvinnan världen övermäktig.

Men detta anseende begynte många kristna att missbruka till världslikställighet. Världsanden bytte om stridssätt. Han nalkades dem nu ljuvlig och ljum. Så besmittades de av djuret. Tron-anden förtunnades. Försoningen med Gud genom andeombyte togs lätt. Paradisblodet försvann; bleksot inträdde. Man stannade vid fläkt-anden, prov-anden, och nöjde sig med den. Så sköts person-Lammet undan, och hans »verk» skötes fram. Dödslikhetens väg lämnades; ormvägen vid sidan av anden beträddes. Och man hamnade i köttet med två lammhorn i pannan. Så uppstod skökan vid sidan av solkvinnan och blev *hennes* största sorg, största fara och största fiende. |

Så gingo den äldsta försoningen och därmed den äldsta försoningsläran, i stort sett, förlorade; och en falsk försoning och en falsk försoningslära blevo så småningom allmänna i kristenheten. Och denna lära sattes i system i slutet av tiohundralet av den katolske ärkebiskopen Anselmus. Och den populära kärnan i densamma brukar man uttrycka så:

»När Jesus Kristus av förbarmande kärlek ville stiga fram i vårt ställe, ikläda sig inför Guds dom våra personer och taga hela vår skuld uppå sig, så måste även hela vårt straff utföras på och drabba honom, alldenstund Gud icke utan intrång på sin heliga rättvisa kan giva efter det minsta grand därav. Kristus måste därför undergå all vår död, icke blott den naturliga, utan även den andliga och den eviga. Och då han nu vidare bar alla människors synder och påtagit sig deras straff, så måste han ensam känna allt det, som alla syndare tillsammans inför domen måste känna. Å ena sidan skulle och måste alla syndares eviga plågor och kval av Kristus lidas, å andra sidan måste åter dessa plågor för Kristus hava en ände. Därav följer, att dessa plågor måste hava dragits tillsammans, så att det, som minskades i längden, det förhöjdes, förökades och ersattes i höjden och djupet, d.v.s. i bitterhet, kval och pina, så att ett ögonblicks lidande hos Kristus var lika oändligt som många tusen års pina tillsammans för alla syndare. Om man därför kunde räkna tillhoppa, vad Kristus på några få timmar har lidit och det alla syndare tillsammans i evighet skola lida, så skulle totalsumman på vardera sidan bliva lika stor; ty det ringaste härav kunde icke utan intrång på Guds straffande rättfärdighet eftergivas.»*

Här ha vi det »juridiska straffvikariatet». Och här se vi strax det ödesdigra misstaget. Man betonar Kristi verk mera än hans person; alltså tvärtom mot vad den äldsta församlingen gjorde.

* Ur predikan av Nohrborg på långfredagen.

Här är Lammet förfalskat. Dess horn och ögon äro borta. Man har blott tagit slaktet.

Och även vilddjuret är förfalskat. Dess horn äro ock borta. Det står där blott såsom slaktare, såsom ett pinoredskap i Guds hand for blotta pinans skull.

Tyngdpunkten ligger icke i anden på någondera sidan. Gott och ont äro ryckta ut ur sina centrala, personliga medelpunkter.

Här stå icke vilddjuret och Lammet emot varandra som personliga andemakter, utan vilddjurets verk mot Lammets verk. Och vilddjurets verk blir blott en räknesumma av synd och Lammets verk blott en räknesumma av kval. Det väger mellan summor, icke mellan andar. Här stå inga kungstroner, blott en slaktbänk för själva straffslaktets skull. Lejonet synes icke till, blott ett pinat Lamm.

Här är Guds vrede onaturligt förstörad och framskjuten i första rummet, som om den vore allt ont. Hela försoningen har gått upp i straff. Lammet har blivit människornas frälsare *från* Gud och hjälpare emot Gud, såsom om han vore själva vilddjuret.

Här har fängelset stjälpit upp och ned. Följdvåningen har blivit grundvåning. Trädet står på toppen. Frukten har blivit rot.

Här ligger gottgörelsen icke i den fullkomnade människan, som lammrent undergått allt det lidande, som hon kunde undergå, utan i själva lidandesmängden. Ställföreträdareskapet är här endast ett »straffskap».

Lösepenningen är icke den människan Kristus Jesus, själva personen, utan personens lidandesmassa, som tankes ha vägt upp alla evighetens kval.

Här finnes ingen blick för det personliga, för Lammets heliga historia, för hans skolgång, fullkomning eller födelse på korset, för hans personliga utveckling från frö till frukt. Han står här blott som en lidandesmaskin, på vilken Gud tankes expediera alla evighetens plågor på några timmar; så att evighetens straff är sammandraget till några timmars straff; varvid Gud icke tyckes märka, att han just genom denna sammandragning upphävt det eviga straffet; ty dess fasansfulla udd ligger just däri, att det är *evigt, är utan ände*: men här fick det ände, blev alltså ett förfalskat evighetsstraff. Vilka fula saker man påbördar Gud!

Långfredagen blir alltså här ingen skapelsedag, på vilken Gud i barmhärtig dom skapar *försoning sanden*, den all synd-, skuld- och straffande övervinnande lejon-lammanden, utan en »yttersta domedag», på vilken han uttager all världens evighetsstraff intill sista skärven på Lammet. Och så kommer den yttersta dagen, och då uttager han än en gång ett evigt straff på de fördömda. En förskräcklig Gud till att ta betalt! Och som tyckes blott tänka på straff, först och sist och framför allt!

Guds vrede ar här ingen Lammet födande, fostrande och stödjande vrede, utan en sådan övergivarevredde, som de *fördömda* äro föremål för, en vrede sålunda, i vilken han totalt berövar Lammet sin kärlek och alltså kräver det absolut omöjliga, nämligen att han utan Faderns kärlek skall älska Fadern av **allt** hjärta, **all** själ, **all** kraft och **allt** förstånd. Ty så måste han älska Gud även i detta eviga helvete, annars vore han ju icke sonen. Han måste sålunda utan Gud *skapa* kärlek, *skapa* rättfärdighet, *skapa* liv. Men att skapa utan skaparen det mäktar icke

ens den enfödde sonen. Han kunde aldrig »göra» kärlek, endast förbliva i Faderns kärlek (Joh 15:10). Han har ock med ett dubbelt »sannerligen» högtidligen betygat, att han icke kunde göra någonting av sig själv (Joh 5:19, 20).

Denna strafförsoning ställer alltså inför oss en bedrövlig Gud, som kräver det omöjliga, och som så misslyckats med sin skapade värld, att han, för att kunna »rädda sin rättfärdighet», måste begå den största orättfärdighet genom att giva alla evigheters helvete såsom straff åt den, som förtjänat alla evigheters himmel.

Enligt denna vidriga katolska försoningslära skulle alltså Lammet ha undergått den eviga döden. Men det är så långt ifrån, att han undergått den, att tvärtom hela hans död gick ut på, att han måtte taga sig tillvara för den eviga döden; såsom vi redan antytt. Se här ytterligare ett par ord i saken:

I synd-, skuld- och straffandens fiendskap mot Gud bär varje människa fröet till evig synd och därmed fröet till evig död i sig. Just detta förfärande hat-frö vill växa upp till ett uppsåtligt hat mot Gud, särskilt då hon i dödslikheten med Lammet står invid de båda förgelsegapen; det vill springa över i ett beräknat vemod och trots; syndanden vill skära tand och knyta hand mot levande Gud; vill sätta sig fast till ett motståndaresjäl, vilket trotsar och bekämpar Gud såsom sin och hela tillvarons värste fiende. Och där så sker, där övergår synd- och skuldanden i en evig, en oborttaglig synd- och skuldande. Och samtidigt härmed och *såsom följd härav övergår* Guds domsande till en evig, en oborttaglig domsande. Och denne ande är icke blott över människan, utan sitter inne i henne som otaliga ögon. Han är för henne oändligt mera nära och ingående än vattnet för fisken. Hon måste sekundligen *leva* i den, *dricka* den, ja, *sluka* den och *omsätta* den till sin evige straff-, döds- eller vredesande, genom vilken hon har Guds otaliga ögon i sin ande, själ och kropp såsom otaliga och osläckliga eldsflammor. Därför erfar alltid en människa, då hon stiger ett steg ned i dessa avgrunds djup, en fasansfull brand i hela sin varelse och på tungan en vidrig smak såsom av brinnande svavel*. Och det är så långt ifrån, att denna brand avskräcker henne från trotsets synd, att hon tvärtom urladdar sig och söker en lindring i stegrat trots; och detta trots åtföljes av en stegrad domsbrand och denna åter av stegrat trots o.s.v. — Så uppstår den eviga döden. Och så skulle Kristus ha haft det, om han undergått densamma. Han måste ha begått evig synd för att kunna lida evig död. Ty denna död växer *blott* såsom fullmogen frukt på syndens fullväxta träd. Denna synd och denna död sitter ihop oändligt innerligare och oupplösligare än de båda sidorna i samma blad. Och därför kan Gud aldrig överflytta den eviga döden på någon, som icke har dess *orsak*, den eviga synden, i sig; lika litet som han kan borttaga den eviga döden hos den, som har dess fullt genomförda *orsak*, den oborttagliga synden, i sig. Också står det ingenstädes i skriften, att Kristus har undergått den eviga döden. Och väl det. Ty då vore hon icke »skriften».

* Om icke det uttrycket »eld och svavel» — varmed naturligtvis icke menas lekamliga ting — stode i skriften, så vore det en betänklig brist i vår bibel.

Men se nu Lammet. På korset hade han all världens synd-, skuld- och straffande i sig, så innerligt inblandad i hela hans varelse som två blandade vatten. Och den anden förde honom intill de båda förargelsegapen och sökte, understödd av avgrundsdjurets kraftande, med hela sin plågo- och frestelsemakt störta honom i dem. I den anden, som var all världens och helvetets hat-ande mot Gud, hade han själva fröet till evig synd och därmed till evig död i sig. Och just nu ville detta frö växa upp inom honom i förargelsens vemod och trots. Och nu gick allt ut på att döda eller övervinna detsamma. Och han åt upp det och drack ut det och led det förförande giftet och upplöste och avförde det. — *Så* hade han det eviga helvetet i sig, men såsom en fasansfull *möjlighet*, såsom ett *frestelse- och* upplösnings-kval, som kunde slå över i ett evigt helvete. *Så* led han den eviga synden och döden i deras outsägligt kväljande, spännande och frestande *möjligheter*, i deras *frö-verkligheter*. Men det är en oändlig skillnad mellan att så lida *av* och *inför* den eviga döden och att undergå densamma såsom fullväxt och fullmogen straffdöd. — Och just här vid den eviga dödens bråddjup satte han genom sin segerande detta bergfasta: »**Stopp! Stopp!**» som du känner i försoningsandens räddande grepp kring din ande, då du håller på att stupa i de fasansfulla tjur- och lejondjupen. O, Guds Lamm, Guds Lamm! — hav tack!

Så har han frälst oss från den eviga döden; icke genom att undergå densamma i vårt ställe, utan genom att i vårt ställe döda, upplösa eller övervinna vår synd-, skuld- och straffande, som i sig bär fröet till evig död, och som måste övergå i en evig synd- och dödsande, om vi bibehålla och omsätta den i en oborttaglig ande. Därmed har Lammet ryckt hela mänskligheten stamvis *ut ur den ande* och *bort från den väg*, som ohjälpligen leder till fördömsen, om vi fortsätta den. Och så kan han genom andebytets försoning med Gud frälsa varje människa från fördömsen. Och *blott* så. Hela vikten ligger på ett verkligt och grundligt *bortbyte* av den förskräcklige »bortbytingen», som vi uppammat, nämligen den tresidige djuranden med gudhatets, budhatets och brudhatets botteneld uti sig.

Alltså är icke den eviga fördömsen vår största fara. Ty den står icke *omedelbart* för dörren och har aldrig gjort det. Utan vår största fara är den eviga fördömsens *frö*, som vi bära i vårt bröst: i *vild-anden*, som är vår själviske ande, i *vildbegäret*, som är vårt själviska begär, i *vildviljan*, som är egenviljan och världsviljan, i *vildkärleken*, som är egenkärleken och världskärleken o.s.v. *Här* ligger vår sekundliga fara. Och *här* är det försoningsanden vill gripa in med sitt ämbete, som är andens ämbete (2 Kor 3:6-8), *försoningens* ämbete: »låten försona eder med Gud» (2 Kor 5:18-20), ty utan Kristi ande höra vi varken Gud eller Kristus till. — Men just här spelar skökan människorna ett förfärande spratt. Ty just från denna inre, sekundliga andefara rycker hon deras uppmärksamhet bort genom sin fördömsförföring och dennas tillräknande på ett blott och bart yttre sätt genom ett domsutslag i himmelen. Och gå de arma människorna där i den inbillningen, att de äro frälsta från den eviga döden, »uppe i himmelen», under det att denna död molar och molar, växer och växer på botten av det i grunden odödade, oförsonade och på ytan vitmenade djurhjärtat. Så har skökan

fördärvat (skadat) många miljoner människor. Och så fortsätter hon, ända tills hon ligger i de 10 konungarnas eld. Ty skriften nämner aldrig på ett enda ställe, att skökan kommer att göra bättring. Hon skall brännas upp.

Skökans fördömselära är en romersk dikt. Gud börjar icke med en fördömsedom, utan med den slutar han. Hans rättfärdighet är först **Faderns** rättfärdighet, som icke genast spänner upp straffet i oändlighetshöjd, utan låter straffet hålla jämna steg med synden. Där synden stiger, där stiger straffet. Där synden når sin högsta höjd, där når straffet sin högsta höjd. Där synden avtager, där avtager straffet. Där synden upphör, där upphör straffet. Där synden är timlig, där är döden timlig; där synden är evig, där är döden evig.

Detta är Guds »rättvisa». Den står ock skriven i varje människohjärta. Och denna Guds rättvisa har sin grund i hans fadershjärta. Och detta hjärta har icke Lammet öppnat eller intjänat åt oss, utan *det* är tvärtom själva den eviga grundval, på vilken Lammet står. *Ty så älskade Gud världen, att han utgav sin enfödde Son.* Detta hjärta är äldre än försoningen; och utan detsamma hade försoningen aldrig blivit till. Frälsningen är icke Lammets och Guds, utan »Guds och Lammets» (Upp 7:10). Nåden är icke den människans, Jesu Kristi, nåd och Guds nåd, utan »Guds nåd och den människans, Jesu Kristi, nåd» (Rom 5:15). Denna »Guds nåd» är själva den eviga urnåden. Den är icke förvärvad eller avtvingad Gud genom »Kristi förtjänst», utan den är själva grundnåden till nåden i Kristus. Gud är icke den andre utan den förste i allt. Han är själva urfrälsaren. Därför kallas han ofta för frälsare. Det var frälsaren Gud, som befallde Paulus predika (Tit 1:3). Och läran tillhör frälsaren Gud (Tit 2:10). Och det är Guds, vår frälsares, godhet och kärlek till människorna, som uppenbarades i Kristus. Och han frälsar icke på grund av en juridisk tillfyllestgörande genom Kristus eller på grund av våra rättfärdighetsgärningar, utan »*efter sin barmhärtighet*» och »*efter sin stora barmhärtighet*» (Tit 3:4, 5; 1 Petr 1:3). Allt står på Guds barmhärtighet. På den står, går och dör Lammet, på den uppstår han, på den far han till himlen, på den frälsas vi. Frälsningens hela omätliga kedja är länkar ur Guds barmhärtighet.

Men här håller skökan ett faseligt väsen med en Guds fördömsvred, som han först måste urladda på Lammet genom den eviga dödens kval, innan han kan vara »rättvis och god». Och denna vrede har aldrig funnits till. En sådan Gud var för Kristus helt och hållet okänd. Han predikar **Fadern**. I bergspredikan kallar han honom 16 gånger för sina åhörars Fader.

Och denna falska vredeslära har förtunnat och bortskymt skriftens fruktansvärda allvarliga lära om Guds vrede. Hans vrede bor i vårt bröst i gestalten av vår döds- eller vredesande, som sekundligen växer i mån av vår synd. Vår eviga fördömselse svävar icke upp i molnen och strykes icke heller ut genom ett andelöst straffblod; den är en *ande*, som bor i vår ande, och viker blott för *ande*: **försoningsanden**.

Den nyssnämnde professor Luthard gör i sin dogmatik detta märkliga medgivande: »*Vad Kristus för oss gjort och lidit täcker sig*

icke fullkomligt, i betydelsen av ömsesidig avräkning, med vad vi skulle hava att göra och lida. Ty han har icke lidit den eviga fördömmelsen i egentlig mening. Ty gemenskapen med Fadern var icke så upphävd, som hos de fördömda gemenskapen med Gud är upphävd.»

»I egentlig mening har Kristus icke lidit den eviga fördömmelsen», säger han. Och vi tillägga: »i egentlig mening» har han icke gjort eller lidit någonting i vårt ställe. Ty synd, skuld och straff eller död kunna aldrig »i egentlig mening» överflyttas på en annan.

Synden sitter i syndaren. Och blott där sitter den »i egentlig mening». Och såsom sådan kunde den icke överföras på Lammet, utan blott i gestalten av en utifrån inträngande synd-ande, som hotade att göra honom till syndare »i egentlig mening».

Och skulden »i egentlig mening» sitter blott i den, som gjort skulden. Såsom sådan kunde den icke överföras på Lammet, utan blott i gestalten av en utifrån inträngande och nedtyngande skuld-ande, som hotade att göra Lammet till den skyldige »i egentlig mening».

Och den andliga döden sitter »i egentlig mening» blott hos den, som är död från Gud i överträdelser och synder. Döden är ande-, själs- och blodsfördärv (så ock synd och skuld) och finnes »i egentlig mening» blott hos den, som fördärvat sig. Såsom sådan kunde den icke överföras på Lammet, utan blott i gestalten av en utifrån inträngande dödsande, som hotade att neddraga Lammet i ett dödsfördärv »i egentlig mening».

Och den lekamliga döden är en följd av synden och ett straff för densamma. Och såsom straffdöd »i egentlig mening» kan den blott uppträda hos den, som har dödens orsak, synden, i sig. I denna mening kunde den icke överföras på Lammet, utan blott i gestalten av en utifrån, av synd- och dödsanden påtvingad död, som hotade att störta Lammet i en lekamlig straffdöd »i egentlig mening». Också se vi ju, att den lekamliga döden fortgår alltjämt, fastän »han har dött för oss». Och den drabbar även Herrens heliga. Ty dödens orsak, synden, blir aldrig i detta livet fullkomligt utrotad hos dem.

Och den eviga döden »i egentlig mening» sitter blott hos den, som begått evig synd; såsom vi sett. Och i den meningen kunde den icke överföras på Lammet utan blott i gestalten av en utifrån inträngande gudsfientlig hatande, som är frö-anden till den eviga synd- och dödsanden, och som hotade att störta Lammet i evig synd och därmed i evig död.

Nej, Lammet påtog sig och intog i sig och upplöste eller övervann all världens synd, skuld och straff i gestalten av hennes synd-, skuld- och straffande, som är det ondas organiska och solidariska livsväsen eller den personliga och ansvariga sammanfattningen och huvudsumman av alla världens synder, skulder och straff. Han mötte lagens krav och lagens förbannelse med sin *evigt evangeliska* första- och andrabudsande, som står på ett oändligt högre plan än det bokstavliga, det lagiska och juridiska, och som därför icke täcker eller uppväger detta med ett lika mot lika, utan i vilken första- och andrabudsande lagkravet organiskt försvinner *så*, som knoppen försvinner i blomman, och lagens förbannelse försvinner såsom kolden

försvinner i solen. Blott i denna oändligt höga, vida och djupa mening stod Lammet i vårt ställe*. Detta »lagenligt täckande och uppvägande», detta »juridiskt lika mot lika» är en oandlig, jordisk, sinnlig, låg och rå ståndpunkt, en Lammet ovärdig och neddragande lära, som Herrens heliga skola hålla fjärran. Ty denna lära härstammar från sköko-Rom och icke från den apostoliska och efterapostoliska solkvinnan, som aldrig ryckte till sig Lammets verk, utan kastade sig på själva personen, i vilken verket står på evig middagshöjd.

Skökan lägger ställföreträdareskapet i en lidandessumma, som »täcker och uppväger» all världens eviga straffsumma; som vi sett. Man kallar detta ställföreträdareskap för det juridiska straffvikariatet, emedan Gud här står blott såsom domare och straffgud inför Lammet, och emedan Lammet här står blott som en vikarie i världens ställe för att avtjäna hennes straff. Allt är här den hårda kalla rätten, allt är strängt lagiskt, juridiskt. Gud kan icke förlåta, förrän han till punkt och pricka fått full valuta i evighetskval. Det är en ful Gud. Lagg bort den. Ty han finns icke.

Men detta straffvikariat är skökan dyrt och kärt. Hon behöver blott framlämna sin syndaräkning till Gud varje kväll och säga: »Var god och kvittera, ty du har fått full betalning genom, min straffvikarie, Lammet.» Ett sådant fräckt pockande på nåd, är som vi veta, mycket vanligt i de sköko-evangeliska kretsarna.

Och så blir detta ställföreträdareskap ett ödesdigert »utanförskap», en utanför-frälsning, som kringgår döds- och uppståndelselikheter med Lammet, en utvärtesförsoning utanför Lammets försoningsande. Allt ont blir en andelös utvärtessumma; synd, skuld och straff bli blott utvärtesaker. Allt gott blir en andelös utvärtessumma, försoning, nåd och förlåtelse bli utvärtesaker. Blicken för att ont och gott äro ande försvinner. Man tror sig vara frälst från synd, skuld och straff, mitt under det att man är så full av synd-, skuld- och straffanden, av det själviska, jordkrypande jaget, sinnet och hjärtat, att det sekundligen rinner över som en ohejdlig ström i tankar, känslor, önskningsar, begär, ord och strävanden. Man prisar det välsignade utvärtes-Lammet, men är invärtes full av djuret.

Men märk än en gång: min synd är *vilddiuret*. Mitt onda är mitt djur. I det bor hela min utvärtes synd-, skuld- och straffsumma som en invärtes synd-, skuld- och straffandesumma. Där, *inom mig*, har jag mina 10.000 pund såsom 10.000 djur-plus och 10.000 kerub-minus. Varje synd giver en djurbeskaffenhet åt hela min ande, själ och kropp; sätter en djurprägel på varenda punkt i hela min varelse. I varje synd föder djuret sig på nytt. Varje synd ingår i mig som ett förökad djur. Djuret lever på synd och växer av synd. Och själva mitt sekundliga djurvara omsätter sig i ett sekundligt djur-bliva, ty jag står under utvecklingens omutliga: »Rulla!» Sålunda är djuret i varje sekund den livs levande, personliga summan och behållningen av hela mitt föregående liv, så ock den levande grundvalen och kraften till mitt kommande djurliv. Jag *är, är, är* sekundligen allt vad jag sekundligen känt, tänkt, talat och gjort under hela mitt liv; och jag *är* väsentligen

* Till denna viktiga sak återkomma vi i 5:e och 6:e kapitlen.

hela det djur, som jag kommer att bliva, och som jag *måste* bliva om jag förbliver djuret. Och just i och genom mitt djur, min synd-, skuld- och straffande, är jag arvtagare till all världens synd, skuld och straff.

Här i *mitt inre* ligger alltså min grundfara, alla mina farors fruktsamma moder. Och här måste räddningen anbringas. Och se nu, huru faderligt vist och faderligt barmhärtigt Gud har ställt det genom att i Lammets skapa en försoning, som just är en ande, och som därför kan gripa in i mitt andefördärv. Denne försoningsande blåser bort, tvår bort, renar bort djuret inom mig och *därmed* djuret bakom mig. Ty Lammets ande har ända ned i blodet, ut i fingrar och tår, upplöst all världens djurande på korset och blivit en paradisisk tron-ande, som nu ledigt och lätt kan upplösa min djurande, såsom middagens sol upplöser ett litet moln. Och blott genom denna upplösning av djuret *inom* mig blir jag löst från djuret bakom mig. Ty djuret *bakom* mig har jag till dess ande- och samvetsbehållning *inom* mig. Varenda synd jag begått sitter som ande i min ande. Och varenda synd är belagd med en dödsdom till fördömelse (Rom 5:12, 16), d.v.s. en dom, som måste föra till fördömelse, om jag bibehåller synd-anden. Denna dödsdom förnimmer det vaknade samvetet. Alla synderna bränna, ty de sitta alla i anden. När nu den tresidige (den synd-, skuld- och straffrie) försoningsanden upplöser den tresidige djuranden, då löses samvetet från de begångna synderna. Dödsdomen upphäves. Och Guds välbehag utgjutes i mig i och med den tillbytte försoningsanden. Ty Guds välbehag är samlat i Lammets ande till en världsflod. Och det finnes icke en enda droppe utanför den anden. — Blott så får jag frid; aldrig på annan väg. Samvetsfrid under inneboende och rådande djur är skökofriden. Blott andebytet ger frid. Ty blott genom det blir jag Guds och Lammets tillhörighet. Och mitt flydda liv må vara hur gräsligt som helst — *frid, frid, frid*. Så framt det nämligen är fullt allvar med bytet; så att jag verkligen mot Lammets ande byter bort hela detta liv bakom mig, *sådant* det står som ett djur *inom* mig; så att icke jag nöjer mig med en fläkt- och prov-ande då och då, utan genom ste-get-ut-döden upplåter mig för steget-in-anden, som är den stadigt inneboende anden. — Och denna frid härflyter icke från Lammets »juridiska strafflidandesförtjänst», ty den är blott en romersk dikt, utan från Lammets andeförtjänst, som består däri, att han övervunnit synd-, skuld- och straffanden ända ned i doms- eller dödsblodet.

Det gäller alltså icke i första hand att få djuret utplånat sådant det står bakom mig i mitt flydda liv, utan att få det utplånat sådant det står *inom* mig. Ty de synder jag gjort, de äro gjorda och kunna icke ens av Gud göras ogjorda. De äro insatta i världen och gå sin gång i världsutvecklingen och giva upphov till nya synder och nya eländen. Jag har skadat många människor även utan att veta det. Och dessa skador kunna fortgå släkte efter släkte. Ett enda ont ord, en syndig åtbörd eller gärning kan bli första länken i en kedja av synder och lidanden, som fortgår genom århundraden. Men nu är Lammets försoningsande även världsstyrelsens ande. Och då han får stryka ut mitt flydda liv sådant det står som ande i min ande, då tar han hand om mitt liv sådant det är insatt i världen och utplånar det även där i sinom tid, vändande till godo allt vad jag har vänt till ondo. — Men härvid äro två viktiga saker att bemärka. Först, att jag måste gottgöra mitt flydda liv, så långt jag kan. Denna gottgörelse ställer Herren som villkor för

att få mottaga och äga försoningsanden (Matt 5:23-26). För det andra måste jag botfärdigt undergå alla de lidanden, som mitt flydda liv drager över mig. Här är Davids exempel upplysande. Han var och vart djuret, då han dödade Uria och tog Batseba. Men samvetet vaknade. Djurgärningarna hade han i sin ande. Där svedo de. Men där borttogos de genom den gammaltestamentliga försoningsanden. Dödsdomen, som följde synden upphävdes. »Du skall icke dö», sade Natan. Men vedergällningens dom undslapp han icke. Som störtsjöar bröto den heliga hämndens lidanden in över honom. Som slipade uddar följde och förföljde de honom. Bägaren måste han tömma till botten. — Så får människan göra tvåfaldig bot för sitt flydda liv: gottgörelsebot och lidandesbot.

Sålunda: hela min fara är djuret inom mig. Och här griper försoningsanden in och borttager djuret och sätter sig i dess ställe. Därmed är jag *uttagen* ur samvetets domsansvar för mitt flydda liv, och detta liv är lagt under försoningsbehandling i världsstyrelsen; *uttagen* ur vilddjursriket och insatt i himmelriket; *uttagen* ur djurbarnskapet med djurarvet och insatt i ett himmelskt barnskap med ett himmelskt arv. Så försonas man med Gud. Och på denna invärtes försoning ligger hela vikten. Men här har skökan förstört saken genom att lägga hela vikten på en strafflidandessumma, som är en andelös försoning utanför Lammets ande. Han får blott vara med som ett bihang till försoningen, icke såsom själva försoningen. — Men försoningen är ingen juridisk summa, utan en person. *Han, han* på den himmelska härlighetens middagshöjd är försoningen för våra och hela världens synder.

Den juridiska försoningen är det förfalskade Lammet, skökans Lamm. Anden, personen, är borta; strafflidandesverket har blivit allt.

Denna lära härstammar från den katolska kyrkan; som vi sett. Och hon bär tydliga spår av den romerske skökoanden, som är det kristnade djuret, eller djuret under sken av Kristi namn. Det är just denne oandlige ande, som ur försoningen trängt ut anden, personen, och därmed fått något oandligt, opersonligt att vila vid, som giver honom frid. Och därför är denna lära så kär för oandliga andar, ormringlande själar och scharlakansbeprydda kroppar.

Och denna lära vann insteg i de protestantiska kyrkorna. Så upptogs hon även av den lutherska kyrkan och har, i stort sett, alltid varit och är ännu hennes försoningslära.

Men denna lära har alltid varit motsagd i alla kyrkor. Och i vår tid är hon det mera än någonsin. Och det är ett gott tidens tecken. Det tyder på att här ligger sju sidig kraftande i luften, att Patmostider stunda, då Patmospersonen träder människorna in på livet och mönstrar den Harmageddoniska hären med den himmelska middagshälsningen: »Se, jag är den levande.»

Så finns det nu i vår svenska statskyrka professorer och biskopar och säkerligen hundratals präster, som varken i liv eller lära höra skökan till.

Och bland dem som hava den katolska försoningsläran finnes det sådana, som i sitt liv hava den personliga försoningen, under det att de i sin lära hava den opersonliga straffsummeförsoningen. Ty de rättsinniga förer Gud den rätta vägen, även om deras tankar om den vägen icke stämma överens med hans; nämligen så vitt och så länge den

falska läran icke är dem medveten. Och till dessa rättsinniga solkvinneandar hörde med all säkerhet den nyss nämnde Nohrborg.

Då dessa människor få erfara andebytets försoning med därav följande frid och segerkraft över djuret, då mena de, att detta var »utkvitteringen» av deras skuld på grund av Kristi utståndna helvetesqual i deras ställe, då det däremot var »utkvitteringen» eller borttagandet av deras synd-, skuld- och straffande genom försoningsanden. Deras fel består i en oriktig tolkning eller uppfattning av detta erfarenhetsfaktum. I praktiken höra de solkvinnan till, men i teorien tillhöra de skökan.

Och de förmena, att denna lära giver bekymrade själar en »så god tröst». Men den trösten kommer icke från den falska läran, utan från upplevelsen av andebytets försoning, vilken Lammets ande bringar till stånd *trots* den falska läran.

Men de besinna icke bland annat följande tre saker:

För det **första**, vilken falsk tröst millioner människor tagit och taga av denna lära. Den stora hopen har släkte efter släkte i århundraden blivit inpiskad till att vila vid den falska lidandesförtjänsten och inlärd att betrakta sig som en »kristelig församling» och till och med föst fram till nattvardsbordet. Och så har denna falska försoning växt in i själva blodet. Den falska läran har övergått i en falsk ande- och själsställning till frälsningssanningen, grundlagt en skev tanke-, känslö- och viljeriktning och blivit ett naturfördärv hos hela folket. Och detta blodsfördärv står kvar även sedan folkmassorna icke längre höra på denna lära. — Och ännu i dag inpiskas den folkfördärvande försoningsläran på de flesta predikstolar, i de flesta folkskolor, nattvardsskolor och många andra skolor och skökobesmittar alltfört hela vårt folk. Ty försoningens verkliga väsen, som ligger i Lammets övervinnarande, vilken försonar människan med Gud genom att giva henne segeranden över djuret, detta väsen kringgås, förtunnas och förfuskas genom den falska straffsummeförsoningen.

Och för det **andra** besinna de icke, vilken falsk tröst flertalet av de troende tagit och taga av denna lära, då de ideligen tillhållas att vila vid Kristi lidandesförtjänst i stället för vid Kristus själv. Därvid föras de vid sidan av försoningens nyssnämnda levande väsen, som är Lammets segerande, och invaggas i en självtagen frälsning utanför denne ande och tro sig vara försonade med Gud, under det att de i grunden sitta kvar i den rådande djuranden. Så stänges vägen för en verklig frälsning. Och Guds ande kommer ingen vart med dem; utan det stannar vid fläktanden och prov-anden, som städse måste tagas ifrån dem, då de innerst bibehålla djuret på tronen och dagligen framlämna räkning till kvittering av det rådande djurfördärvet. Och så är skökolivet i full gång. Och dessa människor kunna icke avgiva ett vittnesbörd om en överjordisk och övervärldslig uppståndelseande. Utan deras liv är under allt andligt sken, jordkrypande, världsälskande, småaktigt, lågsinnat och opålitligt i handel och vandel. Och det ser den stora hopen. Ty djuret har skarp blick för djuret. Och så får denna hop mångenstädes aldrig se ett verkligt kristet liv, aldrig komma i beröring med en överjordisk ande, utan endast med en andlighet, som väsentligen står på samma ståndpunkt som hopen. Och så växer detta skökofördärv in i själva blodet till ett andligt naturfördärv hos dessa troende, en domsförblindelse, som ofta aldrig kan brytas i tiden. Och om en

människa skall kunna uttagas ur den, så måste hon genomgå en bitter skola, ofta åratals lidande, innan det skökofördärvade blodet blir renat, så att hon kan se sin verkliga belägenhet och gripas av ett sant personligt frälsningsallvar. Somliga ana, att det icke står rätt till med dem; och de klaga däröver, att de äro fångna i en ljumhet, lojhet och halvhet, som äro dem alldeles övermäktiga; sanningen »biter icke på dem, huru gärna de än ville». Ja, det är just blodsfördärvet, som skökan tillfogat alla kristna folk, och vilket hindrar Guds ande från att få det rätta allvarsgreppet i människornas hjärtan. Så hade den judiska skökan fördärvat hela judafolket; så att varken Johannes Döparen eller Kristus kunde väcka det. Hela folket låg under ett blodsfördärv, som just var djurbarnskapet med djurarvet. Och därför studsade sanningen och stod maktlös, även då den kom med ande och kraft från Herrens läppar. Så förskräckligt är skökofördärvet. Men det ser och besinnar man icke. Utan man går på med sin utvärtesfrälsning utanför anden, alldeles som den judiska skökan.

Och för det **tredje** besinna de icke, att Lammets blod är ett andelekamligt, allestädes närvarande blod, att Herren Sebaots ande, i vilken alla människor leva och hava sin varelse, instigit i detta blod eller upptagit det i sig, så att alla människor måste leva och hava sin varelse i Lammets blod antingen som ett välsignelseblod eller som ett förbannelseblod. De kristna folken måste sekundligen dricka Kristi blod antingen till liv eller till död. Och när nu detta blod förfalskas till ett blott lekamligt dödsblod, till ett oandligt och opersonligt straffsummeblod, och människorna taga en falsk tröst av det, då måste de dricka och omsätta Lammets blod till en dödsande ända ned i blodet. Så uppstår detta förfärande blodsfördärv, som vi nyss antytt, och som ställes inför oss i Guds vredes andra och tredje skålar (Upp 16:3, 4). Hela folkhavet förvandlas till blod, likt blodet av en död; och allt levande i havet dör. Och alla källor och floder på jorden bliva blod. Och vi börja få se, huru vårt svenska folk lever i ett hav av förbannelseblod, där allt levande dör och alla källor och floder av gudsfuktan, samvete och rättfärdighet övergå i blodförgiftade källor och floder av gudlöshet, samvetslöshet och orättfärdighet, så att vi stå redan nu inne i ett folkfördärv, som är mera argt, elakt och himmelsstormande än i något hednaland på jorden. Och i detta fördärv har den svenska skökan en fasansfull andel. Ty hon har genom blodsförfalskningen bragt Lammets blod över och in i det svenska folket som ett förbannelseblod, som den röda straffsnaran kring dess hals. — Och därför äro varningarna för skökan de fasansfullaste i hela skriften (Upp 14:8-11). Och därför sjunger hela himlen ett trefalt Halleluja, då hon fått sin rättvisa dom.

Och därför I Herrens heliga, för Guds och Kristi skull sen upp, sen upp! Och bemärken, att vårt världsrikes grundkaraktär är det kristna skökodömet, då denna världens Gud lyckas att under sken av Kristi namn bringa hela världen ned i det sjunde världsrikets avgrund.

Och därav, att Gud fördrager skökoeländet till en tid och söker att även i det plocka fram uppriktiga själar och göra så mycket gott av detsamma som möjligt, därav följer icke, att Herrens heliga skola blunda för detsamma. Ty då taga de del i hennes synder och få del i hennes plågor. Och förelöparen till dessa plågor har du redan i den förtunnade ande och i de hämmade himmelska flöden, som alltid åtfölja

vänskapen med skökan. Och inlåter du dig något närmare med henne, så skall du snart få sitta där och mjölka den sinta kon.

Och ju mer det lider mot slutet av det sjätte huvudets tid, desto mer kommer skökan att i gudagiven förblindelseande och i satansgiven kraftande försvara sig och alla sina falska läror. Det se vi på det påviska Rom, som nu stramar åt kring sina »klenoder» hårdare än någonsin; och det se vi även i vårt land, där det förfalskade Lammet börjar hållas högt såsom den »klenod», kring vilken hon skall samla vårt folk. Akta dig för den samlingen.

Alltså: se upp till den »gamla kyrkan». Hon betonade personen framför hans verk och »älskade att i själva personen se försoningen mellan Gud och mänskligheten». Och hennes försoning har visat sig hålla provet. Den gav henne den överjordiske lejon-anden, den övervärldslige lamm-anden med 7 horn och 7 ögon, som besegrade det femte världsriket.

Men bort med skökans försoning, som tager verket framför personen. Den försoningen har visat sig *icke* hålla provet. Utan den har tvärtom hjälpt vilddjuret på benen, varit ett plåster på det femte huvudets sår; den har lammbehornat djuret, kastat skenet av Kristi namn över djurväsendet, som just under detta sken blivit »livförsäkrat» och går stadigt fram mot sjunderiksmålet. Skökans försoning har fördärvat folken och förgiftat deras blod, så att allt levande nu dör inför våra blickar. Barn och ungdom i mångtusenden dö dagligen blodförgiftningens död. Rätt och rättfärdighet dö ut, sedligheten tvinar bort. Laster och brott prisas som goda gärningar. Mammons krönte gud reser sitt huvud högre än någonsin. Massorna hava svultit vid hans fot i århundraden: och under skökans skydd har han trampat på deras nacke. Och nu samla de sig i millioner kring de röda fanorna, som *just äro blodshavets tecken, tecken; blodförgiftningens tecken!*

Bort med det förfalskade blodets försoning, som dränker världen i förbannelsens blod! Och fram med den äldsta försoningen, det allestädes närvarande andelekamliga blodets försoning, som giver och är den överjordiske kraftanden, vilken frälsar från det sjätte djuret och från skökan i dess famn och från det sjunde djuret, som ligger i avgrundsdjurets famn! Bort med skökans Lamm, och fram med den tolvstjärnekrönta solkvinnans Lamm!

FJÄRDE DELEN

Sammanfattning

Vi ha i det föregående sökt göra bruk av den förunderliga bilden, som ställes inför oss i Lammets 7 horn och 7 ögon. Många människor förbigå denna och dylika bilder, som synas dem så »anstötliga, råa och vidunderliga». Men det beror blott därpå, att de sakna blick för den härliga eller hemska verklighet, som dessa bilder och ord beteckna. Och så stannar man vid den lekamliga tjuren, tjurfoten, hjulet, vagnen, de 7 lammhornen och de 7 lammögonen, och vid det där »onaturliga» hornet, som ju säges hava människoögon och en mun, och som talar, och som säges vara en konung, alltså ett horn, som kan se och tala; »nej, det går för långt i onaturlighet; åtminstone kan man då inte komma med

slikt inför bildat folk». — Ja, så hänger man upp sig på det lekamliga och gruvar sig och jämrar sig och river sig vid örat över de »plumpa och naturvidriga bilderna och de besynnerliga orden och uttrycken». Det är för »grova» och för »fula» saker för det fina djuret i pappersfodralet och för den fina skökan i purpurklänningen.

Men det kan inte hjälpas. Utan nu fram med Lammet just sådant det står mitt i tronen med 7 horn och 7 ögon och med utseende av att ha varit slaktat! Skökan har tagit blott detta slaktmärke, såsom vi sett. Men det är det stympade Lammet. Och det duger icke; allraminst i de hornande-tider, som nu bryta in. Ty det blir »besynnerliga» tider, vilka kräva just den ande, som profetian nedlagt i sina »besynnerliga bilder, uttryck och ord».

Icke så, som om denna sak varit okänd ända tills nu, då *vi* påpeka den. Nej, solkvinnan har alltid haft och *har* alltjämt det ostympade Tron-Lammet, som just gör henne till den krönte himladrottningen. Utan vi mena, att Tron-Lammet nu bör fram i den ande och kraft, som den nya tiden kräver, så att Lammet blir »tidsenligt». — Vi ha i denna bok ingenting nytt. Utan allt vad vi skriva är endast några små, ytterst bristfulla och skröpliga antydningar om den frälsningssanning, som Herrens heliga alltid haft. Ty så mycket tro vi oss ha fått se in i denna sanning, att vi se oss veta *mycket litet*, och detta lilla *mycket ofullkomligt*.

Nu, nu kräves Lammets kraftande, som är den sjufaldiga horn- och ögonanden, vilken giver den sjufaldiga horn- och ögonförsoningen, hel-försoningen, med Gud, i kraft av vilken människan kan *se och övervinna* det sjufaldiga djuret, som är hel-djuret. Och denna Lammets kraftande är:

1

Den tresidiga försoningsanden

som giver den tresidiga försoningen med Gud genom upplösningen av synd-, skuld- och straffanden;

2

Lösenanden

som giver lösenförsoningen med Gud genom »friköpningen» från synd-, skuld- och straffandefängelset ända ned i blodet och gör människan till en grenbetalning i stambetalningen;

3

Människoansiktets ande

som giver förnufts-försoningen med Gud, i kraft av vilken människan sekundligen gör Gud till sin Gud och ingen mer och så lever sekundligen av förnuftets mjölk;

4

Lejonanden

som giver lejonförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan fullgör övervinnandets oeftergivliga världsgrundlag;

5

Tjuranden

som giver tjurförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan tjursegt, tjurfast och som det heliga nätet tvärt emot det djuriskt tjuriska förnuftet bibehåller första- och andrabudsståndet på tronplanet;

6

Örnanden

som giver örnförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan kan sekundligen förnya och förvandla sig och stiga uppåt i safirens allt renare och ljusare rymder;

7

Tronanden

som giver tronförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan sitter konung och står präst i sitt lilla rike;

8

Lampanden

som giver lampförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan har alla sina sju lampor brinnande;

9

Tempelanden

som giver tempelförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan tillbeder Gud i ande och i sanning;

10

Tronkällans ande

som giver källförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan är källmänniska med strömmar av livets vatten i världens hedmark och Döda hav;

11

Blixtanden

som giver blixtförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan gör trons sekundliga blixtgärningar inåt och utåt;

12

Kristallanden

som giver kristallförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan är Guds helighet och rättfärdighet i grengestalt;

13

Huvudfästets ande

som giver huvudfästets försoning med Gud, i kraft av vilken människan står fästad under tronen i abbafruktan och abbakärlek;

14

Härlighetsanden

som giver härlighetsförsoningen med Gud, i kraft av vilken härlighetens ande vilar över människan och omsätter sig i henne till en himmelsk ande-, själs- och kroppshärlighet;

15

Silver- och guldanden

som giver silver- och guldförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan har Guds silver- och guldhjärta och därmed är ett barn av »människan» på tronen;

16

Hjulanden

som giver hjulförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan står under Herren Sebaots saliga: »Rulla!» i kärlekens sekundliga rundgång;

17

Vagnanden

som giver vagnförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan får sekundligen åka i den Allsmäktiges, Heliges och Eviges tronvagn;

18

Fruktanden,

som giver fruktförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan kan bära andens frukter, som frälsa trädet från rothuggning och grenen från avhuggning;

19

Middagsanden

som giver, icke längre morgonförsoningen, utan middagsförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan icke längre är barn, utan man med moget övervinnande och därmed mogen för alla 7 evighetslöftena, myndig för arvet: »**allt detta**»;

20

Paradisanden

som giver paradisförsoningen med Gud, i kraft av vilken människan *är* kommen till Sions berg, till det heliga gudaberget, där ädelstenarna gnistra, talrika som daggens pärlor; där eldstenarna stråla av Guds kärleks eld i allt och över allt, så att hela jorden är full av Herrens härlighet.

Och alla dessa »20 andar» och 20 sinom 20 därtill betecknas med Tron-Lammets 7 horn och 7 ögon. Så mycket ligger i denna förunderliga bild. Den giver en övermåttan rik andeförsoning med Gud. Så att människan har nog och över nog.

Och allt sammanfattar Paulus i detta enda:

Kristi Ande,

utan vilken ingen hörer Kristus till.

ANDENS LAG av N.P. Wetterlund
N.P. Wetterlunds Skriftkommitté tar tacksamt emot
noteringar om korrekturfel i texten. Se vår
hemsida www.npwetterlund.se

Uppdaterad 2018-01-18